Lisa Cooper

Un vis trecător

Colectia

ELSEA

Editura ALCRIS

LISA COOPER

UN VIS TRECĂTOR

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

I.S.B.N. 973-9197-18-3

Colecția „EL și EA"

LISA COOPER

UN VIS TRECĂTOR

Traducere din limba franceză de
IRINA TRANDAFIRESCU

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREŞTI, 1995

Coperta : ANDY

Originally published by SILHOUETTE BOOKS,
division of Harlequin Enterprises Ltd.
Toronto, Canada

©Lisa Cooper, 1984
UN RÊVE EPHEMÈRE
Harlequin S.A.

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin
Editurii ALCRIS – M 94

CAPITOLUL I

– Mi-ar place foarte mult să-mi găsesc locul aici, oftă Diana Campion. O, nu regret deloc că am părăsit Londra, dar spitalul Sainte-Beatrice îmi lipseşte. Eşti sigură că ai timp să bem împreună o cafea? Nu vreau să te deranjez, se pare că ai multă treabă.

Isobel Horner, supraveghetoarea serviciului de urgenţă, lăsă fişa pe care o citea şi-i zâmbi fostei colege.

– Nu, iau o mică pauză. Nu mi-ar displace deloc să te văd iar printre noi. Piciorul tău se va vindeca până la vară?

Cele două fete se retraseră în biroul de lângă sala de tratamente.

– Am venit să mă sfătuiesc cu domnul profesor, explică Diana. Dumnealui m-a sfătuit să-mi găsesc o ocupaţie mai puţin obositoare până mă vindec. Contractul meu tocmai expiră. Atunci, n-am ezitat nici o clipă când mi s-a oferit acelaşi post în provincie. Obligaţiile mele nu sunt nici pe departe extenuante, nu sunt lipsite de interes şi stau la aer curat! Ador insula Wight, urmă fata zâmbind. M-am odih-

nit puțin, nu mă mai simt străină, dar oamenii pe care-i cunoșteam au plecat ori s-au căsătorit. Am pierdut orice legătură cu ei.

– Crezi că nu ești destul de ocupată ? comentă Isobel Horner. Nu știu ce n-aș da să fiu în locul tău. Trebuie să fie minunat să te poți plictisi !

Diana luă o gură de cafea și-i zâmbi indulgent lui Isobel.

– Ca și când nu te-aș cunoaște, Isobel ! spuse ea. Știu că nu-ți place să stai, cum nu-mi place nici mie. Atmosfera, acolo, e diferită. Nu știu cum să-ți explic. Aici, la Sainte-Beatrice, nu eram simple colege. Ne așteptam la plecare, eram în același cerc de prieteni și munca era permanentă și pasionantă. Nu de mult, n-am îngrijit decât o singură bolnavă într-o zi întreagă ! Îți dai seama ? Un serviciu mobilizat pentru o mică arsură la încheietura mâinii.

– O să ai mai mulți pacienți dacă se realizează un anumit proiect, spuse Isobel.

– Să nu-mi spui că se întrevede să se instaleze Sainte-Beatrice pe insula Wight !

– Nu, nu. Este o treabă serioasă. Unul din medicii noștri – a lucrat la noi cinci sau șase luni înainte să devină consultant – s-a instalat în sud. El își propune să organizeze un serviciu medical aeropurtat care va acționa pe coasta meridională. Spera să facă apel doar la voluntari. Echipa va avea baza la Southamp-

ton sau Portsmouth şi va colabora cu trupe specializate de marinari.

– Nu văd cum ar putea asta să-mi schimbe mie modul de viaţă.

– Marea este adesea foarte agitată în jurul micii noastre coaste a insulei şi face multe victime. Se pare că sunt mulţi curenţi pe coasta Needles. M-am gândit la o săptămână de vacanţă în regiunea asta. Chiar şi pe timp frumos, marea are un aspect mai degrabă sinistru.

– Este deja o echipă de salvare locală, obiectă Diana. Membrii ei sunt aproape toţi voluntari. Sunt vigilenţi, devotaţi şi foarte eficienţi. Bărcile lor de salvare patrulează mereu coasta în căutarea turiştilor surprinşi de maree. O a doua echipă nu mi se pare necesară.

Isobel ridică ochii zâmbind.

– Aşteaptă-te oricum la întâlnirea cu omul nostru, spuse ea. Cred că relaţiile tale cu Arnold Guester... nu mai sunt aceleaşi ?

– Vrei să ştii dacă-l mai iubesc, nu-i aşa ? Răspunsul e nu, te aşteptai. În rest, nu cred că eram cu adevărat îndrăgostită. Mi-am dat seama după accident. O dragoste adevărată şi sinceră ar fi rezistat unei asemenea încercări. Diana zâmbi trist. Sentimentele lui pentru mine erau superficiale, continuă ea. Imediat ce maşina s-a răsturnat, s-a speriat şi a fugit lăsându-mă prizoniera centurii de siguranţă.

– Centura ți-a salvat viața, observă Isobel.

– Poate, dacă m-ar fi eliberat, n-aș fi avut o triplă fractură la tibie și toate complicațiile care au decurs apoi. Nu, adăugă fata devenită palidă, nu vreau să-l mai revăd pe Arnold.

– A plecat săptămâna trecută în Statele Unite. Aparent, a acceptat postul care i-a fost oferit acolo. Este un gestionar bun, cred că va reuși. Isobel zâmbi. Oamenii de pe insula Wight trebuie să fie foarte interesanți, reluă ea. Toți pescari robuști cu pielea bronzată ! Ieși des ?

– Nu... am ieșit o dată sau de două ori la prânz. Este un australian în echipa medicală. Face surf, chiar și când e frig. E drăguț.

Diane se încruntă. Nu reușea să și-l imagineze. Oamenii pe care-i cunoscuse nu și-i mai amintea clar, imaginile i se șterseseră din memorie.

– Trebuie să faceți cunoștință...

– Nu ! Nu vreau să știu cum se numește. Asta m-ar influența într-un fel sau altul și ar putea duce la un rezultat opus celui dorit. Dacă-l întâlnesc și... îmi va place, va fi mai bine. În schimb, dacă nu vom simți decât antipatie unul pentru altul, nu vei avea ce să-ți reproșezi.

Diana se ridică în picioare să-și ia pardesiul și să se îmbrace. Fosta ei colegă o privea admirativ.

– Nu-mi pot imagina un bărbat care să simtă antipatie față de tine, observă Isobel. Păcat că trebuie să porți pantaloni. În ce ținută lucrezi ?

– În general, pun o rochie lungă și șosete ca să-mi ascund cicatricele. Și asta nu mă împiedică deloc să șchiopătez în public. Ar fi altfel... dacă n-aș fi singură. Ea tresări văzând pendula. O, Doamne ! În această perioadă a anului, ultimul feribot pleacă la prânz. Nu e încă sezon estival, știi ? Trebuie să traversez toată Londra. Gara Victoria nu-i foarte departe, dar e atât de frig.

Paloarea i se accentuase, iar ochii săi verzi deveniseră gânditori, puțin melancolici.

Isobel o privi o clipă, înduioșată. Apoi zâmbi.

– Ai grijă de tine, Diana ! Și nu uita : nu toți bărbații sunt brute insensibile. Dacă-l întâlnești pe doctorul X, fii amabilă cu el. E un om admirabil și un medic excelent. Trebuie să se întoarcă la aviație în noiembrie. Are nevoie de puțină destindere înainte de a părăsi viața civilă.

– Nu conta pe mine să-l ajut să se destindă, draga mea Isobel. Acum, nu mă gândesc decât la un lucru : să mă restabilesc înainte de a mă întoarce aici. Am să cer transferul imediat ce mă voi simți mai bine.

Diana privi în jur cu nostalgie.

– O cameră ciudată, asta, murmură ea. Cine ar găsi-o altfel decât austeră sau chiar

hidoasă ? Mie imi place, totuşi. A fost scena atator evenimente, chiar greu de imaginat. Îţi aminteşti de seara în care au adus băieţii care se bătuseră ?

– Credeam că vrei să prinzi trenul, spuse Isobel. Poţi să rămâi, dacă vrei...

– Nu, trebuie să plec. Am o şedinţă de recuperare, mâine dimineaţă. S-au arătat foarte delicaţi, cei de la serviciul de fizioterapie. Pentru nimic în lume n-am să-i las să aştepte.

Diana îşi luă valiza şi geanta de voiaj şi se îndreptă spre ieşire.

– La revedere, Isobel. Imi pare bine că te-am văzut. Dacă-ţi vine chef să respiri aer curat, dă-mi un semn. Pot să te găzduiesc. Profită de Paşti, va fi peste două săptămâni.

– Am să-ţi telefonez, Diana, mulţumesc. Vezi să nu pierzi trenul.

Afară, soarele primăverii încerca zadarnic să lupte împotriva vântului care sufla din est. Natura însă revenea la viaţă şi primii muguri apăruseră în pomi, anunţând sfârşitul lungului sezon hibernal. Câteva narcise înveseleau pereţii cenuşii ai bătrânului spital şi, prin ferestrele holului, se auzea un râs cristalin.

„Asta-mi lipseşte", se gândi Diana. „De multă vreme nu m-a mai bucurat povestirea sau ascultarea unei întâmplări. E mult de când n-am râs." Ridicând din umeri, îşi apucă sacoşa de mânere. Găsi repede un taxi şi melancolia ei se mai atenuă puţin. Era deja ceva mai veselă când se urcă în tren.

Mai erau şi alţi călători, compartimentul ei însă era gol. Şi revista pe care o ţinea pe genunchi, rămăsese uitată. Diana se pierduse în gânduri.

Ea respiră profund şi ridică ochii, smulgându-se din meditaţie. Câmpia înverzea. Un suflu de tinereţe străbătea iarba crudă şi arborii, ca o atingere febrilă. Această senzaţie de tristeţe şi de încântare o mai trăise, făcând aceeaşi călătorie pentru a-şi vizita părinţii pe insula Wight. În jurul ei, viaţa părea să renască şi să tâşnească într-un elan irezistibil. Plantele înmugureau, pline de sevă, iar păsărelele se împerecheau. Natura părea să vibreze de o nouă speranţă. Nu era o iluzie ? Un vis fără viitor ?

Diana încerca să revină la realitate. Încerca să se gândească la munca ei, la colegii pe care-i va regăsi, la punctele turistice pe care le va vizita când se va vindeca. Pentru o clipă, se crezuse în comuniune cu lumea care-o înconjura. Se lăsase pradă speranţei de a-şi regăsi gustul de a trăi, de a ieşi din letargie, de a iubi. Uitându-şi rana şi suferinţele pe care i le provocase un bărbat seducător, nepăsător şi total irresponsabil. Ea simţi că-i vine să plângă. Crudă este primăvara pentru inimile singure.

Când trenul se opri, toată lumea se îndreptă spre feribot. Cu grijă, Diana urmă mulţimea. Piciorul ei era aproape vindecat, dar tot ce

era scară sau pantă îi inspira o teamă irațională.

Cum era de așteptat, busculada se sfârși aproape comic. Repezindu-se în salon și pe punte, pasagerii își dăduseră seama că locurile pe scaune erau în număr mai mult decât suficient. Pe chei, un șir lung de mașini aștepta la rampa de urcare. Șoferii priveau toată acea mulțime care gesticula, care escalada pasarela îngustă. Unul dintre bărbații înghesuiți pe bastingaj ridică brațul pentru a saluta un alt călător și capetele se întoarseră către acesta.

Diana zâmbi. Diferența începuse deja să se facă simțită. Londra și anonimatul ei erau departe. Cine ar fi dat atenție, pe peronul unui metrou, când o persoană ar fi interpelat o alta ? Nimeni n-ar fi observat. Aici, un simplu prenume, strigat de pe feribot, stârnise curiozitatea celorlalți pasageri. Astfel, întorcându-se, se așteptau să-l recunoască pe noul sosit. Căci, în marea lor majoritate, pasagerii erau originari de pe insulă. Ei se întorceau acasă, care la Lymington care la Yarmouth, după o zi de muncă sau excursie pe „Continent". Peste două săptămâni, o mulțime de vilegiaturiști avea să vină pe insulă. „Străini" care vor putea fi recunoscuți fără greutate.

Diana se așeză lângă un hublou și-și puse bagajul pe scaunul alăturat. O clipă, privi pescărușii care plonjau în mare și se înălțau scoțând țipete ascuțite. Atmosfera care domnea în

salon deveni repede sufocantă. Ea își luă bagajul și ieși pe punte. Mai mulți pasageri luaseră loc pe scaunele aliniate de-a lungul bastingajului. Toți erau îmbrăcați călduros. Era evident că nu luau în seamă soarele de aprilie.

Ea tremură când se așeză pe banca tare și rece. Dar în pofida frigului, se simți mai la îndemână decât în atmosfera plină de fum a salonului. Ea-și încheie haina și-și ridică gulerul. Apoi își acoperi capul cu o căciuliță de lână galbenă care-i acoperea aproape tot părul și-i accentua paloarea. Își puse pardesiul pe genunchi, încercând să-și oprească tremurul. Sirena feribotului sună, anunțând ora plecării. Un țipăt de pescăruș îi răspunse, strident și plin de indignare. Vaporul porni.

Doi bărbați îmbrăcați în tricouri groase de lână discutau sprijiniți de balustradă. Diana îl recunoscu pe unul din ei. Îl văzuse la spitalul Saint-Boniface, unde venise să ceară o consultație în legătură cu o erupție pe antebraț. Privirea lui se înseninâ și schiță un zâmbet, întrebându-se fără îndoială dacă nu se înșela crezând că o vede pe tânăra și frumoasa infirmieră întâlnită în sala de tratamente. El se întoarse după o clipă. Figura Dianei rămăsese impasibilă. Ea își amintea cum se numește : Bert Cass. „Domnule Cass", se gândi ea, „n-am nici un chef să vorbesc despre brațul dumneavoastră. E prea frig !"

Ea privi spre larg. Ambarcațiuni mici navigau în sirajul feribotului având grijă să se mențină la distanță de valurile puternice provocate de elicea lui. Cu nostalgie, ea se gândi la plimbările plăcute făcute cu velierul, și-și spuse că ar putea să se înscrie la unul din numeroasele cluburi nautice de pe insula Wight. De ce nu? Ar întâlni oameni de vârsta ei care, cel puțin, o vor ajuta să iasă din morocănoasa soliludine.

Privirea i se opri pe un bărbat de pe pasarela superioară. Cu o siluetă atletică, dădea impresia de forță și de mare eleganță. Cu capul ridicat, cu mâinile înfundate în buzunare, contempla marea, lăsa vântul să-i scuture părul de un negru ca lignitul.

Diana îl vedea doar din profil. Avea nasul drept și bărbia puternică și voluntară. Era un gol în jurul lui și s-ar fi putut spune că era singur pe punte. „Un profil de cuceritor", gândi fata. O făcea să se gândească la acei cuceritori care lansau navele Majestății Sale la asaltul țărmurilor îndepărtate și astile. Și-l imagina în picioare la prova navei sale, îmbrăcat într-o capă de catifea roșie, scumpă, pregătindu-se de atac ori supunându-și oamenii la cele mai mari eforturi. Diana încerca să-și revină la realitate. Era distanță mare între ce-și imagina ea și ce văzuse înaintea ochilor. Cu siguranță, figura necunoscutului sugera un caracter puternic, iar ținuta lui era nobilă și prezența lui

atrăgea atenția. Îmbrăcămintea nu-l distingea cu nimic de ceilalți ocupanți ai feribotului. Sub haina groasă, purta un pulover vechi și un pantalon de stofă. Cizmele verzi ca sticla apucaseră și zile mai bune, iar la picioare, avea un sac de voiaj care era nu numai uzat. Nu, nu era decât un membru al comunității insulei ! Un pescar întors de la Londra, unde fusese să-și vândă produsul muncii sau să-și comande piese de schimb pentru barcă.

El se întoarse ușor, ca și când ar fi simțit că era privit. Ochii lui erau de un albastru intens. O clipă, Diana nu putu să-și ia ochii dintr-ai lui. Tremurând, își trase căciulița peste urechi. Un vânt înghețat sufla peste punte. Dar tremurase de frig ? Nu fusese efectul acestei priviri pătrunzătoare care n-o mai părăsea ? Ea se aplecă să-și împingă revista în fundul sacoșei. Degetele îi erau amorțite și vinete. În clipa asta, o băutură caldă era tot ce-și dorea. Vaporul ajunsese aproape de chei. N-ar mai fi avut timp să coboare să-și ia o cafea.

Puntea se animă. Pasagerii care urmau să-și recupereze mașinile se îndreptară spre scara ce ducea în cală, în timp ce ceilalți se aliniau în dreptul pasarelei. Diana se alătură celor din urmă. Ea se ridică pe vârfurile picioarelor, încercând să arunce o privire spre chei. Yarmouth nu era decât un mic port de agrement, nu erau decât vreo zece, douăsprezece taxiuri care să aștepte călătorii.

Discul roşu al soarelui atinsese deja orizontul şi pălea încet. Ultimele raze se agăţau de marginea norilor şi se reflectau pe suprafaţa mării pe care o parcurgeau în miliarde de culori gri-roz. Vântul avea să sufle în curând şi frigul devenea tot mai intens. Diana îşi reproşa că nu-şi luase mănuşile. Degetele ei îngheţate nu mai reuşeau să apuce mânerul îngheţat al valizei. Ea îşi agăţă de gât breteaua sacoşei, ca să-şi elibereze cealaltă mână pentru a prezenta biletul. „Sper să nu plece toate taxiurile până voi coborî" se gândi ea. Ideea de a rămâne să aştepte pe chei îi dădea fiori.

– Bună ziua, domnişoară, murmură Bert Cass trecând pe lângă ea.

Ea schiţă un zâmbet la adresa lui, dar el se îndepărtă ca să-şi ajungă prietenul. Fără îndoială nu-i arătase nici un pic de căldură când îi răspunsese. Coada avansa cu o încetineală extremă. Ea se opri brusc. La intrarea pe pasarelă, o doamnă în vârstă protesta găsind inadmisibil faptul că mulţi pasageri se eschivau la prezentarea tichetului de îmbarcare.

– Au abonamente, îi explică marinarul care lua tichetele.

– Nu este un motiv ! Ar trebui să-şi aştepte rândul ca toată lumea !

Coada îşi reluă avansarea.

Diana văzu că rămăsese un singur taxi în staţie. Ea grăbi pasul, uitând că suprafaţa pasarelei era alunecoasă şi instabilă. Pierzându-şi

echilibrul, ea ridică mâna într-un gest instinctiv, lăsând să-i scape valiza peste bord. Îi scăpă un țipăt de uimire. Îngrozită, ea șchiopătă spre rampă și se aplecă.

În spatele ei, o voce profundă comentă :

– Uite unde duce amețeala ! Liniștiți-vă, urmă bărbatul cu părul negru, lucrurile vă vor fi restituite imediat. Neîndemânarea este foarte răspândită printre turiști, dacă asta poate să vă liniștească.

Întorcându-se spre punte, strigă :

– Ted, un cârlig, dacă vrei ! E așa de greu să ții un sac de voiaj ? continuă el la adresa fetei.

Bagajul aterizase într-o plasă instalată de-a lungul bastingajului, pe toată lungimea navei.

Diana era prea îngrijorată ca să dea atenție sarcasmelor necunoscutului care era lângă ea.

– O să se ocupe de dumneavoastră, o informă el pe un ton rece. Eu n-am timp. Am altceva mai bun de făcut.

Numitul Ted se apropie, cu fața luminată de un zâmbet.

– Ați pierdut ceva, domnișoară ? întrebă el. Ei bine, asta îmi va da posibilitatea să vă fac și eu un serviciu. Nu vă amintiți de mine ? Am fost la spital săptămâna trecută. Dumneavoastră mi-ați pansat brațul. Cu o mișcare iute, el pescui valiza și i-o dădu Dianei.

– Mulțumesc mult, îi zâmbi ea. Sunt fericită să constat că pe această insulă au mai rămas gentlemani!

– Păreți congelată, domnișoară. O baie caldă și un ceai vă vor face bine. Grăbiți-vă să ajungeți acasă.

– Asta mi-am și propus să fac, răspunse Diana. Doar să găsesc un taxi.

Ea se întoarse să se strâmbe de durere.

– Piciorul nu vi s-a vindecat total, nu-i așa? Știm toți că ați avut un accident, nu vă mirați.

– Mulțumesc încă o dată, Ted. La revedere.

Ea se îndreptă încet către stație. Aceasta era însă pustie. La telefon i s-a spus că unul din primele taxiuri se dusese într-un sătuc din Newport, situat la vreo douăzeci de kilometri de Yarmouth și că un altul se afla aproape de Chale.

– N-au să întârzie să se întoarcă, îi promise o voce pe un ton foarte puțin convingător.

Diana își strânse haina pe lângă ea și începu să tremure. Distanța până la spital era mult prea mare. În alte condiții, n-ar fi ezitat să înfrunte frigul, dar cu o triplă fractură abia refăcută, nu-și putea permite. Dacă nici unul din taxiuri nu va apare din nou? În chioșcul său, paznicul își strângea lucrurile, se pregătea să plece acasă. „Nu se vor mai întoarce" se gândi Diana. Feribotul care acostase era ultimul. Următorul nu va pleca până mâine dimineață. Pentru care motiv să se mai întoarcă

un taxi în stația din port ? Va trebui, poate, să-mi petrec noaptea la Yarmouth, se gândi Diane. Totuși, spitalul era doar la cinci-șase kilometri. Trebuia să existe un mijloc de a ajunge până acolo. Cu amărăciune, se gândi la Sainte-Beatrice și la toți oamenii la care ar fi putut apela în caz de dificultate. Presupunând că nici unul din miile de taxiuri londoneze n-ar fi acceptat s-o ia. Două lacrimi îi curseră pe obraji lăsând un gust sărat în colțul gurii. N-ar fi trebuit să vin aici, își spuse ea cu tristețe. E frig și locuitorii acestei insule simt doar ostilitate față de străini. Pot chiar să fie grosolani.

— Urcați ! ordonă o voce autoritară care o smulse din gânduri.

O mașină de culoare închisă se oprise în fața adăpostului.

— Haide, urcați, mă grăbesc !

— Aștept un taxi, spuse ea cu demnitate. Dacă am înțeles bine, dumneavoastră... îmi propuneți să mă duceți acasă ? Sunteți foarte amabil, însă prefer să aștept.

Ea clănțănea din dinți și nu-și mai putea stăpâni tremurul membrelor.

— Nu fiți ridicolă. Arăt eu ca un om animat de rele intenții ? Unde locuiți ? Sper că dincolo de Newport. Dacă nu, va trebui să luați și un autobuz după ce vă voi lăsa eu. El se aplecă în afara mașinii. În semiobscuritate, ochii lui albaștri erau surprinzător de intenși. Ascultați, nu va fi nici un taxi în stația asta până mâine

dimineață, îi explică el. Dacă mai stați mult în vântul ăsta, puteți fi sigură că veți avea o pneumonie când veți ajunge acasă. Expresia figurii sale păru să se îmbuneze. Haide, veniți, sunt foarte ocupat, n-am să vă mușc. Credeți-mă că n-am timp pentru dumneavoastră. Dealtfel, fetele cu buzele albastre și cu nasul roșu nu mă interesează !

El îi deschise cealaltă portieră și Diana ocoli mașina încercând să meargă cât mai normal posibil. Fără un cuvânt, se urcă lângă el.

– Ted a spus că printre pasageri e cineva care nu poate să ajungă acasă. Deci dumneata ești ! Cu atât mai bine. Așa, nu va mai trebui să caut prin port o altă handicapată !

– Totdeauna sunteți la fel de dezagreabil ? întrebă sec Diana.

El se întoarse puțin. Pentru prima dată ea îl văzu zâmbind.

– Dacă știți unde este Spitalul Saint-Boniface, stau în a treia vilă de la intrarea principală, explică ea.

– Nu-i departe, comentă el. Auzindu-vă vorbind de spital, am crezut că vă întoarceți de unde ați evadat.

Tonul vocii era glumeț, dar ea nu-i acordă nici o atenție.

– Nu, locuiesc doar în vila aceea, spuse fără să dea o altă explicație.

„Numai de n-ar întreba despre viața mea particulară !"

O căldură plăcută domnea în mașina care mergea repede pe panglica de asfalt. Diana simți cum îl dispare starea de tensiune în același timp cu frigul care-i paralizase mâinile. Ea își mișcă degetele. Sângele începea să circule în extremitățile lor.

– Și mâinile vă sunt vinete, comentă vecinul ei. Ce nebunie să traversezi în plin aprilie, fără îmbrăcăminte călduroasă. Ah, agențiile astea de voiaj ! Au formule de atragere a turiștilor. Au puterea să vă convingă chiar și dacă ar ninge. „Vizitați Insula Soarelui !" N-ați putea rezista, nu-i așa ?

– Eu cunosc insula. Nu e prima dată când vin aici.

Ea nu încercă să fie amabilă. Cu acest bărbat, nici n-ar fi reușit. Era clar că are o părere proastă despre ea. Fiecare cuvânt era o provocare deliberată, ca și când ar fi încercat s-o înfurie. Totul era evident : voia s-o împingă la marginea răbdării. De ce oare ? Pentru că un pescar, generos și plin de bunătate, îi forțase mâna ? Oricum, ea nu-i ceruse nimic. Acum îi era cald ! Cu valul de furie care-o stăpânea, obrajii ei deveniseră fierbinți și nu mai tremura.

– Nu era frig când am plecat din Londra, la prânz, explică ea pe un ton defensiv. Când ești localnic, e ușor să prevezi timpul și să te îmbraci în consecință. Sau, cel puțin, să-ți iei haine care să te protejeze de frig...

Ea insistă asupra diferenței, arătând clar că-și dădea seama de faptul că pare să nu fie din zonă. Ochii lui albaștri erau ațintiți asupra șoselei, iar pe linia fermă a buzelor lui nu era nici o urmă de ironie.

Câteva clipe mai târziu, el opri mașina în fața porților spitalului.

– Aici e ? întrebă el.

– Da, mulțumesc.

– Ei bine, iată, spuse aplecându-se să-i deschidă portiera.

Diana ezită. Nu știa ce atitudine să ia. Însoțitorul ei o deruta. Conducea o mașină care, în stare nouă, costa foarte scump, dar hainele erau acelea ale unui pescar. El aștepta poate...

– Nu accept niciodată bani, anunță el pe un ton solemn.

Fără ca ea să fi schițat cel mai mic gest, el îi ghicise gândurile.

– Ei bine... fie, murmură ea. Încă o dată, mulțumesc mult. Sunteți foarte amabil.

El nu făcuse decât să întredeschidă portiera, fără să-și ia mâna de pe ea. Privirea lui luminoasă scrută figura fetei.

– Îmi... permiteți ? bălbâi ea întorcându-se să coboare.

– Văd că nu mai tremurați, constată el. Vă simțiți mai bine ?

– Da, mulțumesc. Mi-era frig, e adevărat... E mai bine aici.

Diana se mișcă în scaun. Liniștea care urmă deveni aproape de nesuportat. Avea ciudata impresie că era ținută prizonieră.

– V-ați recăpătat culoarea, observă necunoscutul. Ați fost bolnavă ?

– Nu sunt o infirmă, cum pare să credeți, replică ea șec. Dacă starea sănătății mele vă preocupă atât, domnule... Poate vreți să mă lăsați să ies ? Aș putea să ajung la mine, să-mi fac ceva cald de băut înainte de a mă băga în pat...

– Iată un program care-mi convine perfect ! comentă el zâmbind răutăcios.

Obraznicul ! Diana simți că se înfurie din nou.

– Pot să cobor, acum ? Sunt în stare să deschid ușa !

– Cum doriți ! exclamă el. Voiam doar să văd puțin roșu în obrajii dumneavoastră. Ochii vă aruncă fulgere ! Ce temperament !

Ea fulmina. Pomeții îi erau ca focul și toată senzația de frig îi dispăruse.

Cu umărul, ea împinse cu toată puterea și era să cadă când se deschise portiera.

– Ușurel, zise însoțitorul ei. Ați uitat ceva.

Diana puse valiza pe trotuar și se aplecă să ia sacul de voiaj. N-avu timp să țipe de uimire. Mâinile necunoscutului o apucară de umeri și el o sărută delicat pe obraz.

– Cum îndrăznești ? îi aruncă ea în culmea furiei.

El zâmbi şi ridică din umeri.

– Este plata pentru taxi, explică el. Am luat echivalentul unei curse de cinci kilometri.

– Aş fi preferat să plătesc, răspunse Diana. Dar pentru că... v-aţi servit, cred că suntem chit. Vă doresc noapte bună şi sper să nu vă mai văd niciodată !

– Am să vă duc o dată până la Newport, spuse el râzând. Asta vă va costa mai scump. Cel puţin de patru ori mai scump !

El o necăjea din nou, încercând s-o înfurie. Care-i era scopul ? De ce o tot provoca aşa ?

– Înţelesesem că sunteţi foarte grăbit să ajungeţi acasă, observă ea.

– Doamne ! Nu m-am mai gândit.

El trânti portiera şi demară în trombă.

CAPITOLUL II

– Au ! Irene, am venit la tine pentru o şedinţă de masaj, nu pentru tortură.

– Asta te va face să înţelegi ! replică Irene Meadows, fizioterapeuta spitalului Saint-Boniface. Piciorul tău este încă prea fragil pentru a suporta eforturi prea mari. Ce ai făcut la sfârşitul săptămânii ? Schi alpin ?

– Am să am grijă, spuse Diana. Cred că sunt predispusă accidentelor. Am alunecat pe pasarela feribotului dintr-o prostie. Aşa mi-am făcut entorsa. Sper că nu va trebui să nu mai lucrez, spuse ea neliniştită. Câteodată, am ciudatul sentiment că nu mă voi mai face bine. Nu mă obosesc prea mult aici. Ar trebui să mă refac repede. Nu crezi ?

– Nu ai nimic serios. Totul e din cauza muşchiului, dar nu e grav. Dacă încă mai suferi este pentru că tendonul lui Ahile a fost atins, el suportă încă presiune. Toţi fotbaliştii profesionişti ştiu asta. Sper că n-ai de gând să te tăvăleşti de durere cum fac ei pe teren înainte de a reîncepe jocul, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat !

O clipă, ea fu absorbită de treabă, masând ușor mușchii îndureraţi.

— Poate că nu sunt destui spectatori care să-şi manifeste admiraţia ? continuă ea râzând. Feribotul de Lymington, pe frigul unei după-amieze de aprilie, nu seamănă deloc cu stadionul Wembley !

Diana își mușcă buza. Nu de suferință : degetele Irenei îi alinau durerea. O imagine îi reveni în minte. Bărbatul cu părul negru şi cu privirea păirunzătoare nu încercase să-şi ascundă dispreţul pe care i-l inspira fata aplecată pe rampa feribotului.

— Erau câţiva pescăruşi şi doi bărbaţi care păreau să fie pescari. Unul dintre ei a fost săptămâna trecută la consultaţie. Nu cred că au văzut când am alunecat. Ceilalţi pasageri, cei mai mulţi, nu se gândeau decât să ajungă primii la staţia de taxiuri.

Irene se îndreptă.

— Să nu-mi spui că ai venit pe jos din port ! exclamă ea. Sunt cinci kilometri buni şi n-ai fi fost capabilă în acest moment să-i faci. Peste două săptămâni, am să-ţi dau voie să-ţi pui schiurile, nu înainte însă, spuse ferm.

— Nu, n-a trebuit să merg. M-a adus cineva cu maşina.

— A ! Cine era ? Ţi-a spus cum se numeşte ? N-are importanţă, am să aflu mai multe decât tine, când am să mă duc la han.

– Nu știu nimic despre el, mărturisi Diana. Este unul din pescarii de care ți-am vorbit.

– Adevărat ? Curios. Bert Cass n-are mașină, și nici vărul lui. N-ai fi avut cum să întâlnești pe altcineva. La ora aia, pescarii sunt în general ocupați să pregătească următoarea plecare.

– Purta un pulover gros de lână, un pantalon de...

– Avea jeg sub unghii și mirosea a pește, continuă Irene strâmbându-se. Elementar, dragă Watson.

– Nu, nu, mâinile erau curate.

Diana se gândi o clipă.

– Erau foarte curate și miroseau frumos a after-shave, continuă ea ca sub aspectul unei revelații. Asta ar fi putut să mă intrige. Totuși... Rămân la prima mea impresie, că aparține aceleiași comunități ca Bert Cass. Cum aș fi putut să mă înșel ? Ea râse ca să-și ascundă tulburarea. Cu Bert, nu există posibile erori nu-i așa ? continuă ea. Noi ne înghesuim să deschidem fereastra de cum iese din sală ! Dar sunt convinsă că acest bărbat are o profesie mai mult sau mai puțin legată de mare.

– O fi, probabil, vameș, grănicer sau știu eu... Descrie-mi-l.

– E înalt, brunet și cu un caracter urât. A făcut totul ca să mă enerveze. Ca să spun drept, a fost foarte dezagreabil. Am oftat adânc când m-am găsit în spatele ușii apartamentului meu.

– Nu văd cine poate fi, murmură Irene. S-a oferit oricum să te conducă din proprie inițiativă. Fără îndoială, a înțeles că erai singură și voia să te seducă... Te-a confundat cu o turistă.

– Nu, nu la asta se gândea. De fapt... A spus...

– Ce ?

– Nimic.

– Haide, nu mai încerca să te ascunzi, Diana. Ai roșit. Dacă nu-mi spui ce-a zis, nu-ți mai dau voie să muncești și te oblig să stai în pat toată ziua, amenință Irene pe un ton de glumă.

– După toate aparențele, eu nu corespundeam idealului său feminin. Mi-a ordonat să mă urc în mașină spunând că n-are intenții rele, oricum, o fată cu buze vinete și nasul roșu nu-l interesa deloc.

– Ți-era frig ?

– Veneam de la Londra unde era soare, explică Diana. Mă simțeam perfect când m-am urcat pe feribot. Acum, știu că o haină și un pantalon nu sunt suficiente pentru traversare. Eram congelată.

– Te-a provocat, declară Irene. Ca să te facă să roșești. Evident, ar fi putut obține acest rezultat altfel... Cel mai bun mijloc era însă să te enerveze. Brun, spui ? Nu conducea un vechi Bentley ?

– Ba da. Ai devenit extra-lucidă ?

– Trebuie să fie doctorul Stratton, decretă Irene.

– Un medic ?

– Da. I-a fost de ajuns o privire ca să înțeleagă că riști să faci hipotermie. Practicienii care lucrează aici știu să recunoască primele simptome ale acestei afecțiuni datorate frigului. Se manifestă cu o roșeață violacee a feței, apoi membrele devin din ce în ce mai amorțite. Atunci, temperatura începe să scadă. Accidentele care se produc pe insula noastră creează complicații care de obicei sunt efectul hipotermiei mai mult decât al rănilor.

– Să nu exagerăm. Mi-era frig, dar nu eram pe cale să mor. Mergeam normal și eram lucidă. Era destul să ajung acasă, să beau un ceai cald și să mă bag în pat...

– Ești atât de sigură ? întrebă Irene. Știai ce aveai de făcut, dar odată ajunsă acasă, fără să mai faci o baie, te-ai fi culcat ? Poate nu te-ai fi învelit bine. Așa te-ai fi îmbolnăvit.

– Lasă, Irene, astea sunt lucruri care se întâmplă oamenilor de o anumită vârstă. Nu sunt bătrână.

– Erai bolnavă, Diana, nu uita. Cu boneta de infirmieră și cu cearcănele de sub ochi, pari încă foarte fragilă. Dacă, pe deasupra, un medic își dădea seama să erai înghețată, ar fi găsit că starea ta era foarte îngrijorătoare.

– Acum îmi amintesc, murmură Diana. Mi-a atins mâna și mi-a spus că precis mi-era frig.

Melancolică, ea se întrebă dacă sărutul pe care-l depusese pe obrazul ei nu era alt mijloc de a-i lua temperatura. Până la capăt, s-a purtat ca un medic, insultând-o deliberat pentru a-i ridica tensiunea arterială și cantitatea de adrenalină din sânge. Ea fusese foarte afectată. Mai mult de amintirea grosolăniei lui.

– Sunt sigură că veți râde amândoi când vă veți reîntâlni, comentă Irene convinsă.

– M-ar mira. Cred că a fost încântat să se poată debarasa de mine. S-a simțit eliberat de o grea povară. Pari să crezi că a avut doar intenții terapeutice. Probabil. În orice caz, a găsit situația mai degrabă amuzantă.

Ea oftă melancolică. Ultimele cuvinte pe care i le spusese în fața spitalului îi reveniră în memorie.

– I-am spus, murmură ea.

– Ce anume ? întrebă Irene.

Dându-și seama că, fără să vrea, vorbea tare, Diana roși.

– Că sper să nu-l mai văd niciodată, mărturisi ea.

Irene se opri cu tubul de cremă în mână.

– Mi-ar părea dificil, fu ea de părere. Operează frecvent la Saint-Boniface.

– El nu știe cine sunt și cu puțin noroc, nu mă va recunoaște. Sper că n-ai să-i spui, Irene.

– Nu, bineînțeles. Așa fiind, cred că-ți va place și că-l vei găsi simpatic. Din toți practicanții, el e preferatul meu.

Diana zâmbi fără veselie.

— Şi tu! exclamă ea. Când voi fi lăsată să decid singură dacă cineva îmi place sau nu? Ieri, o colegă de la Sainte-Beatrice mi-a vorbit în termeni foarte elogioşi de un bărbat care lucra la Londra şi acum lucrează pe Coasta de Sud. Ea îmi propunea să-mi facă cunoştinţă cu el. Prefer să-mi aleg eu prietenii. Acum, nu-i mai cânta osanele unui... individ pe care l-am întâlnit doar o dată şi-l consider detestabil! E prea mult.

Râsul, pe care-l voia vesel, avea un sunet trist. Bărbatul pe care-l întâlnise pe feribot o tratase cu o rară dezinvoltură. Dar ea voia să păstreze această amintire. Acum se simţea umilită pentru că atunci când o sărutase, bărbatul cu părul ca abanosul nu căuta decât s-a înfurie.

— Gata pentru astăzi, anunţă Irene. Vino mâine din nou, pe la zece. O să încercăm aparatul de elongaţii pentru tendonul tău şi vei face şi prima şedinţă de termoterapie. Adu-ţi un pantalon scurt, sau, mai bine, un chilot. E mai practic pentru exerciţii. Oricum, va trebui să te obişnuieşti să vezi aceste cicatrici. Poţi să-ţi reiei lucrul, dar fii atentă.

— Mulţumesc, Irene. Eşti adorabilă.

Diana îşi puse ciorapii şi stătu în picioare în faţa oglinzii, să-şi privească picioarele. Erau lungi şi-şi păstrau alura fină şi eleganţa. În curând, cicatricea va dispare complet sau va deveni abia vizibilă. Ciorapii de bumbac nu serveau doar să acopere cicatricea de priviri.

Negau şi că accidentul avusese vreodată loc. Diane voia să uite. Să şteargă trecutul şi să redevină fata care fusese înainte.

– O ultimă chestie, Diana, reluă Irene. Pune-ţi un colant. Ciorapii ăştia sunt puţin cam... austeri, nu ţi se pare? Şi apoi, cinstit, cicatricea nu-i atât de vizibilă pe cât crezi.

– E prea frig, răspunse Diana. Nu, de acum, am să port un pantalon gros când nu voi fi de serviciu. Nimeni nu mă va mai bănui că sunt atinsă de hipotermie!

*

* *

Doi bărbaţi aşteptau în sala de tratamente când intră ea. Bert Cass se ridică şi se apropie zâmbind.

– Era cam frig ieri pe feribot, spuse el.

– Da, da, confirmă ea.

Masajul şi tratamentul aplicat de Irene îi făcuseră foarte bine. Se simţea odihnită şi perfect destinsă.

– Arătaţi mai bine, reluă vizitatorul ironic.

– Şi dumneavoastră, domnule Cass, răspunse ea. O noapte de somn face miracole. Bine, să vedem braţul.

Ochii ei se măriră de uimire când ridică pansamentul.

– Ce v-aţi pus pe piele?

Bandajul şi pomada puse de ea cu câteva zile înainte dispăruseră. În locul lor apăruse

o bucată de pânză cenușie și murdară, acoperită cu o substanță neagră, vâscoasă. Grăunți de nisip se lipiseră de tăietura a cărei suprafață începuse să se tumefieze și să dea semne de inflamare.

— Va trebui să vă duceți înapoi să vă vadă, indică Diana. O să se înfurie. Ce produs e ăsta ? Ulei de motor, nu-i așa ?

— Ei... da.

— Îl folosiți și la altceva, presupun. Unsoare pentru acele de pescuit, de exemplu.

Bert Cass roși.

— De unde știți ? insistă el.

— Cunosc această insulă, domnule Cass, am fost aici de multe ori. Am fost la pescuit și știu cum se întreține materialul. Nu sunt o londoneză total neștiutoare.

— Ieri, așa păreați. Vărul meu mi-a spus că vă clănțăneau dinții și că tremurați ca o frunză.

— Am să curăț plaga și am să schimb bandajul, anunță Diana. Sper că nu-l veți scoate cu prima ocazie. Un pansament convenabil trebuie să lase aerul să treacă, rămânând antiseptic, înțelegeți ? Încercați să-l păstrați ferit de apă, dar presupun că vă cer prea mult ?

— Pentru asta ar trebui să-mi schimb meseria, domnișoară Campion, răspunse Bert Cass cu umor. Acum că timpul e favorabil și că peștele abundă, ieșim în fiecare seară. Cu toții suntem jilavi când ne întoarcem în port, e inevitabil. În general, ne întoarcem în zori. Nu e

o oră de venit la spital să-mi schimb pansamentul.

– Ați încercat măcar? Sunt sigură că Infirmiera de gardă nu va zice nu dacă ar fi la curent cu condițiile voastre de lucru.

– Aș putea să mă alătur unei echipe care pescuiește crabi, în timpul zilei. Aș veni seara târziu.

– La ce oră? întrebă Diana.

– Să zicem la sfârșitul după-amiezii. Așa, mă veți îngriji dumneavoastră și vom merge să bem un pahar de bere.

El aștepta, cu privirea plină de speranță.

Diana își reveni repede. Se găsise de multe ori în situații similare de când lucra la Sainte-Beatrice. Dar acel stabiliment avea reguli stricte: nici o familiaritate cu pacienții, atâta timp cât erau sub îngrijire la spital. Infirmierele aveau mereu un motiv pentru a declina invitațiile pe care le primeau. Asta nu prea mergea la Sainte-Boniface, unde personalul beneficia de o mare libertate de mișcare.

– Sunteți foarte amabil, domnule Cass, răspunse ea. Mi-ar face plăcere să vă schimb pansamentul dacă sunt de serviciu când treceți. Dar am un prieten care n-ar aprecia dacă aș merge cu dumneavoastră la han.

Ea-i zâmbi, ca pentru a se scuza, și figura lui Bert Cass își pierdu aerul încruntat.

– Vă vom întâlni poate într-o seară, minți ea.

Tânărul pescar zâmbi la rândul său şi dădu din cap.

Terminând de pansat, Diana se aşeză pentru a scrie o notă destinată şefului clinicii, sugerând ca Bert Cass să fie primit şi examinat în cele mai bune condiţii.

— Cine e azi de serviciu ? îşi întrebă ea adjuncta. Doctorul Tyley sau doctorul Hobart ?

— De la ora patru, va fi doctorul Tyley. A spus azi-dimineaţă că se va duce la Bonchurch să facă surf, dar că va fi disponibil după-amiază.

— Când l-aţi văzut ?

— A telefonat acum o clipă, nu eraţi aici. V-am lăsat mesajul pe birou.

— Mulţumesc, domnişoară Fairbody. Avem nevoie de multe produse. Am să fac o listă şi am să vă rog s-o duceţi la magazin când veţi merge la prânz la han. Mi se pare că nu lucraţi în după-amiaza asta ?

— Nu, domnişoară, este jumătatea mea de zi liberă. Domnişoara Brody mă va înlocui.

— Bine, aprobă Diana. Mai e un pacient în sala de aşteptare. Cel care a plecat avea un furuncul, dacă-mi amintesc bine. L-am primit săptămâna trecută. Progrese ?

— Da, domnişoară, excrescenţa aproape a dispărut. I-am pus doar un plasture. Bărbatul care aşteaptă a venit când vă ocupaţi de Bert Cass. Am pregătit instrumentele necesare.

— Ce are ?

– Un ac de pescuit î-a trecut prin degetul mare. N-a putut să-l scoată.

Diana se gândi repede.

– Masa e gata ? întrebă ea. Bine. Îmi trebuie un cleşte, cred că voi avea nevoie. Aş fi preferat să am avizul unui medic, dar se pare că trebuie să începem cu o injecţie antitetanică. Doar dacă nu e deja vaccinat. Vom vedea. Cheamă-l.

Ea citi fişa completată de adjuncta ei, negăsind decât numele, adresa, vârsta pacientului şi meseria.

– Domnul Attril ? întrebă ea când acesta intră în sală.

– El e, domnişoară. Puteţi să mă scăpaţi de... chestia asta ? Eu am încercat, însă n-am reuşit. Şi doare rău.

– Mă îndoiesc.

Ea întoarse încet mâna ca s-o examineze. Vârful acului pătrunsese prin cea mai groasă parte a degetului. Era adânc înfipt în carne, ca şi cum Dave Attril încercase să-l smulgă trăgând de tijă.

– Vom curăţa întâi plaga, anunţă ea.

Ea ridică încet mâna pacientului şi o scufundă într-un bazin cu apă caldă şi un preparat antiseptic.

– E plăcut, dar am impresia că asta nu va face să dispară acul.

– Am să-l scot când degetul dumneavoastră va fi curat, domnule Attril, spuse Diana zâm-

bind. Văzându-l că păleşte, ea adăugă imediat : Presupun că nu sunteţi cu stomacul gol ?

— Nu, eu...

— Atunci, anestezicul nu e indicat. Dacă ţineţi neapărat, va trebui să aşteptaţi doctorul. Va veni după-amiază. Aş putea să vă dau un calmant, dar aş prefera să încep fără întârziere. Vă promit că nu veţi suferi ca atunci când aţi încercat să-l scoateţi singur.

— N-ar fi trebuit, ştiu, recunoscu el zâmbind strâmb. N-am reuşit decât să-l înfig mai tare. Dumneavoastră decideţi, domnişoară, am toată încrederea.

Diana îşi puse o bluză şi o mască, apoi ridică acoperitoarea de pe tava pregătită de adjuncta ei. Nimic nu fusese uitat. Soluţie iodată pe bază de apă, nu de alcool. Ea turnă pe degetul pacientului din abundenţă. Apoi luă o pensă antiseptică, la fel ca toate celelalte instrumente, şi-i făcu un semn discret infirmierei de lângă ea.

Domnişoara Fairbody îi zâmbi larg lui Dave Attril, ca să-i atragă atenţia. Cu un gest rapid, Diana tăie tija metalică care mai avea încă fir de nylon. Ea luă o a doua pensă, cu care apucă extremitatea curbată a cârligului, aplicând în acelaşi timp un jet de anestezic local. Brusca senzaţie de frig îl făcu pe pacient să tresară. Diana respiră profund. Apoi trase încet, făcând curba de metal să facă şi restul drumului pe care-l începuse în deget. Ea îl

scoase în sensul de penetrare, în așa fel încât vârful să nu mai pătrundă în carne.

Domnișoara Fairbody scoase un mic strigăt vag ironic.

– Puteți să deschideți ochii, domnule Attril, declară ea, s-a terminat.

El își privi degetul fără să-i vină să creadă, apoi zâmbi.

– N-am simțit nimic. Sunteți o adevărată zână.

Ascultător, el își bagă din nou mâna în anti-septicul preparat, în timp ce tânăra infirmieră îi lua temperatura și pulsul ca să se asigure că nu era nimic și nici un semn de infecție.

– Vi s-a făcut injecție antitetanică recent ? întrebă Diana.

– În buzunarul interior al hainei, spuse el adresându-se domnișoarei Fairbody. Dacă vreți, vă rog.

Infirmiera scoase un portofel tocit pe care-l deschise. Între acte găsi un carnet în plastic, care specifica faptul că i se făcuse un vaccin antitetanic lui Dave Attril, cu mai puțin de șase luni în urmă. Un alt document indica grupa de sânge, precizând că era alergic la penicilină.

– Iată un lucru foarte util, domnule Attril, comentă Diana. Nu este nevoie să vă facem injecția. Ar putea fi chiar foarte periculos, pentru că sunteți încă în perioada de imunitate. Dar de ce credeți că trebuie să păstrați aceste documente cu dumneavoastră ? De frica unui

accident ? Viața pe care o duceți este chiar așa de periculoasă ?

– Puțin, da, adevărat, mormăi el. Când nu-mi fac meseria, comand un echipaj de salvare. Trebuie să fim pregătiți pentru orice fel de întâmplări, înțelegeți ? În caz de nevoie, echipele de salvare trebuie să găsească asupra noastră toate indicațiile de ordin medical de care au nevoie. Știu din experiență că nu sunt inutile, spuse laconic.

În privirea Dianei apăru o undă de respect. Dave Attril, cu simplitate și modestie, evoca fără îndoială dramele la care asistase personal.

– Înțeleg, răspunse ea. Faceți o treabă minunată, domnule Attril. După părerea mea, rana dumneavoastră se va închide repede și nu se va infecta. Veniți însă din nou la mine la control. Vom cere niște analize la cel mai mic semn de supărare. Cu alergia dumneavoastră la penicilină, va trebui să fim foarte prudenți. Astfel, va trebui să stingem imediat orice început de infecție microbiană.

Sub privirea admirativă a lui Dave Attril, mâinile ei abile pansau atent degetul rănit.

– Domnișoară, trebuie doar să-mi spuneți ce am de făcut. Am să vă ascult. Și dacă într-o zi treceți pe la „Repaire", mi-ar place să am privilegiul să vă ofer un pahar.

– E a doua invitație în dimineața asta ! exclamă Diana. V-ați hotărât să împingeți infirmierele din spitalul ăsta pe panta alcoolismului ?

– Numai pe cele mai frumoase și simpatice dintre ele, replică el. O să vă descurcați în noul serviciu.

– Ce vreți să spuneți ?

– Doctorul Tyley nu v-a spus ? E vorba de un proiect conceput de un medic din Londra. Vrea să pună la dispoziția salvatorilor o linie aeriană permanentă pentru transportul răniților grav. Cartierul general va fi instalat aici, în spitalul dumneavoastră și va avea două legături telefonice, una cu jumătatea orientală și alta cu partea occidentală a insulei.

– Este chiar necesar ? insistă Diana. Wight este deja bine echipată, în infrastructuri spitaliere. Centrele din Ryde și din Newport sunt excelente și eficacitatea lor nu rămâne decât de demonstrat.

– Nu este totdeauna chestiune de știință medicală. Acum câteva săptămâni, un bărbat a căzut de pe faleză. Medicul care s-a dus în ajutorul lui n-a putut să-l îngrijească pe loc. S-a făcut apel la un elicopter al pazei de coastă pentru a-l transporta la Grinstead. Când aparatul a putut să aterizeze, rănitul era mort. Înțelegeți, în acest tip de operațiuni, fiecare minut contează. După cum ați spus dumneavoastră, suntem foarte bine echipați și putem face față situațiilor foarte delicate. Timpul este însă un element primordial. Mai ales când este vorba de accidentații care au suferit și de frig. Hipotermia...

– Da. Știu, îl întrerupse Diana. Aveți, fără îndoială, dreptate, dar nu văd ce legătură are asta cu mine.

Dave Attril zâmbi amuzat.

– Și modestă, pe deasupra ! exclamă el.

El își îmbrăcă pardesiul și se îndreptă spre ieșire.

– Mulțumesc încă o dată, spuse el. Pe mâine.

Diana începuse să curețe instrumentele pe care le folosise. Le clăti bine, le puse în sterilizator și se apropie de fereastră. Cerul era de un albastru pur. În curtea inundată de soare, păsărelele sărbătoreau zgomotos venirea primăverii. Aerul era plăcut, aproape călduț. Cu greu și-ar fi putut imagina că, odată venită seara, furtuna se va dezlănțui din nou, că vapoarele vor fi aruncate pe coastă și că oamenii vor muri înecați sau imobilizați de frig în vârful falezei.

Dave Attril nu era grăbit să ajungă acasă. Stând în fața intrării spitalului, vorbea cu un necunoscut care stătea cu spatele la Diana. Fata zâmbi. Iată un om surprinzător, se gândi ea. Avea cert calități mari : curaj și hotărâre în exercitarea meseriei sale de salvare a vieților omenești. Și nu se arăta mândru. „Veți face treabă", spusese el. Mă întreb ce-a vrut să spună cu asta, se gândi ea.

Ea șterse cu grijă instrumentele și declanșă sterilizatorul. Un nor de abur scăpă din apa-

rat, aburind geamul care despărțea oficiul de sala de consultații. De cealaltă parte, Diana zări niște siluete, dar recunoscu fără greutate vocea domnișoarei Fairbody :

— Noua noastră supraveghetoare s-a ocupat de asta, doctore.

— Mi-a spus Dave Attril, l-am întâlnit în fața porții. Frumos lucrat. O soră sau chiar o infirmieră calificată, ar fi încercat să-l tragă din deget întreg. Dave așa a început să facă.

— Ea își cunoaște meseria, doctore, afirmă tânăra infirmieră. A fost formată la Londra, știți.

— Și eu, îi răspunse aceasta într-un murmur abia auzit.

Diana nu mai putu rezista. Șterse cu degetul aburul de pe geam și se uită. Îi veni să țipe. Împietri. Bărbatul care discuta cu domnișoara Fairbody avea părul negru și ochii de un albastru luminos. Doctorul Stratton ! Avea acum un costum elegant de tweed, dar această notă de distincție nu-i lua din aerul de nonșalantă autoritate pe care-l avea pe puntea feribotului.

— N-aș putea să vă spun cum a procedat, continuă domnișoara Fairbody. Când am văzut-o luând pensa, nu m-am putut împiedica să nu închid ochii. Mă gândeam că domnul Attril va începe să urle !

— Trebuie o oarecare doză de sânge rece

când ești chirurg, comentă el. Dar o soră șefă poate face față tuturor situațiilor. Spuneți-mi, continuă el râzând, vilele sunt toate ocupate de personalul spitalului, nu-i așa ?

– Așa este.

– Așa mă gândeam și eu. Am întâlnit-o pe una din colegele dumneavoastră, aseară. O fată pe care cu greu aș compara-o cu sora șefă. Ar fi incapabilă să scoată un ac din mâna unui pacient.

– Despre cine e vorba, doctore ? După câte știu, nu este nici o angajată nouă în serviciul nostru. Nu poate fi vorba decât de una veche. Evident, nu cunoașteți tot personalul spitalului. Abia de o săptămână ați sosit la clinica noastră și ne-ați vizitat doar de două sau trei ori.

– Este o creatură mică, palidă și fragilă, cu ochii verzi și cu părul lipit de cap. Și șchioapătă. Vreo secretară, fără îndoială. Cu atât mai bine, n-ar face decât gafe dacă ar fi infirmieră.

El se îndrepta spre ușă, dar se opri înainte de a ieși.

– Trebuie să operez în după-amiaza asta, anunță el. Nimic grav, un simplu abces. Vreți s-o anunțați pe sora șefă ? Ea va ști ce este de făcut.

Furioasă, Diana trânti capacul sterilizatorului peste instrumentele pe care le pusese la fiert și branșă ventilatorul.

– Mă duc să iau masa, spuse adjunctei

sale. L-am auzit pe doctor cerând o trusă de instrumente. Sunt în sterilizator.

* * *

Mica sală de restaurant era cochetă şi plăcut decorată. Semăna mai mult cu un salon de hotel decât cu o sală de spital. O mochetă groasă verde acoperea parchetul şi perdelele vişinii se agitau încet la ferestre.

— Nu ducem lipsă niciodată de peşte şi legume proaspete, declară Irene care venise să se aşeze în faţa Dianei. Pacienţii noştri sunt foarte generoşi. Ne aduc adevărate comori de finețe de mâncare şi zarzavaturi.

Ea se servi şi-şi privi gânditoare colega.

— Sunt într-adevăr foarte bune, comentă Diana.

Cuvintele crude şi vocea muşcătoare ale doctorului Stratton îi rămăseseră încă în urechi. Nu reuşea să alunge încă ecoul lor.

— Pari preocupată, observă Irene. Ai mult de lucru ?

— Puţin. Asta face existenţa mai interesantă.

Irene se încruntă.

— Trebuie să mărturisesc că sunt foarte mulţumită de situaţia mea la Wight, o asigură ea. Am crezut că visez când mi-a fost propus pos-

tul ăsta. Atmosfera este foarte plăcută, şi, mai ales, nu sunt departe de Francis.

— Cine e Francis ?

— Soţul meu. E inginer în aeronautică. Lucrează în regiunea Londrei, dar îl văd acasă în fiecare seară. Construieşte avioane de turism. Viaţa noastră e bine organizată, acum, şi suntem perfect fericiţi. Îţi va place şi ţie pe insula asta, ai să vezi. Va veni o zi când nu vei mai avea chef să pleci, îţi garantez.

— Aş rămâne cu plăcere dacă aş avea în jurul meu doar oameni ca tine, oftă Diana. Din păcate, nu e cazul. Destui membri ai corpului medical de la Saint-Boniface mă fac să-mi regret vechiul post.

— Te-am contrariat mai mult decât credeam. Cinstit, ce ai să-i reproşezi lui Bruce Tyley sau lui James Hobart ? Ştiu, lasă impresia de nonşalanţă dacă nu de lene. Dar ai răbdare, să-i vezi la lucru...

— Nu la ei mă gândeam, sunt simpatici. Nu, mă gândeam la un bărbat pe care l-am întâlnit de două ori în ultimele douăzeci şi patru de ore. Şi de fiecare dată, a fost odios.

— Nu l-ai văzut poate într-o zi bună, remarcă Irene. Sunt sigură că te înşeli în ceea ce-l priveşte. Toate infirmierele noastre şi toate pacientele îl găsesc irezistibil.

— Sper că nu vor fi decepţionate. În orice caz, dacă toate femeile pe care le întâlneşte

în cale sunt înnebunite după el, peste admirația mea va trece cu ușurință.

– Adevărat ? murmură Irene gânditoare. Te-a văzut iar în dimineața asta, când erai de serviciu ?

Diana clătină din cap.

– Nu, Irene, mi-e teamă... L-am auzit spunând că va veni să opereze în după-amiaza asta. Nu mă simt în stare să-l înfrunt. După întrevederea de ieri și după ce a spus la adresa mea, cred că voi începe să tremur dacă dau ochii cu el. Zâmbind, cu un aer care se voia detașat, continuă : Cred că am să-i cer infirmierei mele să mă înlocuiască.

– Nu-ți stă în caracter să fugi, Diana. Nu, trebuie să-l înfrunți. Nu-i decât un bărbat. Și tu, draga mea, nu ești decât o femeie, altfel n-ai fi reacționat așa pentru că te-a contrariat.

– Mi-ar place să-mi schimb sexul câteodată, spuse ea cu umor. Ca să-l sugrum.

Spunând asta, se ridică și se duse să-și ia o porție de budincă. O soră stătea lângă Irene când se întoarse ea.

– Uite-o pe domnișoara Campion, anunță Irene.

– Am un mesaj pentru dumneavoastră, domnișoară. Domnișoara Brody a telefonat de la Chale. Are un început de angină, se pare că

medicul i-a interzis să reia munca până când nu va avea un rezultat al analizelor.

– Of ! Şi eu care contam pe ea să mă ajute.

– Doamna directoare vă va trimite o asistentă care va lucra cu dumneavoastră până la întoarcerea domnişoarei Brody.

Irene râse veselă când sora se îndepărtă.

– Bucură-te, spuse ea. Asistenta în chestiune nu e alta decât domnişoara Peebles. Este foarte capabilă, însă n-a lucrat niciodată în sala de operaţii.

– Vrei să spui că nu va putea să mă înlocuiască ?

– O, nu. Ai să fii singură când va trebui să înfrunţi lupul cel rău.

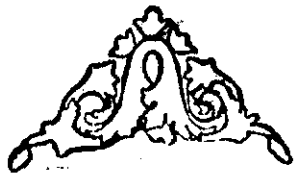

CAPITOLUL III

— Nu aveți de ce să vă temeți, domnișoară Peebles, declară Diana forțându-se să zâmbească liniștitor. Știu că n-ați asistat niciodată un chirurg. Mulțumiți-vă să urmați instrucțiunile și nu vă atingeți de tava cu instrumente. Totul va merge bine.

— Mulțumesc, domnișoară Campion. Sunteți foarte amabilă. Sunt onorată că am fost aleasă să vă secondez, dar în acest moment trebuie să vă mărturisesc că sunt terorizată.

„Nu sunteți singura", se gândi Diana.

Ea se întoarse spre ușa care o despărțea de sala de operație. Era închisă. Într-o clipă, va trebui să înfrunte un bărbat care o detestă și avea o părere proastă despre calitățile ei profesionale.

— Puneți-vă o bluză și o mască și aduceți pacientul când se va prezenta, spuse Diana. Cereți-i să-și scoată îmbrăcămintea a cărei curățenie vi se pare suspectă, și ajutați-l să se spele, dacă este necesar.

Experiența o învățase pe Diana că pescarii nu prea-și dădeau osteneala să se spele îna-

înte de a veni la consultație. Își păstrau hainele de lucru : pulovere murdare și pătate de ulei, pantaloni groși întăriți de grăsime și apa de mare, ghete grele acoperite cu noroi și nisip. Să se curețe era un exercițiu pe care mulți dintre ei nu-l găseau absolut necesar și trebuia să dai dovadă de o enormă diplomație ca să-i faci să accepte ideea de a face baie.

— Munca dumneavoastră e mult mai ușoară decât a mea, domnișoară Campion, comentă tânăra asistentă. Eu nu știu dacă voi reuși să-l conving. Acești bărbați, în general, nu sunt adepți fervenți ai toaletei corporale.

— Însuși faptul că are un abces la mână, demonstrează faptul că e o lipsă cert㠠de igienă, explică Diana. Cheamă-mă dacă refuză să se spele.

Ea se gândi la hainele de lucru ale altui bărbat, cel care, în curând, avea să intre în sala vecină. Natural, era de o curățenie ireproșabilă. Dar degaja și o impresie de masculinitate tulburătoare. Un subtil miros de opă de toaletă îi gâdilă nările.

Ușa exterioară se deschise. Diana simți cum îi crește pulsul. „Ridicol !" se certă ea. Doctorul Stratton nu-și va face apariția decât peste o jumătate de oră, cel puțin. Poate că nu va veni deloc, dacă până la urmă, doctorul Tyley va decide să-și reia postul.

Ea se îndreptă spre toaleta de lângă sala de tratamente. Fusta era prea lungă și se târa pe parchet. Ea o ridică și o îndoi în talie. Nu știu

de ce mă încăpățânez să port toalete care să-mi vină bine, se gândi ea. Aruncă o privire nemulțumită în oglindă, se gândi o clipă să se schimbe, dar se răzgândi. Boneta de infirmieră nu arăta prea bine. De bine, de rău, o aranjă încercând s-o prindă cu breteluțele măștii albe. Nici bunica nu m-ar mai recunoaște sub asemenea camuflaj, se gândi ea cu un amestec de iritare și de ușurare.

Un miros de pește rămas mult timp în aer liber inundă sala, acoperindu-le pe toate celelalte. Diana strâmbă din nas în timp ce un vlăjgan se apropia zâmbind.

— Domnul Carter ? întrebă ea.

Bărbatul tuși puțin.

— Da, domnișoară, răspunse el. Dumneavoastră mă veți opera ?

— Nu, nu. Veți fi îngrijit de medicul de serviciu. Va sosi într-o clipă. Noi vă vom pregăti.

— Puteți s-o faceți dumneavoastră, nu mă deranjează deloc. Dave ne-a vorbit de dumneavoastră. Spune că aveți mâini de zână.

— Adevărat ?

— A venit direct la „Repaire" când a ieșit de aici... Ne-a arătat opera dumneavoastră.

— Să nu-mi spuneți că și-a scos pansamentul ! exclamă ea.

— Nu, doar ne-a povestit cum i-ați scos cârligul de pescuit din deget. Cu un produs care răcește puțin pielea și o tăietură de bisturiu, ați putea poate....

– Nu, domnule Carter, îmi pare rău, îl întrerupse Diana. V-aș fi tratat abcesul dacă n-ar fi fost un medic care să o facă și dacă ar fi fost foarte dureros.. Dar iată că-l aveți de mai multe zile și o jumătate de oră mai mult sau mai puțin...

– Doctorul Tyley se va ocupa de mine ?

– Nu cred. Este reținut în altă parte, explică fata.

Ea nu înțelegea această dezinvoltură afișată de Bruce Tyley care prefera să facă surf decât să-și exercite meseria.

– Atunci, este doctorul Stratton ? Mai bine. N-am nici un chef să mă dau pe mâna doctorului Tyley.

– L-ați mai întâlnit pe doctorul Stratton ?

– Da, dar nu aici. Nu l-am întâlnit ca pacient, un coleg ne-a vorbit de el. E bun.

Diana zâmbi. Deci așa se stabilea reputația unui medic care lucra într-o comunitate mică. Despre ea ce se spunea în port și la han, oare ? Că era neîndemânatică și predispusă la accidente, cum spusese cineva ? Poate că doar doctorul Stratton gândea așa. Două feluri de păreri păreau să circule acum printre clienții de la „Repaire". Cea preconceptă și deloc avantajoasă, a doctorului, și versiunea elogioasă dată de Dave Attril. Care din ele va triumfa ?

– Nu avem timp mult, domnule Carter, îi spuse ea pacientului. Vă rog să vă scoateți pulovărul și lenjeria de corp. Domnișoara Peebles

trebuie să curețe regiunea abcesului înainte de venirea doctorului.

Apoi se duse să pregătească tava cu instrumente și să-i verifice cu atenție conținutul : bisturiu, copci și, în sfârșit drene de cauciuc pentru cazul când ar fi mai grav decât s-a prevăzut și s-ar impune păstrarea plăgii deschise pentru a permite drenarea.

Operația care avea să se desfășoare sub ochii ei era foarte simplă, însă comporta riscul unei recidive. Chirurgul trebuia să se asigure că toată substanța purulentă fusese eliminată înainte de a pansa plaga. Aceasta putea foarte bine să se închidă peste un focar de infecție. Și câteva zile mai târziu, când antibioticele ar fi încetat să acționeze, un nou abces s-ar fi dezvoltat.

— Domnișoară Campion ?

— Da ? Ce s-a întâmplat, domnișoară Pebles ?

— A fost de acord să se dezbrace. Părul îi este murdar, la fel și gâtul, dar refuză cu încăpățânare să facă duș. Spune că nu se spală niciodată pe cap până nu vine căldura.

Mike Carter se așezase pe un scaun cu fața la spătar, cu un prosop pe umerii săi puternici. Avea un bust de luptător și o musculatură impresionantă. Totuși, zâmbi nervos și nesigur când veni Diana.

— Haideți, domnule Carter, fiți înțelegător. Doctorul mă va certa pe mine dacă nu veți fi

curat în momentul intervenției. Insist să faceți duș, nu vă face rău. Din contră, vă veți simți mult mai bine.

Ea își aruncă ochii pe bocancii murdari de noroi și se întoarse spre asistenta ei.

– Domnișoară Peebles, vreți să-l ajutați pe domnul Carter să se descalțe ?

Tânăra infirmieră se supuse cu curaj. Un miros de sare și de transpirație invadă camera.

– Doamne ! zise ea apucându-se de nas.

– Nu prea miroase a iasomie, comentă pescarul pe un ton calm.

– Trebuie neapărat să vă spălați, decretă Diana. Nu sunt departe de a crede că abcesul ăsta se datorează lipsei de igienă. De la praful sau unsoarea care v-a căzut pe umăr, s-a putut declanșa infecția. A fost destul să existe o mică zgârietură.

Ea se apropie să examineze umărul drept al pacientului. Nu se înșelase. Furunculul luase naștere pe tăietura pe jumătate cicatrizată, care pleca de la baza gâtului și se termina pe omoplat.

– Mă întreb dacă doctorul se va limita numai la o simplă curățare, murmură ea gânditoare. Poate va trebui să vă anestezieze...

– Nu vreau gaz, anunță hotărât. Mă incomodează.

– Este o rană urâtă, comentă Diana. Sper că n-ați mâncat !

– Ba da, ca tot omul, la prânz.

– N-ați fost anunțat că s-ar putea să fiți anesteziat ?

– Doar m-am întors din larg, domnișoară, protestă el. Am petrecut o bună parte din noapte pe mare. Munca noastră nu-i ușoară, necesită un mare consum de energie.

– Da, bineînțeles. Va trebui să ne limităm la o anestezie locală. Ne-ați dat toate datele ? Unde locuiți ?

– La Chale.

– Nu aveți unde să mergeți mai aproape, ca să vă odihniți după intervenție ?

– Pot oricând să merg la Dave să mă întind puțin. Așa fac atunci când e alarmă și trebuie să fiu gata de a ieși cu barca de salvare.

– Faceți parte din echipa de voluntari ? întrebă Diana.

– Asta mă face să ies puțin din rutină, răspunse el.

Diana zâmbi. „Curios" se gândi ea. Iată un om care nu ezită să-și pună viața în pericol pentru a o salva pe a altora, dar care refuză să se lase anesteziat.

– Vreau să mă spăl puțin pe față și pe gât, reluă el. Dar nu văd necesitatea de a-mi spăla părul.

– Îmi pare rău, domnule Carter, dar trebuie. Mergeți să vă dezbrăcați în cabina aceasta. Veți găsi săpun, mănușa de toaletă și o perie de frecat pe spate.

– N-am să reusesc singur, obiectă zâmbind nevinovat.

Privirea lui se îndreptă spre tânăra infirmieră, care roşi.

– Ăsta-i adevărul, adăugă el. S-ar putea să mă ajutaţi ?

– Am înţeles, acceptă Diana. Intraţi în cabină şi începeţi să vă dezbrăcaţi, am să vă trimit pe cineva.

El se supuse repede. Astfel, brusc, acceptase să facă duş.

– Domnişoară Peebles, şopti Diana, mergeţi după portar. Spuneţi-i că nu-l voi reţine mai mult de cinci minute.

Infirmiera se grăbi spre culoar, pufnind în râs. Câteva clipe mai târziu, se întoarse, cu portarul care-şi sufleca deja mânecile.

– Fiţi atent la umărul lui, îl sfătui Diana. În rest frecaţi cât de tare puteţi. Capul şi picioarele au mare nevoie. Întorcându-se spre tânăra infirmieră care se agita încă, ea întrebă : Avem o pijama şi o bluză pe măsura lui ? o să-i restituim pulovărul când va fi curat. Cel puţin să-i găsim o cămaşă curată.

Domnişoara Peebles ieşi din nou în timp ce, din cabină, se auzeau ţipete de protest.

– Trebuie să-şi pună hainele, domnişoară Campion ? întrebă portarul.

– Nu, aşteaptă. Asistenta mea s-a dus să-i caute altele. A, uite. Poftim.

Mike Carter apăru după un minut, îmbrăcat în pijama şi o bluză de spital şi cu papucii

albi pe care-i găsise în buzunarele acesteia. Sub prosopul imaculat cu care-şi înfăşurase capul, ochii săi albaştri aveau o privire bosumflată.

– Dacă mă aşteptam la asta... mormăi el.

– De ce vă plângeţi ? îl întrebă portarul. O să aveţi un succes nebun, acum că nu mai miroşiţi a peşte. Asta-i tot, domnişoară Campion ? Cred că am auzit maşina doctorului Stratton, acum o clipă.

Diana încercă să pară nepăsătoare.

– Mulţumesc pentru ajutor, răspunse ea. Dacă întâlneşti medicul, spune-i că totul este pregătit la sală, vrei ?

– Bine, domnişoară.

Uşa se deschise şi doctorul Stratton îşi făcu intrarea.

– Pacientul dumneavoastră e gata, îl anunţă portarul. A făcut chiar un duş.

Apoi ieşi râzând.

– Ce metamorfoză ! exclamă doctorul Stratton la adresa pescarului care zâmbea resemnat. Aţi pregătit tot, domnişoară Brody ? Nu voi sta mult.

Diana, care se ascunsese sub mască, răsuflă uşurată. „Cu atât mai bine că mă ia drept vechea soră şefă" se gândi ea conducând pacientul spre sala de tratamente.

– Întindeţi-vă pe burtă, indică el.

Cele două fete îl ajutară pe Mike Carter să se aşeze pe masă. Era dezbrăcat până în talie

și avea o musculatură impresionantă. Domnișoara Peebles părea tulburată de fizicul lui și nu-și mai lua ochii. Diana își întoarse privirea spre medic care-și scoase cămașa și, cu torsul gol, se spăla pe mâini. Avea mușchi subțiri, aproape felini în timp ce un păr fin și puțin ondulat îi acoperea pieptul și cobora într-o linie subțire spre centura pantalonilor. O picătură de apă cu săpun îi ateriză pe braț în clipa când închidea robinetul și se îndreptă. Diana o văzu alunecând încet. Ea își plecă ochii fără să vrea. Avea chef să ia un prosop să-l șteargă. Pentru a mângâia încet...

Ea se întoarse repede, speriată de gândurile ce-i veneau în minte. Fără un cuvânt, ea-i întinse o bluză și se retrase un pas înapoi. Aștepta să fie îmbrăcat și să-i pună o pereche de mănuși. „Măsura șapte" decretă ea fără să ezite. Cum putea fi atât de sigură ? Îi simțise contactul mâinii, apoi o zărise pe portiera mașinii. Asta nu durase decât o clipă. Ea își amintea totuși această mână. Atât de frumoasă, atât de puternică și tandră...

— De ce n-ați venit mai devreme să vă îngrijiți ? întrebă el pacientul. Cum s-a întâmplat ?

— E opera unui puști fără minte. Mi-a aruncat o plasă fără s-o desfacă. Cârligul mi-a tăiat umărul.

— Când s-a întâmplat ?

– Acum douăsprezece zile. M-a durut la început, dar tăietura s-a închis repede. Am crezut că s-a terminat. În familie, avem o piele care se cicatrizează repede. Toți, în afară de bunicul. A murit de o otrăvire a sângelui. Un cârlig de pescuit ruginit i-a străpuns palma, sfârși Mike Carter pe un ton de conversație.

– Asta riști să ți se întâmple și dumitale, dacă vei continua să te porți așa. Presupun că ți-ai pus aceleași haine murdare cu care fuseseși îmbrăcat mai înainte.

– Ce vreți ? Mie n-are cine să-mi spele. Ochii săi albaștri se întoarseră spre domnișoara Peebles. Scânteiau de umor și răutate. Nu cer mai mult decât să fiu curat, adăugă el.

– În orice caz, ai găsit pe cineva care să te ajute să te speli, remarcă doctorul Stratton. Vaporizatorul, vă rog, soră. Două jeturi, așteaptă cinci secunde, apoi al treilea.

Aplecat pe masă, el aplică pe abces și în jurul lui un antiseptic. Diana apăsă pe flaconul pulverizator. Mike Carter tresări, apoi se destinse. Chirurgul luă bisturiul și aplică lama pe vârful excrescenței.

– Nu-mi vine să cred, comentă el calm. Cine a putut să te convingă să te speli pe cap și să faci duș ? Acum știi ce riști dacă neglijezi o rană ca asta !

Tot vorbind, el curăța, sonda, drena. Și Mike îl asculta, ca hipnotizat. Nu părea să simtă nici o durere.

– Noua dumneavoastră soră şefă a reuşit acest tur de forţă, răspunse el. N-am putut să-i rezist, doctore, adăugă el gânditor.

El întoarse puţin capul pe pernă şi văzu tampoanele pline de sânge şi de lichid scârbos care curgea în tăviţă. Păli şi ochii i se dădură peste cap. Leşină.

– Şi-a pierdut cunoştinţa, comentă doctorul Stratton. Sper că nu prezenţa dumneavoastră e de vină, domnişoară... O, scuzaţi-mă, am crezut că sunteţi domnişoara Brody.

Diana îi luă pulsul lui Mike şi se asigură că respira, apoi se îndreptă şi, fără să-l scape din ochi, aşteptă să-l vadă că-şi revine. Ea dădu din cap în linişte, ca şi când n-ar fi fost preocupată decât de starea pacientului.

Sonda pătrundea tot mai adânc, fără să producă nici o reacţie. Satisfăcut, doctorul plasă un dren în tăietură şi luă un ac. Începu să închidă rapid incizia.

– Am să suturez până să-şi revină, murmură el. Încă două sau trei puncte... gata.

Mike se mişcă pe masă şi gemu.

– Ar fi bine să faceţi să dispară compresele astea, şopti Diana la adresa asistentei sale. Şi instrumentele la fel. Ar fi în stare să leşine din nou dacă le-ar vedea.

Acum, nu se mai gândea decât la bolnavul ei. Acesta se plânse şi încercă să se aşeze. Nu mai erau pe măsuţă decât role de leucoplast nevinovate, iar pe parchet nu mai era nici o urmă de sânge.

Repede, doctorul puse o primă compresă pe plagă, apoi a doua, mai groasă, destinată să absoarbă eventualele scurgeri.

– Va trebui să te ţinem vreo câteva ore aici, Mike, îl anunţă el. Ţi-am pus un dren. Riști să-l disloci dacă te întorci acum la lucru. Trebuie să-ţi prescriu nu antibiotic pe care trebuie să-l iei regulat.

Mike făcu un gest cu mâna care-l făcu să se strâmbe de durere.

– Durerile vor începe cât de curând, reluă medicul. Dar infirmiera de serviciu îţi va da un tranchilizant.

Uitându-se cu prudenţă, el se întoarse că re Diana.

– Pot să-l las în grija dumneavoastră, domnişoară ? Am o întâlnire urgentă.

El îşi scoase masca şi bluza şi se îndreptă în grabă spre vestiar. Ieşi aproape imediat, cu o servietă în mână.

– Mulţumesc pentru ajutor, spuse curtenitor. De fapt, nu vă ştiu numele. Al meu este Miles Stratton. Lucrez la clinica vecină, dar vin câteodată şi aici, când se face apel la serviciile mele.

– Domnişoara Campion, răspunse ea rece. Dar ea nu-şi scosese masca.

El păru că ezită, apoi, încruntându-se, se îndreptă spre ieşire.

– Nu s-ar putea spune că aţi căutat să-l încurajaţi, comentă tânăra asistentă.

– N-am considerat necesar, răspunse Diana. În locul dumneavoastră aș fi mai atentă la Mike Carter. El are nevoie să fie încurajat.

– Un adevărat munte de mușchi, observă domnișoara Peebles. Dar foarte drăguț, nu credeți ?

– Am impresia că nu-l lăsați deloc indiferent. Frecventați hanul „Repaire" ? o să vă propună cu siguranță...

– Cine vorbește de „Repaire" ? întrebă Mike ridicând capul. Îmi revendic privilegiul de a vă oferi un pahar imediat ce voi fi pe picioare. Cele două fete izbucniră în râs.

– E a treia invitație pe ziua de azi, comentă Diana amuzată.

Ele își instalară pacientul într-un scaun cu rotile și-l conduseră spre sala principală.

– Lipsesc o clipă, își anunță Diana colega. Mă întorc imediat. Încercați să faceți puțină ordine în cabinet, dar fiți foarte atentă, sper să nu aveți nici o zgârietură la mână ! Puneți-vă mănuși, oricum, și spălați-vă bine când terminați. Conținutul acestei tăvițe este foarte periculos.

Câteva clipe mai târziu, ea se întoarse la datorie. Părea totul calm. Mike acceptase să se urce în pat. Nu mai protestase, spusese doar că nu e deloc obosit și că-i este doar sete... Vizibil iritat când o infirmieră venise să-l ad-

ministreze o injecție cu antibiotic, înghiți fără comentarii analgezicul care-i fusese dat. Era evident că suferea mai tare decât lăsa să se vadă. Începuse deja să somnoleze când Diana se îndepărtă de patul lui. „Pare dur ca o stâncă", se gândi ea. „Dar de fapt e foarte vulnerabil".

Scoțând instrumentele chirurgicale din sterilizator, ea le șterse și le puse într-un dulap. „Mulți bărbați nu sunt puternici și de neînfrânt decât în aparență", își spuse în sinea ei. Doctorul Stratton face parte dintre ei? S-ar arăta slab într-un moment de tensiune? Ce încercare ar afecta acea figură cu trăsături fine și ferme, acea bărbie voluntară și acea privire plină de autoritate? Emana din el o forță care putea fi ignorată, dar care era reală. De cum intrase în serviciul de urgență, a părut că domina pe toată lumea. Devenise un stâlp în jurul căruia s-a articulat tot restul spitalului.

Diana ridică din umeri. Poate că strălucea așa din cauză că lucra într-un mediu mai degrabă modest. În țara orbilor, nu se spune despre chiori că sunt regi? Ea încerca să și-l scoată din minte. Nu reuși; încercă să și-l imagineze lucrând la Saint-Beatrice, spitalul unde-și făcuse ea studiile de infirmieră. Trebuia să recunoască că suporta comparația cu cei mai buni practicieni pe care-i cunoscuse de-a lungul timpului. Era atrăgător, dar de aseme-

nea inteligent și foarte elegant. M-ar fi recunoscut dacă mi-aș fi scos masca ? se întrebă ea. Ar fi făcut comparație între asistenta șefă completă și eficace și fata tremurând de frig, cu obrajii palizi, ochii încercănați și... nasul roșu ? Ea se surprinse zâmbind.

Cum ar reacționa dacă ar vedea-o într-o stare normală ? Ar schimba ea imaginea celei pe care o disprețuia ? Tot luând tăvițele din teanc, ea începu să fredoneze un cântec. În câteva clipe, ziua de muncă avea să se termine. Teoretic, cel puțin, căci, înainte de sosirea echipei de noapte, direcția o putea rechema în orice clipă în cazul unei urgențe.

Domnișoara Peebles se dusese să facă ceai. Pe tava pe care o adusese, Diana văzu biscuiții care o făcură să-i lase gura apă. Ea încerca să nu le dea atenție, gândindu-se la caloriile pe care le aveau. Nu putu însă rezista mult timp. O dată nu-i o nenorocire, își spuse ea.

Când sorbi din lichidul fierbinte, o voce bărbătească se auzi pe culoar. O voce profundă, bine timbrată și autoritară. Cea a portarului îi răspunse, indicând că, după Mike Carter, nu mai fusese alt bolnav.

— Trebuie să fie doctorul Tyley, comentă domnișoara Peebles.

Rapid, ea puse la loc în cutie biscuiții.

— I-ar mânca pe toți dacă i-ar vedea, explică ea.

Prăjituri obișnuite luară locul delicateselor. Ușa se deschise.

– Doriți o ceașcă de ceai, doctore Tyley ? întrebă domnișoara Peebles zâmbindu-i.

– Am toate motivele să fiu mulțumit de serviciul ăsta, observă el cu umor. Nici un pacient nu mă așteaptă și ceaiul este deja pregătit.

– O prăjitură ? propuse tânăra asistentă.

El se servi fără prea mare entuziasm.

– Mor de foame, spuse el. Nu aveți altceva mai consistent să oferiți unui biet medic extenuat ?

– Ce-ați făcut de sunteți atât de epuizat ? întrebă Diana.

Ea nu-l întâlnise până atunci decât de două ori, dar îl găsea simpatic și plăcut.

– Două ore, am înfruntat singur elementele dezlănțuite, declară el solemn.

Diana se întoarse spre fereastră. Cerul era albastru senin și vântul nici nu mișca crengile copacilor.

– Nu-i nici un semn de furtună la orizont, remarcă ea. Dar mi se pare că am auzit că doctorul Tyley s-a eschivat în dimineața asta, luând în portbagaj echipamentul pentru surfing, când a plecat la Horseshoe Bay... Dar poate nu era decât un zvon ?

El ridică trist capul. În ochi îi juca o lumină amuzată.

– Mă dedic trup și suflet științei, răspunse el.

Diana se întoarse puțin, evitându-i privirea care devenea din ce în ce mai călduroasă și admirativă.

– Medicii care-și lasă colegii să le facă treaba în locul lor sunt supuși la amendă, în general. Trebuie să-și plătească biscuiții. Nu-i așa, domnișoară Peebles ?

– Așa e, confirmă fata.

– În cazul ăsta, răspunse el, am să mă mulțumesc cu prăjituri. De fapt, au un gust execrabil. În realitate, am venit să vă fac o propunere, domnișoară Campion.

Cele două fete se priviră circumspect. Bruce Tyley era vestit ca un cuceritor învelerat. Nu-i lipsea însă farmecul. Diana încerca să se țină serioasă, dar nu putu să-și ascundă roșeața ușoară care-i acoperea obrajii.

Doctorul luă o gură zdravănă de ceai și întinse cana.

– Ați auzit de serviciul care e pe cale să se organizeze ? reluă el.

– Salvarea aeropurtată ? Da, vag. Dar am înțeles că nu s-a hotărât nimic.

– Este într-un stadiu avansat, aproape pusă la punct. Mai mulți oameni de afaceri dispunând de avioane personale, s-au înscris ca piloți voluntari. Noi am vrea să ne ocupăm de accidentele mai puțin grave care se produc pe uscat. Astfel că echipajele specializate de marinari ai jandarmeriei să se poată ocupa de cazurile grave, ca naufragiile sau incendiile

care survin în plină mare. Este mai degrabă amuzant, nu găsiți?

– Pentru cine? Pentru piloți?

– Pentru toți cei care vor adera la noua echipă. Rolul de infirmieră zburătoare vă va place de minune.

– Glumiți, sper?

– Sunt cum nu se poate mai serios, afirmă doctorul Tyley. Avem nevoie de voluntari experimentați pentru însoțirea pacienților în lipsa unui medic. Sperăm să putem cumpăra și echipa un avion special, printr-o colectă pe care o vom organiza. Ajutorul celor obișnuiți cu îngrijirea de urgență ne va fi de mare ajutor.

Figura sa cu trăsături puțin prea delicat desenate căpătase o expresie pasionată. Într-un fel, se gândi Diana, semăna cu Dave Attril și cu Mike Carter. La fel ca pescarii de pe insulă, el dădea o mare importanță operațiunilor de salvare. El însă vorbea pe un ton liniștit și nepăsător.

– Nu văd cu ce v-aș putea fi de folos, declară ea.

– După informațiile mele, corespundeți perfect profilului infirmierei pe care o căutăm.

– Și de unde aveți informațiile?

– De la un număr foarte însemnat de pacienți foarte mulțumiți, ca și de la membrii personalului medical.

– Dacă înțeleg bine, Dave Attril și-a spus impresiile clienților de la „Repaire".

– Posibil, dar eu mă gândeam mai ales la Mike Carter, replică Tyley râzând cinic. Cine poate să-l convingă să se dezbrace şi să facă o baie, e o persoană deosebită.

– Vă înşelaţi, răspunse Diana. N-a trebuit să-l forţez. Credea că o voi trimite pe domnişoara Peebles să-l ajute să se spele... Până la urmă, a făcut-o portarul. Ne-am gândit că era mai convenabil.

El izbucni într-un râs aprobator, dar privirea îi deveni din ce în ce mai rugătoare. Diana se felicită că nu-şi pusese un colant cum o sfătuise Irene. Ea nu putea ignora că, deşi marcate de o cicatrice, picioarele ei nu-şi pierduseră nici fineţea, nici eleganţa. Ştia la fel de bine că dresurile mătăsoase stârneau admiraţia bărbaţilor.

– Dar eu sunt ocupată toată ziua la spital, obiectă ea. Care va fi orarul noii echipe? Voi fi chemată să lucrez şi noaptea? În caz de urgenţă, aş înţelege necesitatea. Dar dacă va trebui s-o fac în permanenţă, nu va fi corect.

– Nu, nu se va pune problema unui regim atât de draconic. Vom cere voluntarilor să indice momentele zilei când ar fi dispuşi să ne ajute şi când vom putea face apel la serviciile lor în caz de necesitate. De exemplu, dacă aveţi o seară liberă şi vă hotărâţi s-o petreceţi în afara domiciliului, veţi lăsa un număr de telefon la care să vă găsim.

– Presupun că voluntarii nu trebuie să se prezinte cu mâna goală ?

– Nu, dar încă n-am rezolvat problema. În principiu, fiecare persoană va trebui să dispună de o trusă de urgență, conținând leucoplast, tranchilizante, garouri... comprese... lucruri de genul ăsta. Totul ambalat într-o pungă de plastic etanșă și gata de folosință la nevoie.

– E o idee foarte bună, recunoscu Diana. E ideea dumneavoastră ?

– Mă tem că nu pot să revendic paternitatea ideii. Miles Stratton a propus-o primul. Eu am promis să asigur legătura cu insula.

– Doctorul Stratton, spuneți ?

Sufletul ei era pradă unei frământări. Din ce în ce mai mult, avea convingerea că Miles Stratton întreținea legături de strânsă prietenie cu Irene Meadows, fizioterapeuta de la Saint-Beatrice.

– Da, este un om strălucitor. Întrunește toate calitățile. Vrea ca serviciul să devină total operațional până la toamnă când va trebui să se întoarcă în aviație. Are brevet de pilot și poate dispune de un avion mic de agrement.

– Va părăsi deci insula Wight ?

– Nu cred. Speră să se stabilească aici. În orice caz, va reveni în permisie.

– Și familia sa ?

– O, soția lui va avea fără îndoială un cuvânt de spus apropo de locul lor de reședință, dar ar trebui pentru asta să se căsătorească. În acest moment, e liber ca o pasăre.

– Nu cred că voi putea să vă fiu de folos, spuse Diana. N-am urcat niciodată într-un avion de turism şi, cinstit, n-am nici un chef.

– Haide, nu spuneţi prostii. Nu e ca şi când ar trebui să-l pilotaţi singură !

– Asta nu mă împiedică... Nu voi fi liniştită... Cu piloţi amatori.

– Dar toţi au brevet, nu aveţi nici un motiv să vă îngrijoraţi.

– Adevărat, conveni Diana.

Dar toată fiinţa ei protesta. La ideea de a se găsi într-o cabină strâmtă, doar în compania unui accidentat şi a acelui bărbat care o tulbura atât, intra în panică.

– Apropo de „Repaire"... începu doctorul Tyley.

– Cine v-a vorbit de locul acela ?

– Toată lumea, într-o zi sau alta, ajunge acolo. Nu ştiţi nimic despre viaţă atâta timp cât n-aţi inspirat din norul de fum care învăluie barul, sau n-aţi intrat în atmosfera densă şi delicată în acelaşi timp a restaurantului, sau n-aţi savurat una din specialităţile lor de peşte...

– Mă faceţi să cred că e o experienţă care nu trebuie ratată.

Domnişoara Peebles puse ceştile şi ceainicul pe tavă şi se îndepărtă. Bruce Tyley se răsturnă pe scaun şi-şi încrucişă picioarele.

– Nu aveţi vizita de făcut ? întrebă Diana. Nu cred că ar face-o doctorul Stratton în lo-

cul dumneavoastră. A spus că avea o întâlnire urgentă.

Doctorul se ridică.

– Iată vocea raţiunii, spuse cu accent australian.

– Tocmai mă întrebam, comentă Diana. Nu se poate spune că vorbiţi cu accent, dar ascultând atent, se ghiceşte. Sunteţi deci australian... Ce motiv v-a făcut să părăsiţi patria mamă ?

– Femeile, draga mea, femeile, oftă el. Mă adoră. A trebuit să mă expatriez ca să scap de ele.

– Bărbatul în toată splendoarea lui !

– Nu, deloc. Sunt cum nu se poate mai egalitar în acest domeniu. Las femeile chiar să-şi plătească singure consumaţia, când le invit...

– Fabulos ! exclamă Diana.

– Dacă acceptaţi... Asta-mi aduce aminte că mor de foame şi că, în seara asta, nu sunteţi de serviciu. Aş vrea să vă fac personal să descoperiţi luminile strălucitoare şi muzica hanului nostru.

– Lumini, aţi spus ?

– Ei, da... este un lampadar în faţa intrării hanului „Repaire" şi un altul mai departe, mergând spre port ! Dar, serios, se mănâncă bine. Şi apoi... mi-ar place să cinăm împreună.

– Aţi vorbit şi de muzică. Îmi trebuie muzică.

– Nu vă temeți, va fi. Dave Attril știe să cânte câteva note la vechiul său acordeon, când n-a băut prea mult. Dar vă previn. Cântecele devin din ce în ce mai deochiate, pe măsură ce se apropie noaptea.

Diana îi aruncă o privire ezitantă.

– Trebuie să...

– Dacă invocați clasica migrenă pentru a refuza invitația mea, asta mă va face să cred că mi-am pierdut puterea de seducție. Nu-mi va mai rămâne decât să mă arunc de pe faleză.

– Ce oroare! țipă Diana, cu ochii măriți. Trebuie să evit o asemenea catastrofă irepara-bilă. Mergeți să vă faceți vizita și veniți să mă luați la ora șapte. Stau în a treia vilă...

– Știu unde locuiți.

CAPITOLUL IV

— Nu văd necesitatea acestui instrument. Este destul de bine luminat.

Bruce Tyley indică lanterna pe care Diana o plimba pe cărarea care ducea spre port.

— Sora noastră şefă nu-i probabil la fel de respectabilă pe cât se crede, o ironiză el.

— Şi cu ce mă face o lanternă să devin suspectă ? întrebă Diana.

— Vă gândiţi la piraţii care apăreau pe aici, în secolul trecut.

— Frecventaţi prea des hanul, îi răspunse ea cu umor. Dacă m-aş pregăti să atac o navă, aş fi înarmată în consecinţă.

— Aţi auzit cu siguranţă de corsarii care aprindeau focuri pe stânci ca să ducă marinarii la pierzanie ? Agitau torţe şi ocupanţii navelor le luau drept luminile portului. Se spune că-şi plimbau chiar animalele pe malul mării, cu felinare atârnate la gâturi.

Diana îşi stăpâni un frison.

— Am citit câteva cărţi care se refereau la asta şi m-am plimbat mult prin împrejurimi când îmi petreceam vacanţele aici. Eram fas-

cinată de epavele vapoarelor care se găsesc chiar și astăzi la Blackgang.

– Blackgang ? Credeam că e un loc special conceput pentru atragerea turiștilor.

– Se găsesc de toate : oglinzi deformate, tobogane, jocuri electronice... Mă întreb dacă există și un simulator de atacuri piratерești... E o localitate foarte stranie. Sfârșești prin a te lăsa antrenat de toate aceste amăgiri create pentru a face vizitatorii să-și cheltuiască toți banii. Și apoi deodată, la capătul unei poteci, descoperi spectacolul care-ți taie răsuflarea. Sunt pandrome uluitoare pe coasta Shine. Înțelegi ușor de ce piraților au putut să găsească refugiu și să prospere în peșterile din faleze. Este acolo și un muzeu în vârful promontoriului, unde multă lume vine în mod special.

– Acea parte de insulă îmi este total necunoscută, spuse doctorul Tyley.

În semiobscuritate, Diana îi văzu ochii lucind.

– Aș merge cu plăcere dacă-mi permiteți să veniți cu mine, reluă el pe un ton nonșalant. Aș fi în stare... să mă pierd.

Ajunseră la drumul pietros care ducea la „Repaire". Diana aprinse din nou lanterna.

– Am luat-o gândindu-mă că drumul nu prea e practicabil, replică ea.

– Trebuie să mărturisesc că mă surprindeți. Dați impresia unei fete vioaie și pline de vitalitate. Nu v-aș fi crezut așa de... timorată.

– Ați observat că șchiopătez, spuse râzând puțin, în dorința de a părea amuzată. Toată lumea știe.

– Nici mie nu mi-a scăpat, dar este abia vizibil. Mergeți normal când nu vă gândiți la asta. Din cauză că nu aveți încredere în dumneavoastră. V-ar trebui o mână sigură, un braț în jurul umerilor... așa.

– Am să mă mulțumesc cu lanterna, răspunse ea eliberându-se din strânsoare.

– Nu m-am înșelat, proclamă el solemn. Sunteți niței pirat, în felul dumneavoastră. Vă folosiți de acest instrument pentru a ademeni un biet marinar care nu cere decât să moară... Îi treziți tandrețea și instinctul protector... atrăgându-l spre flacăra privirii dumneavoastră.

– Onorabile, eu nu fac decât să-mi caut drumul, obiectă Diana.

– Scumpă domnișoară Campion, mă intrigați. Dar vom vorbi mai târziu. Iată hanul care strălucește din toate luminile lui și unde vă veți putea refugia... E adevărat că nu știu nimic despre dumneavoastră. Nu vă cunosc nici prenumele. Uite, mă cheamă Bruce. Pe tine ?

– Diana. Datorez acest nume defunctei mele mame care era foarte romantică. Nu păstrez decât amintiri din copilărie despre ea, a murit născându-l pe fratele meu. Lecturile ei preferate erau Iliada și Odiseea. Cel puțin, așa mi-a spus tata. Știți că noii născuți strâng degetele pe tot ce ating. Ale mele se cram-

ponau de mâna ei, se pare, şi urlam. Ea s-a gândit imediat la Diana poetului grec Homer.

– Este un prenume adorabil. Adică, nu te cred în stare să urli.

– Nu fi atât de sigur, răspunse Diana, mi se întâmplă încă, atunci când îmi pierd răbdarea.

Intrară direct pe uşa din spate care ducea spre restaurant şi fură conduşi la o masă instalată lângă fereastră. Cerul începuse să capete nuanţe gri-roz care precedau apusul. Cei câţiva nori care-l parcurgeau indolenţi erau împodobiţi în nuanţe pastel. În depărtare, pe fondul turcoaz al orizontului, o barcă îşi desfăcea pânza şi, la malul din apropiere, clipoceau valurile care mângâiau stâncile.

– E plăcut aici, comentă Bruce. Totul e atât de calm, atât de liniştit. Marea liniştită, velierele, pescăruşii... totul inspiră inocenţă. Cu greu se poate imagina o furtună abătându-se peste această coastă, în noaptea neagră... nave sfărâmate... ţipete.

Obrajii Dianei păliră.

– Când va fi organizată noua echipă de salvare, se va putea apela la voluntari la orice oră... din zi sau din noapte... nu-i aşa ? întrebă ea. Oamenii ăştia... sunt foarte curajoşi. Sunt de un curaj de care eu nu mă simt în stare.

— Ai putea să te înarmezi oricând cu lanterna, răspunse el bătând-o ușor pe mână. Comandăm ? Mi-e foame.

Trăind la Londra, cu nenumăratele ei restaurante de calitate, Diana nu-și făcuse speranțe intrând în acest mic han de provincie. Ea știa că „Repaire" era foarte cunoscut și se bucura de o reputație excelentă. Insularii păreau încântați de distracțiile pe care le oferea insula lor, în calmul care precede sosirea turiștilor. În curând școlile „Continentului" își vor închide porțile, revărsând pe plajele nisipoase ale insulei Wight hoarde de mici invadatori blonzi care se vor instăpâni pe stâncile „lor", vor culege scoicile „lor"...

Specialitățile locale erau delicioase. Servit în sos, peștele era însoțit de salate și legume proaspete, cultivate chiar în grădina patronului. Bruce optă pentru un vin australian care se dovedi ușor și foarte plăcut.

Până la desert, nu schimbară prea multe cuvinte.

— Îți recomand tarta lor cu mere.

El depăși protestele ei și comandă două porții. Diana se surprinse mâncând porția până la ultima bucățică. Era aproape gigantică și, pe deasupra, garnisită cu smântână proaspătă.

— Vezi ? spuse el. Atâta timp cât n-ai încercat, nu-ți cunoșteai posibilitățile.

— E mare diferența între o masă bună în-

tr-un cadru minunat și misiuni de salvare care să mă ducă pe vârful unei faleze !

– Spune-mi despre accident.

– Nu !

Spre propria uluire, ea constată că nu putea discuta despre asta.

– Vreau să uit, reluă ea. Am trăit momente... dificile, dar toate astea aparțin de-acum trecutului. Sunt din nou în stare să merg. Aproape normal... Irene m-a ajutat enorm, adăugă ea ca să schimbe subiectul. Irene Meadows, fizioterapeuta. O femeie încântătoare. Nu l-am cunoscut încă pe soțul ei, dar trebuie să fie foarte plăcut.

– Mai mult decât atât, e remarcabil. El a fost primul care și-a oferit avionul noului serviciu și întreprinderea lui e pe cale să echipeze un al doilea aparat care să poată lua două târgi. Ne-a sunat să ne spună că lucrările nu s-au terminat încă, dar că putem folosi deja avionul. N-am păstrat decât scaunele pilotului și copilotului.

– Celelalte, după părerea mea, erau în plus, opină Diana. Echipa care va călători cu acest aparat va avea nevoie de tot spațiul posibil. Nu trebuie uitat materialul de însoțire.

– Adică ?

– Adică brancarde, pentru început, un dulap pentru pături și perne, un radiator dacă se poate și un reșou cu gaz pentru fiert apa... o cutie metalică pentru medicamente și seringi...

o trusă mare de prim ajutor şi o trusă completă de instrumente chirurgicale...

Ea se întrerupse văzându-l zâmbind.

– În fine, înţelegi... strictul necesar. Inutil să se încarce cu lucruri care vor fi folosite doar rareori. Ah... va trebui şi oxigen.

Bruce ridică încet ceaşca şi luă o gură de cafea.

– Ştii că eşti... admirabilă ? N-ai nevoie decât să-ţi recapeţi încrederea în tine.

Diana scutură din cap.

– Nu sufăr de nici un complex, crede-mă, replică ea. Nu cer decât să ştiu ce se aşteaptă de la mine. Există însă şi oameni care mă fac să-mi pierd siguranţa prin sarcasmele lor şi prin răutăţi. Nu pot să lucrez cu necunoscuţi, mai ales dacă mă îndoiesc de competenţa lor.

– Parcă l-aş auzi vorbind pe Miles Stratton. Şi el a emis aproape aceeaşi ipoteză când am discutat. El vrea să fie examinate cu mare grijă candidaturile, ca voluntarii să fie aleşi pe sprânceană. El a spus că trebuie eliminate infirmierele care ar dori să facă parte din echipă doar pentru aventură şi pentru plăcerea îndoielnică de a călători în compania unui bărbat plin de farmec ca mine.

– Eşti sigur că se gândea la tine când spunea asta ?

De fiecare dată când se pronunţa numele de Miles Stratton în faţa ei, Diana căpăta o

stare greu de definit. Pentru a-şi ascunde tulburarea, ea găsea refugiu în glumă.

– Natural, replică Bruce. Preferinţele tale se îndreaptă spre doctorul Stratton ?

– Nu corespunde deloc ideii mele despre un însoţitor agreabil. Nu cred că va domni între noi ceea ce se numeşte o înţelegere perfectă, dacă va trebui să lucrăm împreună.

– L-ai întâlnit la serviciu ?

– O, da. Dar a fost uşor, n-a fost vorba decât de o banală incizie. A stat abia o jumătate de oră şi n-am schimbat decât două sau trei cuvinte.

Bruce ridică neîncrezător din sprânceană.

– Ia te uită ! spuse el. Miles şi-o fi pierdut puterea legendară asupra sexului frumos ? Toate colegele tale leşinau în faţa lui. Nu trebuie să uit să-i amintesc că ai acceptat să iei masa cu mine.

– Nu ! Te rog !

El o privi surprins.

– De ce nu ? E o răzbunare pe care o aştept de mult. El mi-a suflat o dată o fată, şi în domeniul ăsta, nu ştiu să pierd...

– Pe acest bărbat îl detest şi nu vreau să-i atragi atenţia asupra mea. Oricum, n-am intenţia să ader la noul serviciu... Şi, puţin îmi pasă dacă crede despre mine că sunt... o incapabilă. Râse puţin forţat. Prefer să nu-l cunosc, afirmă ea.

– Cum vrei. Dealtfel, dragul de Miles va fi jignit să afle că nu toate femeile sunt ne bune după el. Şi apoi, mă voi simţi eu mai... în siguranţă.

Aplecându-se peste masă, el murmură :

– Diana, eşti de departe cea mai drăguţă fată pe care am avut-o în spital de la venirea ta.

– Dacă mă iau după zvonuri... eşti expert în materie...

– Minciuni, minciuni ! proclamă el ridicând din sprâncene. Iarna e lungă, înţelegi, şi lumea se plictiseşte. Atunci trăncănesc, inventează tot felul de poveşti şi sfârşesc prin a-şi calomnia chiar şi prietenii...

– Posibil, admise ea cu jumătate de glas, dar nu vreau să ajung eu subiectul lor de discuţie. Am fost şi eu atinsă psihic, Bruce... Una din rănile cele mai profunde... În momentul de faţă, prefer să evit compania bărbaţilor.

El îi luă mâinile şi, timp de câteva clipe, o privi fără să spună nimic. Apoi îi sărută mâna.

– Înţeleg ce simţi... dar nu mă uita. Şi... gândeşte-te la mine când va răsări din nou soarele.

Emoţionată de evidenta lui sinceritate, ea se tulbură puţin.

– Eşti cel mai adorabil bărbat pe care l-am cunoscut după mult timp, şopti ea.

Mâna pe care o pusese pe masă a fost prinsă imediat, cu mai mare putere şi fervoare.

– Nu, Bruce. Menţin ce-am spus. Asta nu

mă împiedică să le găsesc foarte simpatic. Am vrut s-o ştii.

Cu obrajii împurpuraţi şi cu o aureolă de păr auriu în jurul frunţii, cu gulerul dantelat şi bluza albă pe care o purta sub vesta de catifea, era şi mai dulce şi emana romantism.

Bărbatul care-şi făcu apariţia în restaurant rămase imobil, ca trăsnit de această imagine. Nu părea să dea atenţie chelnerului care-i spunea că va fi eliberată imediat o masă dacă voia să aştepte câteva minute.

– Frumoasă şi inaccesibilă, oftă Bruce. Crudă Diana. N-aveai dreptul să irupi aşa în viaţa mea. Dar dacă nu te pot admira decât de la distanţă, îmi trebuie cafea şi ceva de băut ca să suport încercarea.

Ridicând mâna, făcu semn chelnerului.

– Exerciţi acelaşi efect asupra bărbaţilor pe care-i întâlneşti ? întrebă el.

– O, nu.

Zâmbetul ei cedă locul unei expresii visătoare. Ochii ei verzi căpătară o altă nuanţă, mai tandră, mai transparentă. Nu toţi bărbaţii cădeau pradă farmecului ei. Acela care, în prezent, îi ocupa toate gândurile, avea despre ea o părere deloc măgulitoare. Credea despre ea că era incompetentă, neinteresantă şi total lipsită de farmec.

– De fapt, mulţi bărbaţi mă consideră mai degrabă naivă, dacă nu proastă.

– O astfel de apreciere n-a putut fi făcu-

tă decât de un om slab de minte, decretă Bruce. Privește în jurul tău. Acești domni n-au ochi decât pentru tine. În schimb, însoțitoarele lor ar prefera să fii în altă parte !

El se întoarse puțin mai mult, ca pentru a ilustra spusele.

— Cerule ! exclamă el. Când vorbești de lup... Ai văzut ?

— Nu, minți ea.

Ea îl remarcase pe doctorul Stratton stând în fața intrării. Ochii săi de un albastru intens o cercetaseră cu perplexitate. Cu siguranță, se întreba dacă o mai întâlnise pe această fată.

— A, văd, spuse ea detașat. Cu siguranță, toți locuitorii din Yarmouth se întâlnesc aici, chiar și medicii de la Saint-Boniface. Ar trebui să evit hanul, de acum înainte, dacă vreau să păstrez cât de cât o viață personală.

— Miles ! Am crezut că ai plecat la Southampton.

Miles Stratton era singur, dar erau două tacâmuri pe masa care i se pregătea. El se ridică încet și se apropie :

— M-am întors cu avionul.

El se adresa lui Bruce, însă nu-și lua privirea de la Diana.

— Vă cunoașteți deja, anunță doctorul Tyley. Inutil să mai fac prezentările.

Vizibil, deveni foarte posesiv, căutând parcă să arate că relația lui cu fata era mai a-

propiată decât părea. Amuzată şi vag iritată de această atitudine, Diana putu să-şi stăpânească tulburarea pe care o simţea în prezenţa lui Miles Stratton.

– Te înşeli, Bruce, spuse acesta. Nu cred că ne-am mai întâlnit. Pot să-ţi cer să mă prezinţi prietenei tale ?

Ochii îi scânteiau de umor şi curiozitate. Diana încerca să se facă a nu observa. Îşi aminti de dezinvoltura lui, de dispreţul, de apropourile jignitoare la adresa ei când, părăsită şi intrigată, avusese atâta nevoie să fie susţinută şi liniştită. Tremura, iar sarcasmul lui o îngheţase până în adâncul sufletului. Cu câtă plăcere sadică o provocase, insultând-o cu bună ştiinţă şi bătându-şi joc de neindemânarea ei.

– Nu-i nevoie, Bruce, interveni ea. Ne-am văzut deja, eu şi doctorul Stratton. Dacă nu-şi mai aminteşte, este pentru că, evident, n-a acordat nici o importanţă întâlnirii noastre.

Vocea ei era distantă, indiferentă. Oricine ar fi asistat la acest schimb de replici, ar fi înţeles că fata nu voia să mai continue o conversaţie care-o plictisea.

– Chelnerul încearcă să-ţi atragă atenţia, Bruce, reluă ea. Vrea să ştie ce mai bei. Vrei să-mi mai comanzi încă o cafea ? Te rog.

– Scuzaţi-mă, vă rog, spuse Miles Stratton politicos. Regret că v-am întrerupt discuţia. Pe mâine, Bruce.

– Ce ai, Diana ? Eşti foarte palidă. Ai nevoie de un întăritor. Chelner, cafea, te rog, şi... două coniacuri.

Cu coada ochiului, Diana îl văzu pe Miles Stratton ridicându-se din nou de pe scaun ca să întâmpine o fată blondă care venise să-l întâlnească. El o ajută să se aşeze şi-şi reluă locul, întorcând spatele mesei unde stăteau ea şi Bruce.

– Eşti minunată, draga mea Diana, murmură el. Minunată. Nu ştiu cu ce ţi-a greşit, dar am simţit gheaţa din vocea ta. El păru să-şi stăpânească un frison. Văd că nu va fi deloc prudent să te subestimez, am să te tratez cu cea mai mare circumspecţie adăugă el.

– N-am ceva în mod special să-i reproşez doctorului Stratton, Bruce. Nu-l găsesc simpatic, asta-i tot.

– Mărturisesc că mă surprinde. Dar nu mă voi plânge... N-am decât de câştigat să-l văd îndepărtat aşa...

– Nu conta pe asta, Bruce. Între noi nu e loc decât pentru camaraderie. Ţi-am mai spus-o şi ţi-o repet.

Ea se mişcă pe scaun, febrilă şi pradă unei inexplicabile stări rele. Cafeaua nu va face decât să-i crească nervozitatea. Îşi dădu seama de asta, însă prea târziu. Chelnerul aduse un ceainic mare de argint. Băutura era încă fierbinte, ceea ce nu contribuia s-o calmeze.

Se prefăcu că scapă şervetul şi se aplecă să-l ridice, trăgând cu ochiul la masa vecină. Doctorul Stratton ridică ochii zâmbind însoţitoarei lui. Aceasta îşi luă poşeta şi o deschise. Scoase o bucată mare de hârtie şi o desfăcu pe masă. Diana văzu desene şi linii fine trase cu cerneală violet. Era vorba de un plan. Diana nu putu să mai stea aplecată, fără să stârnească curiozitatea. Trebui să se ridice.

Un plan ? Nu auzise ea spunându-i-se că doctorul Stratton se va întoarce la Wight la data trecerii sale în aviaţie ? Unde conta să se stabilească până se va căsători ? Era planul viitoarei lor case pe care-şi propuneau s-o cumpere sau s-o construiască pe insulă ? Fără îndoială. În timpul absenţei doctorului, logodnica lui — poate erau deja căsătoriţi — supraveghea lucrările. Casa va fi terminată la întoarcerea lui.

Era înduioşător... şi foarte de invidiat : un bărbat şi o femeie care se iubeau, făcând proiecte, visând împreună. Însoţitoarea lui Miles râse în hohote, vizibil fericită. Râsul ei era vesel, cristalin. Părul blond îi era pieptănat pe spate, arătând un profil cu linii pure. Rochia ei de catifea de culoarea tutunului părea foarte potrivită într-un birou, într-o vizită sau, ca în acest moment, într-un restaurant. Emana parcă un fel de eleganţă firească ce nu putea lăsa nici un bărbat indiferent.

Diana o văzu ridicându-se brusc şi luându-şi poşeta.

– Mi-am uitat mințile în cealaltă sală, explică ea îndepărtându-se.

Ea ieşi, mişcându-se ca o felină şi reapăru imediat, zâmbind. Diana se întoarse, dar Bruce ridică ochii în timp ce fata se apropia.

– Bună seara, spuse el.

– Cine era ? întrebă Diana.

– O prietenă de-a lui Miles. Ți-am spus că într-o zi m-a tras pe sfoară. Era cu această persoană. Se numeşte Stephanie. E mai degrabă rece, dar de o frumusețe incontestabilă.

– Sunt căsătoriți... logodiți ? Ea se forță să zâmbească. Nu ştiu nimic din ce e în jurul meu, adăugă ea pentru a-şi explica curiozitatea. Şi în felul ăsta profit să aflu !

– Nu voi putea să-ți spun ce fel de relații întrețin, răspunse Bruce râzând. Sunt deseori împreună şi par să se înțeleagă foarte bine. Dar nu frecventează aceleaşi cercuri şi am impresia că Miles evită s-o prezinte prietenilor săi.

– Dacă sunt toți ca tine, e de înțeles !

– Atis ! Dar serios, Stephanie e o persoană adorabilă. Lui Miles nu-i lipseşte gustul.

– Par să studieze ceva gen plan, ca cele pe care agenții imobiliari le distribuie potențialilor lor clienți. Asta înseamnă că au intenția să cumpere sau să construiască o casă ?

– Nu-i imposibil, răspunse Bruce. Dar el refuză să mai dea informații. Vino, mai este doar o jumătate de oră până la închidere. Aud muzică. Hai să-l aplaudăm pe Dave Attril.

– Nu-mi prea place acordeonul.

– Așa-ți manifești recunoștința? Haide, vino. Toți vor fi încântați să te revadă. Încearcă să bați măsura, din când în când... dacă reușești să descoperi ritmul.

Ei se duseră la bar și trebuiră să se oprească o clipă la intrare, să-și obișnuiască ochii și urechile cu atmosfera care domnea acolo.

Dave Attril stătea în fața pianului și avea un acordeon enorm pe care părea să-l manevreze cu greutate. Încercă să cânte cu o singură mână, dar nu reușea și înjura și blestema. Pansamentul îl jena. Oftă ușurat când o zări pe Diana și scoase imediat bretelele instrumentului.

– Inutil să mai insist, anunță el, n-am să reușesc niciodată cu o singură mână. Se auziră proteste și el adăugă: Domnișoara Campion, sora noastră șefă, vă va explica de ce.

Diana zâmbi.

– Nu v-aș recomanda un asemenea exercițiu, confirmă ea. Cel puțin câteva zile. Toate privirile se întoarseră spre ea. Din fundul sălii, Bert Cass ridică o halbă pe jumătate goală în semn de salut. Era însoțit de vărul său. Diana văzu semnul elocvent pe care acesta îl făcu în direcția lui Bruce și simți cum roșește. „Toți

se gândesc că Bruce e mai mult decât un simplu prieten" se gândi ea. Își aminti de pretextul pe care-l invocase ca să refuze invitația lui Bert: „Prietenul meu nu va fi de acord să merg cu dumneavoastră la „Repaire"."

– Îmi permiteți să vă ofer un pahar, domnișoară Campion? întrebă Dave Attril.

– Altă dată, Dave, răspunse zâmbind. Îți promit că voi accepta cu plăcere. Însă abia m-am ridicat de la masă și mâine trebuie să mă trezesc devreme.

– În cazul ăsta, nu voi mai insista, spuse zâmbind. Prefer să știu că sunteți la postul dumneavoastră. Cine știe, aș putea avea din nou nevoie de serviciile dumneavoastră.

– Un cârlig în celălalt deget mare de la mână? Nu, fii atent! spuse ea zâmbind.

Cineva se așeză la pian și asistența începu în cor o arie de varieteu. Apoi un bărbat veni în mijlocul sălii. Era bătrân, bărbos, și avea ochii mari și triști. El începu să recite un poem interminabil compus de el însuși, cântând vitejiile piraților și pungașilor. Se auziră câteva aplauze ici și colo, mai mult pentru a puncta sfârșitul lungii povești decât în semn de apreciere. Un clopoțel sună, anunțând ora închiderii.

Se auziră țipete cerând alte cântece. Dave ridică paharul.

— Este vreo melodie pe care vreți s-o ascultați, domnișoară Campion ?

Diana scutură din cap zâmbind.

— Atunci vom bea în sănătatea dumneavoastră. În sănătatea domnișoarei Campion, spuse el asistentei. Să-i mulțumim că a venit să ne îngrijească și, din când în când, să ne oblige să facem câte o baie !

Îi răspunse un imens hohot de râs. Roșind, el se întoarse când întâlni privirea Dianei.

— Veștile circulă repede aici, comentă Bruce. Episodul petrecut cu Mike Carter care a făcut duș la spital a fost probabil obiectul descrierilor cele mai imaginative, acum. Așa stând lucrurile, adăugă el zâmbind, ai să faci treabă bună, Diana.

Ea se întoarse spre sala restaurantului și zâmbetu-i muri pe buze. Miles Stratton o contempla. Privirea lui intensă era în același timp contrariată și uluită.

„Acum știe că eu sunt infirmiera fără figură care l-a asistat la sala de prim ajutor și care a refuzat să se prezinte altfel decât sub numele de domnișoara Campion."

Ochii lui o priveau în detaliu, părând să se mire descoperindu-i corpul slab și bine proporționat, linia pură a bustului și părul ei superb. Prefăcându-se că nu l-a observat, Diana se întoarse spre însoțitorul ei. La ideea că Miles Stratton era exclus din restul mulțimii, că se

găsea pe poziție de inferioritate, avu un straniu sentiment de satisfacție.

– Să ieșim, vrei ? e cald aici.

Bruce o privi o clipă, îi văzu privirea strălucitoare și obrajii îmbujorați. El o luă înainte și-i croi drum spre ieșire.

– Respir mai bine, declară Diana. Mă sufocam acolo.

– Să mergem până la dig. Aerul e rece dar suportabil.

– Dig ? Nu știam că Yarmouth are un dig.

– Așa i se spune aici, răspunse Bruce. În realitate, e vorba de un ponton la care acostează vapoarele de pescuit. Venind de la „Repaire", este aproape invizibil. Era probabil un adăpost, folosit demult de pirați.

– Mulțumesc că m-ai însoțit. N-aș fi îndrăznit niciodată să vin singură.

– Mă îndoiesc. În țara mea nu sunt apreciate femeile care frecventează astfel de locuri. Doar, bineînțeles, când sunt...

– De moravuri ușoare ?

– Nu, nu asta am vrut să spun. În realitate... se văd foarte rar femei singure în cârciumi sau în restaurante. Asta... nu se face. În Anglia, este total diferit și cinstit, mă simt mai bine. Cei care laudă libertățile australienilor au tendința de a uita acest detaliu. Aici femeile sunt mult mai libere decât acasă la mine. De exemplu, Stephanie...

– Fata blondă care a cinat la „Repaire" ?

– Aceea. Are o meserie foarte bună şi se simte la îndemână oriunde se află. Deţine chiar şi un brevet de pilot.

– Ce meserie are ?

– Desenează modele de avioane. Este puţin obişnuit, nu-i aşa ? Lucrează cu soţul Irenei şi, după câte am aflat, este o tehniciană excelentă.

Un zâmbet înflori pe buzele Dianei. Bruce încerca să nu lase să se vadă, dar dovedea mai mult decât un interes oarecare pentru Stephanie. Deodată, îi trecu prin minte un gând. Şi ea ? Nu făcea la fel ? Îl detesta pe Miles Stratton, dar o obosea şi încerca prin toate mijloacele să afle cât mai multe despre el. Bruce dovedea o mare admiraţie pentru creatura superbă care era Stephanie. În ceea ce o privea, Diana era sigură că Miles Stratton nu exercita asupra ei doar o atracţie fizică.

Ea îşi stăpâni un frison.

– Trebuie să mă întorc, Bruce. Irene m-a sfătuit să-mi menajez piciorul o zi sau două. Am stat în picioare toată ziua.

Se întoarseră din drum.

Ajunseră în apropierea casei, şi Diana nu se putu împiedica să întrebe :

– Cine ocupă celelalte două case ? Nu ştiu nimic despre vecinii mei.

– Prima aparţine Societăţii la care lucrează Stephanie. Firma o ţine la dispoziţia angajaţilor săi pentru când se află la Yarmouth. Cea-

laltă este proprietatea spitalului. În momentul ăsta, este ocupată de sora șefă a blocului operator. N-ai des ocazia s-o vezi în afara orelor de program. Își petrece totdeauna sfârșitul de săptămână în familia Ventnor.

Se opriră în fața porții. Bruce nu părea deloc grăbit să plece.

– Am să te invit altă dată la o cafea, Bruce. Sunt foarte obosită în seara asta și trebuie să mă scol foarte devreme.

– Și eu am ajuns aproape acasă, locuiesc în casa mare din spatele spitalului. Suntem câțiva care am rezistat, doctorul Hobart printre alții. Miles are și el o cameră, dar preferă canapeaua de la clinică. Practic, nu ne întâlnim niciodată. Mai este o tânără internă. Locuiește la Newport și nu vine decât când iese târziu și nu mai poate ajunge acasă.

Ea auzi o mișcare în fața porții casei vecine și se întoarse spre Bruce. Înainte să poată reacționa, acesta o cuprinse în brațe și-o sărută.

– Nu, Bruce ! Nu !

În timp ce-l împingea înainte de a se repezi spre propria ușă, văzu două persoane oprindu-se în fața celuilalt pavilion pentru a privi scena ce se derula sub ochii lor. Prima era frumoasa și eleganta Stephanie. Cealaltă nu era decât Miles Stratton.

CAPITOLUL V

Irene Meadows repuse cutia mare cu talc pe etajeră şi-şi freca mâinile, făcând să zboare un nouraş de pudră albă care i se răspândi pe bluză.

— Chiar nu simţi nici o durere ? îşi întrebă ea pacienta.

— Doar când apeşi foarte tare, indică Diana. Cred că visez. Acum două sau trei zile aveam impresia că nu mă voi mai restabili niciodată. Şi acum... Ieri, am urcat primele pante ale falezei şi mi-ar place mult să merg mai sus. Am voie să mă plimb pe plajă ?

— In locul tău aş evita eforturile prelungite. E obositor să mergi pe nisip, chiar şi pentru oamenii care n-au avut o triplă fractură la tibie.

— Am să fiu atentă şi mă voi opri din când în când ca să mă odihnesc. Acum pot să mă întorc la treabă ?

— Încă nu. Ţi-ai adus un colant ?

— Da.

— Du-te să te schimbi, apoi urcă pe această bicicletă. Mai ai încă timp.

– Mi s-a părut că ai spus să mă feresc de efort, mormăi Diana.

Ea se întoarse din cabină, îmbrăcată într-un colant mov care se mula pe corpul ei subțire, evidențiindu-i curba bustului. Urmând instrucțiunile Irenei, ea se descălță și se așeză pe șaua aparatului.

De la lunga și dificila operație chirurgicală în urma căreia își putuse din nou folosi piciorul, îi rămăsese doar o linie fină de un alb livid. Deja, era mai puțin pronunțată ca înainte În curând, avea să devină abia vizibilă. Diana însă nu-i mai dădea mare importanță, căci descoperise că putea apare în public fără jambiere sau șosete de bumbac. Avea un sentiment imens de ușurare și eliberare.

Cu piciorele goale, eliberată de efectele grele și stânjenitoare, ea începu să pedaleze. La început încet, apoi din ce în ce mai repede. Obrajii i se îmbujorară și câteva șuvițe de păr îi căzură pe frunte.

– Nu-i nevoie să te grăbești așa, draga mea, îi spuse Irene. Așa, ai să obosești imediat. Este un exercițiu, nu o cursă ciclistă. Încetinește.

– La ordinele tale, spuse Diana care deja rămăsese fără suflu.

Soarele inundase sala în care se afla, luminându-i părul și dându-i reflexe aurii. Pentru prima dată după accident, redescoperi că trupul îi era suplu și ușor. Umerii erau acum drepți și regăsi siguranța și mândria de a ști frumoasă și tânără.

– Va trebui să mă tund, remarcă ea. Precis semăn cu un urs de pluş.

În spatele ei se auzi un zgomot surd, ca şi cum s-ar fi pus un obiect greu pe masă. Ea credea că vorbeşte cu Irene. Fără să primească nici un răspuns, se întoarse intrigată.

– Nu sunt de aceeaşi părere, spuse o voce profundă şi vag ironică.

Diana tresări imediat. Încercă să se răsucească mai mult şi, tardiv, ştiu că va cădea. Ea se agăţă cu disperare de ghidon, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu.

– Încet. Daţi-mi voie să vă ajut, reluă noul venit pe un ton amuzat.

Diana nu găsi însă nimic distractiv în această situaţie. Din nou, era umilită în prezenţa doctorului Stratton.

Cu o uşurinţă uluitoare, el o ridică şi se dădu un pas înapoi.

– Va trebui să învăţi să-ţi domini frica, observă el calm. Dacă eşti incapabilă să controlezi o asemenea cădere rea, cum o să reuşim să te învăţăm arta de a sări cu paraşuta ?

– Să sar cu paraşuta ? Ce vreţi să spuneţi cu asta ? Oricum, e vina dumneavoastră ! acuză ea. De obicei... apăreţi aşa fără să preveniţi ?

– Te-am... speriat ? întrebă zâmbind enigmatic.

Diana îşi dădu seama brusc că o ţinea încă în braţe şi că picioarele ei goale stăteau pe pantofii lui. Era furioasă, dar furia n-o împiedică să vadă absurditatea situaţiei.

Iată că, îmbrăcată doar cu colantul, stătea pe pantofii acestui bărbat, ca o fetiță care învață să danseze cu o persoană adultă. Dar ceea ce simțea nu era nici bucurie infantilă, nici bucuria inocentă a unei adolescente. Acest contact o tulbura profund. Sufletul ei era în efervescență și trupul ei de femeie vibra de emoție, emoție pe care o ignorase până atunci.

— Puneți-mă jos, vă rog, spuse dintr-un suflu.

Ea își ridică ochii timidă. Figura lui Miles se mai îmblânzise, dar privirea lui albastră rămăsese impenetrabilă.

— Mulțumesc, șopti ea în timp ce el o așeză încet pe scaun.

Câteva clipe mai înainte, nu simțea decât o bucurie euforică a unei libertăți regăsite. Acum, era din ce în ce mai conștientă că era acoperită doar de o stofă fină. Ea trebui să facă un efort să nu-și plece ochii pe decolteul adânc al colantului. Cu un gest pe care-l voia firesc și detașat, ea ridică o bretea, dar decolteul ei deveni mai revelator. Ea se mișcă pe scaun, stânjenită.

Doctorul Stratton îi întoarse spatele și, aplecându-se spre contorul bicicletei, întrebă :

— Câți kilometri ai parcurs ?

Diana nu răspunse.

— Ăsta ți-e recordul ? continuă el.

— Irene, strigă fata. Pot să plec ? Capul lui Irene Meadows apăruse în deschizătura ușii.

— Mă întorc la lucru, informă Diana. Pe mâine.

– Deja ? întreba Miles. Credeam că te voi vedea făcând paşi de dans, adăugă el ironic. Din ce motiv faci exerciţiile astea ? Pentru a-ţi păstra forma ? Am crezut că ai destul de lucru.

– Văd că apăraţi interesele instituţiei noastre, şopti Diana. Vă face cinste. Să ştiţi că n-am venit aici doar pentru plăcerea de a mă destinde.

– Departe de mine să mă arăt... inchizitor, replică el. Dar vezi, intrând în această cameră, m-am aflat în prezenţa unei tinere infirmiere în aparenţă sănătoasă, pedalând cu graţie şi nu fără energie. Era fermecător, cu siguranţă, dar puţin neobişnuit. Te antrenezi aşa ca să-l înfrunţi pe Mike Carter ?

– N-am nevoie să exersez ca să-l înfrunt pe Mike Carter, spuse scurt. Nu-mi creează probleme.

– Te cred. După părerea mea, puţini bărbaţi ar fi capabili să-ţi reziste.

Diana roşi. Aluzia era foarte transparentă. Doctorul Stratton asistase la sărutul pasionat pe care Bruce Tyley i-l dăduse pe palierul casei. Ea îşi imaginase că el nu-i dăduse prea mare atenţie, prea ocupat cum era să se despartă de frumoasa Stephanie, căci aceasta din urmă păruse să facă obiectul interesului lui pe timpul cât a durat cina la „Repaire".

– Bărbaţii nu mă interesează decât în măsura în care e vorba de pacienţii mei, afirmă ea.

În fața luminii răutăcioase pe care o văzu strălucind în ochii lui, ea deveni stacojie. Era mai bine să se fi abținut de la orice fel de comentariu, se gândi ea. Ar fi fost singurul mijloc de a scăpa de ironiile lui.

– Diana... mai ești acolo ?

Irene intră ștergându-și mâinile.

– Îmi pare rău că te-am lăsat singură, se scuză ea. Am un alt pacient care mă așteaptă în sala vecină. I-am masat spatele înainte de a mă întoarce. Poți să-ți pui puțină cremă pe cicatrice, sau pomadă.

Doctorul Stratton aruncă o privire uluită la picioarele ei.

– Ai venit să te tratezi ? se miră el.

– Evident, spuse Irene pe un ton iritat. Ce ți-ai imaginat, Miles ? Că predau cursuri yoga personalului spitalului ?

Ea se îndepărtă aferată, mormăind proteste la adresa medicilor nepricepuți.

Diana luă de pe raft flaconul cu cremă și-i întoarse spatele doctorului Stratton. Urmărită de privirea lui, intră în cabină și începu să se schimbe. Simți cum devine mai sigură pe ea când termină cu îmbrăcatul.

Irene discuta cu medicul când ea ieși. Ar fi vrut să dispară și să se întoarcă la treabă fără să mai vorbească cu acest bărbat care o perturba. Dar o chemă Irene.

– Vino să vezi, Diana. Sunt sigură că Miles va ține seama de părerea ta.

Ea arătă cutia metalică pe care doctorul Stratton o pusese pe masă.

– Despre ce e vorba ? întrebă Diana.

– Este un model experimental de trusă de prim ajutor pe care sperăm s-o distribuim infirmierelor noastre, răspunse el. Ridic-o.

– De ce ? O să-mi explodeze în braţe ?

Ea râse puţin stânjenită, încercând să-şi ascundă jena. Vecinătatea lui Miles o tulbura până la nivelul la care începea să se îngrijoreze.

– Aş vrea să ştiu dacă o infirmieră constituită normal poate s-o ducă fără dificultate. Acum, mergi, ordonă el când ea ridică cutia.

Diana se execută, încercând să nu se gândească la piciorul ei. Când se întoarse din drum, încercă să-şi ţină privirea fixată pe Irene, care zâmbea.

– Magnific, aprobă fizioterapeuta. Aproape nu mai şchiopătezi deloc.

– N-am observat nimic, întări doctorul Stratton. Picioarele tale sunt perfect normale.

– Purta ciorapi de bumbac ca să-şi ascundă cicatricea. Îţi dai seama ? Eu am sfătuit-o să-şi pună ciorapi normali.

– Bine ai făcut, întări medicul pe un ton solemn.

Diana repuse cutia metalică pe masă.

– Ai intenţia să ne părăseşti, domnişoară Campion ? întrebă el.

– Mi-am terminat ședința de recuperare și mi-am propus să mă întorc la postul meu. Dacă nu mai aveți nevoie de un cobai pentru materialele dumneavoastră, mi-ar place să mă întorc la altă ocupație decât cea constând în admirarea picioarelor mele !

Ea îi văzu privirea umbrindu-se și regretă cele spuse. Totuși, nu uita că și el o jignise, la rândul lui.

– Permite-mi să te mai reții două sau trei minute, domnișoară Campion. Aș vrea să examinezi această trusă și să-mi spui în ce ordine ar trebui așezate instrumentele, după părerea ta.

Diana deschise cutia și, după un moment de ezitare, așeză pe masă cele patru pachete de vată pe care le conținea.

– După părerea mea, ar trebui prevăzută cu o tavă de metal sau de plastic, cu suporți, pentru a evita aranjarea instrumentelor pe sol.

– Bună idee, comentă doctorul. Apoi ?

– Sus, aș pune compresele, pansamentele și diversele soluții. De aceasta este nevoie în primul rând în cazul unui rănit care sângerează. Restul l-aș pune în partea de jos. Mi se pare că totul a fost prevăzut... Poate doar... Un termos mic pentru ceai sau cofea, adesea este foarte util. Și de asemenea, o pătură izolată de care au alpiniștii în bagaj. Ocupă puțin loc și sunt foarte eficiente...

– Contra hipotermiei...

Ridicând capul, ea descoperi în ochii lui o undă de complicitate.

– Da, confirmă ea roşind.

– Ai rău de înălţime, domnişoară Campion ?

– Nu, dar n-are importanţă. Trebuie să puneţi această întrebare persoanei care va utiliza acest material. Eu nu mă alătur dumneavoastră, doctore Stratton.

– Ba da, afirmă el liniştit. Am să-ţi permit să porţi chiar acea îngrozitoare căciuliţă galbenă. Asta ne va ajuta să ne vedem pe faleză !

– Insistaţi inutil, nu suntem făcuţi să lucrăm împreună, doctore. La fiecare din întâlnirile noastre aţi avut un comportament urât la adresa mea. Dacă va trebui să colaborăm, asta va fi aici, nu în altă parte. În afara spitalului, aş fi... cum aţi spus ? O zăpăcită ?

Cu capul în jos, ea se îndreptă spre ieşire. În spatele ei, vocea Irenei se auzi plină de iritare.

– Ce i-ai făcut acestei fete, Miles ? o infirmieră bună ca Diana nu se găseşte pe stradă, ştii ! Nu mă mir că te detestă.

Bruce Tyley o aştepta în faţa sălii de tratamente.

– Dar... ce faci aici ? se miră Diana.

– Eram în trecere... Mi s-a spus că lucrezi după-amiază. Dacă am merge să ne plimbăm ? Zâmbetul lui juvenil deveni îndrăzneţ. Am fost iertat ? întrebă el.

— Da, dar să nu se mai întâmple, replică ea pe un ton sever. Vreau să merg cu tine, e o zi frumoasă.

— Să n-ai încredere în soarele de aprilie. Ia-ți ceva de lână sau măcar un șal. Ne întâlnim într-o jumătate de oră ?

— Să zicem trei sferturi de oră, n-am mâncat încă.

— Ce făceai ?

— Eram la fizioterapie. Am parcurs o sută de kilometri cu bicicleta.

— Ți-a prins de minune, aprobă Bruce. Nu mai șchiopătezi deloc.

— Cine a zis că eu șchiopătam ? spuse ea vesel plecând spre sala de mese. „De ce nu pot să mă port așa în prezența lui Miles Stratton ?" se întrebă ea. „De ce trebuie să mă simt în fața lui ca o liceană ? Întrepretând tot ce spune, supraveghindu-i toate gesturile și inflexiunile vocii ?"

La intrarea în restaurant, o notiță fusese afișată, cerând voluntari pentru noul serviciu.

— Nu e corect, comentă ea privind-o.

— Ce anume ? întrebă Irene care venise și ea.

— Nu fac apel la voluntari, ci la o persoană care i-ar putea ajuta. Asta înlătură orice posibilitate de alegere celor care sunt obișnuiți să lucreze în cadru chirurgical.

— Entuziasmul nu poate înlocui experiența,

observă Irene. Nu de oameni puternici avem nevoie, Diana, ci de bărbați și de femei capabili să-și ajute semenii.

– Sunt cam pretențioși. Vii ?

– Dar nu te-ai trecut pe listă !

– Nu, și nici n-am intenția, se încăpățână Diana. Dacă ne aduc răniți, am să-i îngrijesc aici, și n-am să-mi precupețesc nici timpul, nici eforturile. Dar sunt sigură că se vor lipsi de mine. Spitalele din Newport și Ryde dau pe afară de infirmiere care ar fi încântate să se apropie de irezistibilul doctor Stratton.

– Ce spui nu e demn de tine, Diana. Nu înțelegi că înainte de orice e vorba de salvarea vieților omenești ? Ce contează conflictele personale ? Gândește-te că refuzând să-ți dai concursul, poate condamni la moarte un bărbat sau un copil. Gândește-te. Nu e grabă, tărgile n-au fost aduse încă. Sunt concepute special pentru a fi fixate în interiorul avionului. Soțul meu le va aduce în seara asta.

Irene se aplecă să citească meniul.

– Două feluri, anunță ea. Am să iau friptură de vacă. Nu e cald.

– Asta spune și Bruce. Am să-mi pun pantalonii de flanelă, după-amiază.

– Ieși din nou cu el ?

– Am ieșit cu el o singură dată la restaurant, replică Diana. Asta nu ne-a făcut să de-

venim inseparabili ! Cel puțin, adăugă ea punându-și farfuria pe masă, mă tratează cu respect.

– Multe fete au regretat că au căzut pradă farmecului lui, spuse Irene. Are repuație proastă. Diana. În locul tău, l-aș evita. Bineînțeles, e seducător, vesel și plin de calități. Dar fii atentă...

– Nu-l judeci cumva prea aspru ?

– Nu ești prea amabilă când e vorba de Miles, răspunse Irene.

– Aș prefera să nu vorbesc despre el, dacă nu te deranjează.

– Ai dreptate, nu mă privește. Am să-ți fac o propunere. Soțul meu se întoarce în seara asta. Am putea să trecem să te luăm să ieșim împreună. Vreau neapărat să-l întâlnești. El te cunoaște deja... din auzite.

– Da, bine. Scuză-mă, trebuie să plec. Am întâlnire cu Bruce.

Ajunse acasă aproape alergând. Își puse repede pantalonii de flanelă de culoarea smaraldelor și un pulover gros de mohair. Îndesă căciulița galbenă în fundul sertarului, își puse un basc cu ciucure, își luă pardesiul și ieși după ce aruncă o privire satisfăcută în oglindă.

Bruce o privi admirativ când se apropie.

– Ești așa de feminină, exclamă el. Și în fața ta, mă simt atât de tulburat...

– O plimbare lungă îți va face foarte bine, îl întrerupse ea.

Complimentul tânărului medic însă nu-i displăcea deloc.

Pantele falezei erau acoperite de o vegetație scurtă, care anunța ierburile înalte care în curând, aveau să se întindă până la marginea prăpastiei. Iepurii țâșneau din senin și zambilele îmboboceau... Diana își aminti de copilărie. Își lăsă capul pe spate și inspiră profund, cu ochii pe jumătate deschiși.

Ea gâfâia puțin, dar Bruce o duse departe de banca rustică pe care o întâlniseră în cale. Își urmară urcușul până în vârf. În jurul lor totul era acum un covor bleu-turcoaz.

Diana își scoase bascul, iar briza îi răscoli părul care strălucea în lumina soarelui.

— Ești... minunată, murmură Bruce.

— De multă vreme nu m-am simțit atât de destinsă. Ador insula asta.

Aerul era însă rece și nu se vedea nici un loc adăpostit.

— E timpul să mă întorc la postul meu, anunță Diana. Domnișoara Brody nu va pleca înainte de întoarcerea mea. Trebuie să plece la Newport...

— Nu, nu în seara asta. Rămâne aici peste noapte.

— De unde ai aflat ? Este invitata ta ?

— N-ai văzut lista ?

— Care listă ? se miră fata.

— E cum am crezut. Domnișoara Brody s-a trecut voluntară, pe listă. În caz de alarmă, va

fi disponibilă azi. Neauzind nici un comentariu, Bruce continuă : Nu pari să debordezi de entuziasm. Întrevăd, în ceea ce mă privește, posibilități... foarte interesante. Nu compania domnișoarei Brody mă inspiră. Dar tu și cu mine, Diana, am face o echipă frumoasă, adăugă el apropiindu-se.

Diana făcu un pas într-o parte, ca să n-o ajungă.

— Trebuie să mă întorc, Bruce. Am făcut destul efort azi și am nevoie de o ceașcă de ceai.

— Unde mergem ? La tine sau la mine ?

— Nici la unul nici la altul. Mă întorc direct la serviciu. Poți să vii, dacă te îndeamnă inima. Îți vom oferi un biscuit.

El o ajută să se urce în vechea lui mașină Morris. Diana a fost mulțumită că putea să se odihnească.

— Mașina asta încă mai are culoare frumoasă după atâția ani, declară el, încă mai e bună. Te doare piciorul ?

— Puțin, dar asta nu-i nimic față de săptămâna trecută. Am luat autobuzul ca să ajung acasă, și știi că sunt cam puține.

— Da, a trebuit să aștepți mult, în picioare. El se întoarse pe jumătate ca să-i vadă obrajii îmbujorați. Va trebui să am grijă de tine când vom face surf împreună.

— Este încă prea frig ! răspunse ea. Până în iunie nu voi fi capabilă să-mi bag în apă nici un deget de la picior.

– Nu mă gândeam la plajele de la Wight, ci la Australia. La mine acasă...

– Clima e fără îndoială mai blândă, acolo.

– O, da. Ai să vii, Diana ?

– Sunt în trecere aici, spuse ea evaziv.

– Mulțumesc pentru această plimbare minunată. M-ai adus într-o lume pe care aproape o uitasem. Nu știu de câte ori am avut chef să te sărut. Când ai să vii cu mine în Australia, n-ai să mai fii în trecere, cum spui. Gândește-te.

El se opri și coborî ca să-i deschidă portiera.

– Nu uita, Diana, murmură el, iar eu nu voi uita să-ți amintesc. Am să vin să gust biscuiții într-o jumătate de oră.

Ea trebui să se oprească în fața panoului de afișare ca să-și înscrie numele sub celelalte trei. Strângând din dinți, își urmă drumul. Miles Stratton n-o va lua niciodată în serios, se gândi ea cu amărăciune. Ea va fi incapabilă să se concentreze asupra lucrului, atâta timp cât prezența acestui bărbat o tulbura.

Făcu ceaiul și-i turnă o ceașcă domnișoarei Brody care nu părea deloc grăbită să plece.

– Era așa de plăcut sus pe faleză.

– E poate calmul care precede furtuna, observă infirmiera. Mike Carter a venit să-i schimb pansamentul. El spune că, două sau trei zile, nu va ieși cu vaporul.

– Ciudat.

– Au avut noroc, ieri, se pare. Astăzi au pescuit crabi până la prânz, apoi au verificat

dacă amarajul e solid, sperând ca furtuna să nu-l smulgă.

– Mă întreb cum pot să fie siguri că se va schimba vremea, cerul e aproape senin și total degajat. Se zăresc câțiva nori venind din vest dar nu par să fie amenințători.

Diana desfăcu cutia cu biscuiți pe care o cumpărase.

– Mike are cu siguranță motivele sale, urmă ea. Meteorologia nu pare să aibă nici un secret pentru locuitorii insulei.

– Pot să intru ? întrebă Bruce Tyley băgându-și capul pe ușa întredeschisă. N-aveți grijă, adăugă el văzând strâmbătura domnișoarei Brody. Pentru început, sunt invitat. Și apoi, îmi aduc contribuția : prăjituri cu ciocolată.

– Veți fi totdeauna binevenit dacă nu vă prezentați cu mâinile goale, comentă domnișoara Brody luând prăjiturile.

– La te uită ce mă face dorit, suspină tânărul medic. Acum știu cum să ajung la inima dumitale, domnișoară Brody. Cum să ajung la a ta, Diana ? întrebă zâmbind.

– Escaladând vârful falezei să-mi aduci un buchet de zambile, răspunse Diana. Și dacă ai să cazi în abis culegându-le, n-am să mai vorbesc cu tine !

Un hohot de râs salută gluma pe care Diana o făcuse și pe care o regretă imediat. Să evoce, pe ton de glumă, aceste locuri unde se pe-

trecuseră atâtea drame, nu-i părea de bun gust.

— Aș putea să mă scufund ca să-ți aduc cochilii exotice, ripostă el. Dar pentru asta ar trebui să mă însoțești.

— Nu prea se găsesc astfel de lucruri în apele englezești, spuse domnișoara Brody.

Diana se întoarse spre asistenta ei.

— Puteți să-mi faceți raportul. Ați completat fișa ?

— Da. I-am scos drenul lui Mike Carter. Incizia e curată și se închide corect. Dave Attril a venit să spună că nu mai are nevoie de bandaj. Degetul lui are un aspect normal. Nu mai sunt decât două puncte mici negre pe unde a intrat și a ieșit cârligul.

Ea dădu precizări și despre alți pacienți, apoi începu să-și strângă lucrurile.

— Pot să plec ?

— Da, bineînțeles. Cred că vă grăbiți să ajungeți la Newport ?

— N-am să plec până mâine, este ziua mea liberă, spuse domnișoara Brody. În seara asta, cinez la „Repaire" cu un prieten. Întorcându-se spre Bruce Tyley, adăugă : Am comunicat noii echipe de salvare că sunt la dispoziția lor în caz de urgență.

— Da, știu, răspunse Bruce. Te-ai trecut pe listă, Diana ?

— Eu... de fapt... nu, piciorul meu încă nu

e... în starea în care sunt nu voi face decât să-i încurc pe salvatorii voluntari...

– Aveți dreptate, aprobă domnișoara Brody. Ar fi mai prudent să mai așteptați o săptămână sau două. Eu însă, abia aștept să încep. Sper că-mi vor încredința o misiune... interesantă. Nu-i un proiect pasionant, doctore Tyley ?

– Absolut, mormăi el.

Privirea sa însă n-o părăsea pe Diana. O expresie de mirare se așternu pe fața lui.

– Diana nu-i lipsită nici de curaj, nici de știință. Ea nu se dă la o parte. Sunt sigur.

– Aș putea să ajut într-un fel sau altul, murmură Diana încurcată. Să pregătesc trusele de ajutor, de exemplu...

– Asta poate să facă oricine. Tu ai alte talente prețioase. Sper că n-ai rău de înălțime ?

– Nu, mărturisi ea. Nici de mare. Dar nu văd cu ce aș putea să-i ajut.

– Nu spune prostii. Nu mai aștepta, trece-te pe listă. Am să fac în așa fel să fim în aceeași echipă.

– Accept, spuse pe un ton ușor. Cu condiția să nu mă abandonezi în mijlocul falezei. Inspirând adânc, ea adăugă : Ar fi mai bine să mă duc acum. Aș fi în stare să mă răzgândesc în ultimul moment.

„Au să creadă despre mine că mi-e frică și că n-am încredere în mine", se gândi ea. Nu pot bănui adevăratul motiv al ezitării mele.

Soneria telefonului o smulse din meditație. Când puse receptorul în furcă, Bruce și domnișoara Brody plecaseră. Ea începu să facă ordine în birou așteptând întoarcerea domnișoarei Peebles care înlocuia pe cineva la blocul operator. Afară, cerul se întunecase. De pe culoare nu se auzea nici un zgomot. „N-aș îndrăzni să mă mai arăt în fața lui Bruce dacă nu mă voi înscrie", își spuse ea. Nehotărârea ei dispăru când o văzu pe tânăra infirmieră.

– Cobor până în hol, o anunță ea. Nu voi lipsi mai mult de zece minute.

– Bine, domnișoară. Dacă veți fi căutată, voi lua notă și voi spune că vă veți întoarce într-un sfert de oră.

– Bine, mulțumesc.

Una din ferestrele de la parter rămăsese deschisă. Perdelele sunau sinistru în culoarul gol, zbătându-se din cauza vântului. Oprindu-se s-o închidă, Diana constată cât de tare începuse să bată vântul.

Ea rămase o clipă în fața panoului de afișare, studiind lista voluntarilor. Își scrise numele și preciză diferitele intervale de timp ale celor trei zile următoare. Pentru siguranță, ea indică locurile unde putea fi găsită dacă nu era acasă. „Dacă nu sunt nici la serviciu nici acasă, voi fi cu siguranță la „Repaire", se gândi ea.

Întorcându-se la birou, deschise fereastra și ascultând zgomotul pe care-l făcea vântul prin crengile copacilor, nu-i păru atât de puternic și amenințător cum crezuse. Încercă să nu se mai gândească.

Până în clipa când telefonul începu să sune.

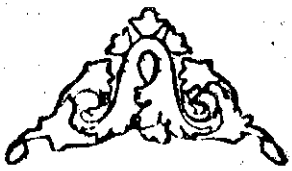

CAPITOLUL VI

Sora şefă a echipei de noapte veni în inspecţie înainte de a-şi prelua serviciul.

— Aţi trecut pe lângă chei ? întrebă Diana.

— Nu, am venit direct de la staţia de autobuz. M-am oprit la sora şefă a blocului operator ca să mă schimb.

Ea privi intrigată măsuţa rulantă care era încărcată de prosoape sterile şi de pachete.

— Păreţi îngrijorată, reluă ea, sunteţi cam palidă. Ce s-a întâmplat ?

— Nimic sigur pentru moment, răspunse Diana. Mike Carter a sunat, voia să vorbească cu doctorul Stratton. A văzut în golf un vapor mic în derivă, cu o velă smulsă. M-a întrebat dacă doctorul Stratton ştie ceva de un... accident.

— L-aţi întrebat ?

— Nu e în spital. Dar doctorul Tyley s-a întâlnit cu Mike. A plecat de câteva ore. Am încercat în zadar să prind paza de coastă. Telefonul lor e deranjat. Auziţi ce vânt ?

S-ar fi spus că o haită de lupi urlă în jurul spitalului. Şi pe culoare, ecoul se auzea lugubru.

– Eu am terminat pe ziua de azi. Am să fiu la „Repaire" dacă au nevoie de mine.

– Aţi încercat să-l găsiţi pe doctorul Stratton ? întrebă infirmiera.

– Nu ştiu unde este. Azi-dimineaţă era aici. Irene Meadows mi-a spus că trebuia să se întâlnească cu soţul ei pentru a-l aduce aici. Nimeni nu l-a mai văzut.

– Mi se pare că am auzit că Francis Meadows are un avion particular...

– Aşa este, confirmă Diana, un monomotor pe care-l transformă şi reechipează pentru a-l pune la dispoziţia noului serviciu. Nu vă gândiţi... Au decolat, în pofida acestei vijelii ?

Inima ei, deodată, începu să bată ca o nebună. Natural, orice veste proastă o întrista. Dar în clipa asta, ea se surprinse gândindu-se doar la Miles Stratton, temându-se pentru viaţa lui, rugându-se...

– Mai încerc o dată să prind paza de coastă, reluă ea. Dacă nu reuşesc, am să cobor pe plajă să-i previn pe Mike şi pe doctorul Tyley.

Ea auzi scârţâituri şi frânturi de fraze când formă numărul.

– Deja e mai bine, comentă ea. Telefonul pare să funcţioneze normal în partea asta. În celălalt capăt au probleme.

O voce de bărbat se auzi brusc în receptor. De ușurare, Diana deveni aproape incoerentă

– Mă auziți ?! țipă ea.

– Telefonul nostru a fost deranjat. Vreți să repetați, vă rog ?

– Un vapor în derivă a fost zărit în golf, indică ea. Domnul Carter și doctorul Tyley s-au dus la fața locului, dar nu avem nici o veste.

– Puteți trimite pe cineva să se intereseze ? întrebă bărbatul. Poate că nu e decât o alarmă falsă.

– De acord. Am să vă sun într-o jumătate de oră.

Ea țâșni afară și se îndreptă spre casă. Ținându-și boneta de infirmieră ca să nu i-o smulgă vântul, deschise ușa și se opri o clipă ca să se gândească. Se schimbă rapid și puse apa la fiert. Apoi făcu cafea și umplu două sticle mari, luă câteva cutii de biscuiți, îndesă totul într-o sacoșă și ieși în grabă.

În semiobscuritate, lanterna îi fu de mare ajutor. Mike Carter trebuia s-o vadă de departe.

– Nu poate să fie Dave, îl auzi ea explicându-i bărbatului care era lângă el. El așteaptă lângă barcă.

– Eu sunt, strigă ea. Diana !

Gâfâind, ea se prăbuși pe o stâncă.

– Paza de coastă... vrea... amănunte, anunță ea încercând să-și regăsească suflul.

Le-am spus că voi lua legătura cu ei. Telefonul lor era deranjat.

Bruce Tyley părea congelat.

– Vaporul este tot în golf, declară el. Dar mareea urcă acum, nu riscă să fie antrenat în larg. Se va apropia de coastă. Ce s-a întâmplat cu ocupanții lui ? Doar Dumnezeu știe.

– Au dat semne de viață ?

– Nici cel mai mic. E frig.

– Am adus cafea.

Ea întinse un pahar lui Bruce și altul lui Mike Carter. Amândoi fură încântați. Apoi deschise o cutie de biscuiți și o așeză între cei doi bărbați.

– Am promis că sun paza de coastă. Ce trebuie să fac ?

– Spune-le că nu ne mișcăm de aici. Așteptăm ca vaporul să eșueze pe stânci. Mike afirmă că nu-i va fi deloc greu să-l ajungă cu barca cu motor. Acești domni vor fi foarte mulțumiți să ne lase conducerea operațiunilor, știu că Mike a mai trăit astfel de situații. Chiar are experiență dublă. Nu-i așa, Mike ?

– Așa-i, răspunse acesta din urmă masându-și umărul.

– Vă doare ? întrebă Diana. Cu frigul ăsta, nu e de mirare. Rana nu e încă cicatrizată. Ar fi trebuit să vă îmbrăcați mai bine.

– Nu vă faceți griji pentru mine, domnișoară Campion, mormăi el zâmbind.

– Goliți sticlele și dați-mi-le. Am să trec pe

acasă după ce voi lua legătura cu paza de coastă și voi mai face cafea.

O geamandură de salvare ieși din întuneric și alunecă pe suprafața apei.

— Curentul devine din ce în ce mai puternic, comentă Mike. Nu vom întârzia să ieșim. Ești bine încălțat, doctore? Nu-i prea ușor să mergi pe stânci, riști să cazi în orice clipă.

— Mi-am pus cizme înainte de a veni, spuse Bruce. În schimb, aș avea nevoie de o haină groasă. Știi să conduci, Diana?

— Da, am condus chiar o mașină ca a ta în ultima mea vacanță.

— Perfect. Mi-ar place să te duci în camera mea și să-mi aduci un pulover gros și niște șosete. Ia și o canadiană veche pe care ai s-o găsești în dosul ușii. Nu pentru mine, adăugă el zâmbind. Cineva ar putea avea nevoie, nu se știe niciodată. În dulap ai să găsești o sticlă de coniac, ad-o, vrei? Și aruncă un ochi în trusa mea, am lăsat-o în mașină. Verifică dacă are morfină.

Vocea îi era sigură. Diana reacționă prompt, mulțumită să știe ce avea de făcut.

— Domnișoară...

— Da, Mike?

— Nu v-a mai rămas o cutie de biscuiți?

— Am să mă uit, promise ea zâmbind.

Ea își luă sacoșa și se întoarse spre cărarea care ducea la drum. Bascul pe care și-l pusese nu-i apăra părul de vânt. Îl scoase și îl băgă în buzunar.

Așa cum prezisese Bruce, paza de coastă avea să decreteze că Mike va ști să facă față situației. În vocea care-i răspunsese, Diana nu ghici nici o urmă de îngrijorare. Ea însă știa că, în spatele acestei nonșalanțe, era experiența acumulată de mai multe generații de bărbați care înfruntaseră furtunile și-și riscaseră viețile pentru a le salva pe ale celorlalți. Închise telefonul cu un sentiment de ușurare.

Deschizând ușa camerei lui Bruce cu cheia pe care i-o dăduse el pe plajă, ea găsi repede puloverul și perechea de șosete groase de lână. Rămase o clipă în mijlocul camerei, căutând cu privirea să vadă canadiana. Intră în bucătărie și, pentru a câștiga timp, se hotărî să facă aici cafeaua pentru salvatori. În timp ce apa fierbea, se duse să caute trusa lui Bruce. „Am să verific aici conținutul și mă voi duce direct pe plajă", se gândi ea.

Ea zâmbi descoperind o prăjitură mare de ciocolată, ascunsă într-un dulap. Fără nici o ezitare, o tăie în bucăți, o puse într-o pungă de plastic și o băgă în sacoșă.

Canadiana era agățată în spatele ușii de la bucătărie. Când ea se ridică pe vârfurile picioarelor pentru a o apuca, ușa fu împinsă din exterior și ea trebui să se agațe ca să nu-și piardă echilibrul.

— Tu ești, Bruce ? întrebă ea. Lasă glumele, ai să mă trântești.

Capul care apăru în crăpătura uşii nu era cel al lui Bruce Tyley. Nişte ochi foarte albaştri o contemplau pe fată cu răceală.

– Ce faci aici ? întrebă doctorul Miles Stratton. De ce te ascundeai ?

– Nu mă ascundeam... credeam că este Bruce... Eu...

– Nu-mi da explicaţii ! Dacă găseşti necesar să te joci aşa cu prietenul dumitale, asta nu vă priveşte decât pe voi.

– Am venit să iau haina pentru Bruce, doctore Stratton, preciză Diana pe un ton glacial.

Întorcând spatele interlocutorului său, se duse să stingă gazul.

– Nu s-ar spune că e un timp ideal pentru picnic, glumi el.

– Adevărat, se mulţumi ea să răspundă.

Umplu cele două termosuri şi luă o cutie cu lapte condensat de pe etajeră.

– Aş bea şi eu o ceaşcă, dacă asta nu te deranjează.

Diana se întoarse, gata să-i dea un răspuns usturător. Ea se grăbea să se întoarcă la Mike şi la Bruce care precis tremurau de frig, şi această întârziere o exaspera.

Miles se aşezase pe un scaun. Era palid şi se vedea că era obosit.

– Da, bineînţeles, răspunse ea. Păreţi extenuat.

Fără să-l întrebe, ea adăugă un deget de coniac în cafea şi i-o întinse.

– Mulţumesc, murmură el. Cred că te-am speriat, acum o clipă. Te rog să mă ierţi. Hmmm, făcu el bând o gură, este foarte bună.

– Trebuie să plec, mă aşteaptă Bruce.

– Presupun că s-a instalat la tine ?

Ea n-ar fi putut spune dacă în vocea lui era dezaprobare sau indiferenţă.

– Doctore Stratton, ştiu că nu aveţi o părere bună despre mine şi că-mi criticaţi mereu conduita, oricare ar fi. Întrebarea dumneavoastră este foarte indiscretă, dar am să vă răspund : aceste haine sunt pentru Mike Carter şi Bruce care, de câteva ore, se găsesc pe dig. S-au dus să dea ajutor unui mic vapor care are necazuri.

El o privi o clipă, apoi scutură din cap, ca pentru a se smulge din gânduri.

– Ce vrei să spui ?

– Aţi fi ştiut dacă aţi fi fost la spital când aţi fost căutat. O ambarcaţiune va eşua în curând pe stânci, asta dacă nu s-a întâmplat deja. Mike aşteaptă cu barca lui cu motor pentru a-i veni în ajutor.

– O nebunie. Riscă să fie şi el aruncat pe uscat. Valurile sunt încă prea mari.

– El pretinde că nu va întâmpina greutăţi să ajungă la naufragiaţi când mareea se va retrage.

Ea îi servi a doua ceaşcă de cafea şi-l privi.

— Ar trebui să vă duceți acasă să vă băgați în pat. Am impresia că sunteți bolnav.

— O, sunt puțin obosit, asta-l tot, răspunse el iritat. N-am fost să mă distrez, imaginează-ți. Francis Meadows mi-a cerut să-l ajut să pregătească avionul. Am făcut un zbor de încercare la Sandown.

Brusc, își dădu seama că-l judecase greșit.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă ea.

— Nu prea ne-a ajutat vântul. Scopul nostru însă era de a testa avionul pe vreme proastă.

— Ați decolat în pofida furtunii ?

— Trebuia. E un avion foarte solid, cu toate că e un model vechi. Sunt sigur că ne va fi de mare ajutor. Ascunzându-și un căscat, urmă : Am avut pană de motor la sfârșitul după-amiezii și am aterizat pe o plajă. Din fericire, am găsit un tractor care să-l remorcheze înainte să-l înghită mareea.

— Îmi pare rău, murmură Diana.

— Oricine se poate înșela. N-am tras și eu concluzii pripite ?

El se ridică și se apropie de ea. Pentru o clipă, o privi în liniște și albastrul profund al privirii lui păru că se îmblânzește. Apoi se aplecă încet și-și puse buzele pe ale ei.

— Diana, spuse el visător. Ciudată și adorabilă Diana... N-ar fi trebuit să ieși fără căciulița galbenă. Capul pierde mai multă căldură decât oricare altă parte a corpului uman.

Nu știai ? Ține... El scoase din buzunar o cască-
chetă de marinar și i-o puse pe cap.

— Îți vine foarte bine, comentă el. N-o pierde.

Diana îi întoarse spatele și ieși în fugă, sperând s-o creadă nerăbdătoare să-i întâlnească pe ceilalți. Ea fusese incapabilă să rămână în preajma lui fără să se trădeze. Inima îi bătea nebunește și buzele-i păstrau amintirea sărutului ca pe o dulce armură. Și cascheta asta, uzată dar... minunată ; impregnată de un parfum imperceptibil, de acel indefinibil ceva care era el... Era frig afară, dar se simțea învăluită de o prezență caldă și sigură.

Ea opri mașina cât putu de aproape de plajă. Mareea urca încă.

Bruce izbucni în râs când își văzu prăjitura.

— Îndrăznesc să cred că serviciul de urgență nu-mi va mai negocia biscuiții, de acum înainte, spuse el.

— Îți atrag atenția că e puțin cam veche, ripostă Diana. De unde ai cumpărat-o ?

— E cadou de la Stephanie.

— O, scuză-mă, n-am vrut să fiu indiscretă. N-aș fi luat-o dacă aș fi știut că e un... cadou.

Bruce luă o bucată din prăjitură și mușcă din ea.

— Așa e, mormăi el. E puțin cam tare. Ste-

phanie m-a asigurat că o pot totuşi păstra câteva săptămâni.

– Precis o ai în dulap de câteva luni !

Părând că nu-l interesează această discuţie, Mike Carter mesteca repede. Îşi trăsese barca la marginea apei, aşteptând ca mareea, în urcarea sa, să acopere complet nisipul. Vântul sufla încă în rafale şuierătoare.

– Furtuna se va linişti în curând, pretinse Mike.

– Sper, îngână Bruce. Dacă valurile sunt prea mari, riscăm să accidentăm ocupanţii vaporului, în loc să-i salvăm. În cazul ăsta, ar fi de preferat să nu intervenim.

– Cred că avionul are probleme, anunţă Diana. L-am văzut pe doctorul Stratton.

– Era cu Stephanie ? întrebă Bruce.

– Nu, dar părea epuizat. A petrecut toată ziua cu Francis Meadows. N-a vorbit de Stephanie.

Luna apăru de după un nor, luminând slab ambarcaţiunea care se pierdea. Valurile, la fiecare asalt, o împingeau irezistibil spre stânci.

Mike se ridică.

– Acum e momentul, spuse el pe un ton laconic. Să mergem. Pot să iau puţin coniac, domnişoară Campion ? Poftim, puneţi-mi câteva degete în sticla asta.

El îi întinse o sticlă plată, murdară de pete de grăsime, pe care Diana o umplu pe jumă-

tate cu lichidul de culoarea ambrei. Apoi, cei doi bărbați se urcară în barca pneumatică.

– Ce veți face dacă nu veți găsi pe nimeni pe vapor ? țipă Diana.

Mike se întoarse și figura lui sumbră se lumină de un zâmbet larg.

– Ei bine, îl vom putea totuși remorca, răspunse el.

Motorul vibra și firava ambarcațiune porni pe crestele valurilor. Diana o urmări cu privirea, strângând pumnii. La un moment dat, o pierdu din vedere.

Nu-i rămânea decât să aștepte, sperând și rugându-se. Înainte de a chema o ambulanță, trebuia să se încredințeze că era necesară. Mike luase rachetele luminoase. El va lansa una când va ajunge la vapor, apoi o a doua dacă va găsi răniți. Diana va telefona atunci la spital și la paza de coastă.

Ea oftă când prima rachetă zbură spre cer. Câteva clipe, putu distinge vaporul. Era acum aproape culcat pe flanc, dar valurile care-l scuturau păreau că-și pierduseră din vigoare. Catargul era rupt și vela mare atârna pe coca. Era un yaht de mărime respectabilă, putând transporta cu ușurință douăsprezece persoane înafara echipajului.

– Ai fi putut să mă aștepți.

Diana tresări. Miles Stratton apăru brusc din întuneric.

– Dumneata ?!

Ea nu distingea decât albastrul ochilor lui strălucitori, pentru că-i dăduse lui Bruce lanterna.

– Ar fi trebuit să fii în pat, îi spuse ea.

– Am să dorm mai târziu, se mulţumi el să răspundă pe un ton neutru. Crede-mă, nu de bucurie am venit, am văzut racheta. Au găsit pe cineva ?

– Nu, aştept al doilea semnal. Va trebui să merg să telefonez dacă va fi nevoie de o ambulanţă.

– Cel puţin pot să-ţi scutesc drumul. Aparatul ăsta face parte din materialul nostru, ne-a fost dat de poliţia locală. Scoase din buzunar un aparat de emisie-recepţie şi-i întinse antena.

– Delfinul cheamă baza, începu el.

În momentul când termină descrierea situaţiei autorităţilor, a doua rachetă se ridică deasupra stâncilor. La lumina ei, Diana distinse siluetele a doi oameni aplecaţi asupra unei forme întinse.

– Doamne ! murmură Miles. Yahtul este al fratelui lui Stephanie.

El chemă din nou paza de coastă pentru a cere o ambulanţă.

– Se pare că este un rănit. Nu ştiu dacă mai sunt şi alţii.

– Să mă duc după ajutor ? întrebă Diana.

– M-ar mira să găseşti. Văzând racheta asta, Dave Attril precis a plecat deja cu barca.

Ceilalți trebuie să fie sau cu el, sau la postul de observație. Trei vapoare s-au scufundat în seara asta și alte două au eșuat pe stânci. Primăvara și toamna sunt dese furtunile, însă asta se va ține minte multă vreme. Nu cred că feribotul va risca să lasă mâine.

– Și dacă va trebui să transportăm un rănit pe continent ?

– Vom apela la paza de coastă. Doar dacă nu ne va fi redat avionul. Este în reparație.

– Cine-l repară ?

– Stephanie, printre alții.

Mike dispăru în clipa aceea, bălăcindu-se spre mal, trăgând după el barca în care se distingea o formă umană. Bruce îl urma. Miles Stratton le ieși în întâmpinare, scufundându-se în apă până la talie, fără să pară că dă vreo importanță acestui lucru. Ambarcațiunea fu rapid urcată pe plajă. Tânărul din barcă avea părul la fel de blond și aceleași trăsături fine ca Stephanie. Figura lui era palidă.

Diana îl înveli într-o pătură și se duse să aprindă semnalizatoarele mașinii ca să ghideze ambulanța. Văzându-l pe Miles începând să tremure de frig, ea-i ordonă să se urce în mașină pe bancheta din spate și să-și scoată hainele.

– Ar fi mai bine s-o asculți, doctore, îi spuse Mike râzând.

Miles ezită încruntându-se, dar sfârși prin a se supune.

Diana și Bruce plecară să ajute brancardierii să așeze rănitul în ambulanță.

– Plec cu ei, Diana, anunță Bruce. Îți las mașina. Este fratele lui Stephanie.

– Era singur la bord ?

– N-am găsit nici țipenie de alt pasager.

O sumbră bănuială îi încețoșa privirea. Evident, se aștepta să afle că Jeff era însoțit de sora sa când s-a îmbarcat.

– Liniștește-te, Bruce. Stephanie nu era cu el.

Figura lui Bruce luă o expresie vecină cu suferința.

– De unde știi ? întrebă el.

– Repară avionul de salvare care s-a defectat. Doctorul Stratton era cu ea după-amiază.

El deschise gura și încercă să zâmbească. Era pe punctul de a plânge.

– Dumnezeu să te binecuvânteze, murmură el strângând-o în brațe.

Gestul lui, gândi Diana, era dovada recunoștinței, a afecțiunii și a ușurării. Dar nu de dragoste. Ea-l sărută frățește pe obraz și ambulanța se îndepărtă.

Miles aștepta în mașină.

– Te-ai schimbat ? îl întrebă ea.

– Am împrumutat blugii și puloverul, ca și canadiana, dar refuz să încalț pantofii altcuiva.

– Ai lui Bruce nu ți-ar veni bine, oricum.

Ea porni motorul și aranjă oglinda retrovizoare. Ochii lui Miles îi priveau țintă ceafa. Ea își scoase cascheta marinărească și i-o aruncă.

– Ai dreptate, spuse ea, n-ar trebui să port haine de la oameni pe care nu-i cunosc suficient.

Până la spital nu schimbară nici un cuvânt.

– Am să încerc să dau o mână de ajutor, suspină Diana. N-am să pot dormi, acum.

– Nici eu, mormăi Miles. Trebuie să mă interesez de starea lui Jeff înainte de-a o informa pe sora lui.

– De ce tu ?

– Cine altcineva ?

„Bruce, de exemplu", se gândi Diana, cu inima grea. „Bruce care și el o iubește. Dar el nu va îndrăzni. Ca și mine, e condamnat să iubească în tăcere. Poate ar trebui să mergem în Australia împreună. Asta cel puțin ne va scuti să-i mai întâlnim pe cei care ne-au înlănțuit inimile."

Șoferul ambulanței se pregătea să plece. Așeză ceașca de cafea care-i fusese oferită, spunând că se va întoarce la postul de observație și că spitalul urma să primească alți răniți.

– Urgența de la Newport este foarte aglomerată, adăugă el.

Miles Stratton se duse la căpătâiul lui Jeff Lowsom, a cărui figură era pe jumătate ascunsă de o mască de oxigen.

– Trăiește ? întrebă Diana în șoaptă.

– Respiră, dar pulsul este slab. Tyley îi va încerca reflexele.

În clipele următoare, Diana avu impresia că este străină în propriul serviciu. Cei doi medici și infirmiera de gardă își consacrau toată atenția accidentatului. Când Bruce puse stetoscopul, se întoarse spre Miles Stratton.

– După părerea mea, trebuie să-l trimitem la reanimare. Ce crezi, Miles?

– Fractură de temporal drept și poate la fel a parietalului. Asta este diagnosticul tău? Bruce aprobă din cap. Cunosc un specialist la Grinstead, afirmă doctorul Stratton gânditor. Hula este încă prea puternică pentru ca să ne gândim să mergem cu vaporul, și toate elicopterele sunt mobilizate. Nu rămâne decât o soluție. Primul pacient care va folosi avionul va fi propriul frate al Stephaniei...

– Am să merg cu el, anunță Bruce. Vrei să vii cu mine, Diana?

– Bineînțeles. Mă duc să caut trusa și să pregătesc o valiză.

Era calmă și perfect stăpână pe sine.

– Asta e, Diana, aprobă Miles Stratton. Mergi cu Bruce.

Expresia figurii lui era impenetrabilă. Dianei însă nu i-a fost greu să-i ghicească gândurile. El o credea îndrăgostită de Bruce Tyley. Ea, a cărei dorință cea mai puternică, în clipa asta, era să se urce în avion cu el. Ea care dorea să rămână în preajma lui mai mult decât își dorise orice în viață. „Cel puțin", se gândi cu

amărăciune, „asta dovedește că nu bănuiește adevăratele mele sentimente".

– Ambulanța vă va duce până la aparat, explică el calm. Nu cred că veți avea probleme, vântul suflă în direcția Grinstead. Drumul nu va dura mai mult de o oră. Am să telefonez la spital ca să fiți așteptați. Evident, urmă el adresându-se Dianei, te vei întoarce cu feribotul. Marea se va mai potoli poate...

– Nu-ți face probleme. Vom rămâne noaptea acolo, interveni Bruce. Sau cel puțin, ce va mai rămâne din noapte. Primul feribot pleacă la ora opt, cred. Vom lua micul dejun împreună, nu-i așa, Diana ?

Figura lui Miles Stratton se înăspri.

– Fără imprudențe, îi sfătui el.

– N-ai grijă, îl liniști colegul lui. Peste puțin timp, Jeff va fi pe mâna unui expert. Mă simt deja liniștit.

Dar Miles probabil nu se gândise la pacient, gândi fata. Cum ar reacționa dacă ar afla că a dormit în același hotel cu Bruce Tyley ? Că au luat micul dejun împreună ?

– Să nu-mi uit periuța de dinți, spuse ea.

Soneria telefonului o făcu să tresară. Miles răspunse la telefon.

– Totul e gata, anunță el. Avion, pilot, ambulanță. Ai verificat dacă materialul respirator funcționează ?

Diana aprobă din cap.

– Butelia de oxigen e plină și am luat pături și apă caldă pentru cazul când ar fi frig, precizează ea.

– Perfect, aprobă el zâmbind.

El îi luă valiza și o puse în portbagajul ambulanței. Apoi se aplecă spre ea, încet, și o sărută.

– Ai grijă de tine, murmură el.

CAPITOLUL VII

– Ce faceți aici ? întrebă domnișoara Brody. Directoarea mi-a spus că sunteți liberă până la patru și jumătate după-amiază.

– Ar fi trebuit să-mi spună mai devreme, răspunse Diana zâmbind obosită.

– Arătați îngrozitor, îi spuse infirmiera, nu fără răutate. Din cauza răului de înălțime ?

– Nici gând. Călătoria s-a derulat în condiții mai bune decât credeam.

– Cum vi se pare doctorul Tyley ?

Pusă pe un ton ce se voia detașat, întrebarea nu lăsă nici o îndoială că circulaseră comentarii în legătură cu misiunea în compania seducătorului medic.

– E remarcabil, mărturisi Diana. Este un medic devotat și plin de calități. Până la spitalul din Grinstead nu și-a părăsit pacientul nici o clipă.

– I-ați putut face o vizită domnului Lawson după operație ?

– Nu, era încă la reanimare când am plecat noi dimineața, ca să prindem primul feribot. De fapt, continuă Diana, această parte a

călătoriei a fost cea mai istovitoare. Între Grinstead și Kyde, erau multe drumuri inundate.

– Vă duceți acasă, mă gândesc ?

– Am venit să văd dacă e nevoie de mine. Ați fi vrut cu siguranță să participați la această primă misiune. Îmi pare rău că n-ați putut participa.

– Am fost puțin... decepționată auzind că ați plecat dumneavoastră, spuse domnișoara Brody. Luam masa la „Repaire" când rachetele au luminat cerul. Am venit imediat și, de atunci, nu m-am mai oprit.

– Am fost preveniți că s-ar putea să mai fie și alți răniți.

– Într-adevăr. A căzut un copac peste un cuplu de automobiliști.

– Sunt grav răniți ?

– Mai mult sau mai puțin. Ne-am confruntat cu câteva dificultăți. Soțul avea o grupă de sânge extrem de rară, iar nevasta lui urla ca o posedată.

– Cine s-a ocupat de ei ?

– Stratton și Hobart. Bărbatul a fost pus sub observație. Are probabil leziuni interne.

– Este la blocul operator ?

– Nu. I s-au făcut radiografii, iar pulsul pare să fi revenit la normal. Are un precedent cardiac, ceea ce nu prea ne ușurează munca. Soția lui și-a rupt brațul. Dacă o auzeați, ați fi crezut că e în ghearele morții.

– Văd că ați terminat de aranjat, comentă Diana. Haideți în birou, aveți nevoie de odihnă ca și mine.

– De fapt, ați putut găsi... o cameră la hotelul din Grinstead ?

– Sora șefă a spitalului mi-a oferit un pat, răspunse Diana zâmbind angelic. Bruce, însă, a dormit la un prieten.

N-ai decât să răspândești zvonul ăsta dacă ai chef, gândi Diana.

Domnișoara Brody puse apă la fiert și se duse să mai aducă un scaun de pe culoar.

– Sunt extenuată, declară ea.

– Și eu ! Am impresia că pleoapele îmi sunt de plumb. O ceașcă zdravănă de cafea cred că mă va face să-mi țin ochii deschiși ! Ați luat micul dejun ?

– Da.

– Am înghițit câțiva biscuiți, pe feribot. Mor de foame. Cât timp faceți cafeaua, eu mă duc până acasă să vedem cu ce ne putem întrema. Am cumpărat un pateu enorm pe care-l păstram pentru drumurile mele pe faleză.

Ajunsă în fața ușii, Diana se opri.

– Preferați muștar sau Ketchup ? întrebă ea.

– Muștar, răspunse Miles Stratton apropiindu-se. Văd că ești pe cale să întreprinzi o nouă misiune de salvare !

– Dar... bineînțeles, bombăni fata înainte de a se îndepărta.

Ea se întoarse imediat și începu să taie pateul.

— Mmm, făcu doctorul Stratton întinzând mâna. Pare delicios.

— Cu siguranță, mirosul dumneavoastră e la fel de dezvoltat ca al doctorului Tyley. El detectează mirosul de cafea înainte chiar de a intra în spital.

— În clipa asta, nu poate simți nimic, replică Miles. Doarme la el în cameră. Ce i-ai făcut, domnișoară Campion?

— Eu? Nimic. Eram ocupată cu pacientul meu.

— Și după ce Jeff a fost internat? insistă el pe un ton nonșalant.

— Am dormit într-un pat oferit de sora șefă a spitalului. Ați primit vești de la Grinstead?

— Da, le-am telefonat acum o clipă. După cum știți, Jeff a fost operat noaptea trecută.

— Noi l-am însoțit până la sala de operație. Cinstit, nu știu dacă-i mai bătea inima când l-am încredințat chirurgului.

— I-au scos un cheag de sânge care se formase în regiunea parietalului. Era mai periculos decât fractura. În aparență, creierul lui n-a suferit nimic ireversibil. Va putea să se restabilească destul de repede.

— Sunt fericită să aflu asta, murmură Diana. În avion am crezut de câteva ori că murise.

— Asta dovedește că noul serviciu nu este inutil. Este departe de a fi perfect. Astfel, mi-ar place ca avionul să poată aștepta să aducă înapoi personalul de îngrijire.

– Aţi dormit, doctore Stratton ? întrebă domnişoara Brody.

– Nu. Voiam să rămân în contact cu Grinstead.

– I-aţi telefonat surorii lui Jeff ca să-i spuneţi vestea cea bună ?

Natural, se gândi Diana. Ce altă explicaţie ar avea strălucirea ochilor lui ? Fericirea de pe faţa lui ? A fost fericit s-o poată linişti pe cea pe care o iubeşte.

– O, da, confirmă el. Ea mulţumeşte din suflet tuturor celor.... care au contribuit la salvarea fratelui ei. Mai mult ca niciodată, va sprijini acum serviciul care se va naşte. Este o persoană admirabilă... inteligentă şi plină de bun simţ.

Şi frumoasă, trebui să recunoască Diana, şi foarte elegantă.

De ce trebuia să se îndrăgostească ea de singurul bărbat care mă poate face fericită ? De ce nu s-a îndrăgostit de Bruce, care e nebun după ea ?

– M-am regalat, declară doctorul Stratton ridicându-se. Mă duc să mă odihnesc câteva ore şi vă sfătuiesc să faceţi la fel, domnişoarelor. Furtuna s-a calmat, să sperăm că n-a mai făcut şi alte victime. Oricum, nu-i vom putea primi, nu mai avem nici un pat liber.

– Domnişoara Brody va dormi la mine. Ni se va alătura mai uşor în caz de necesitate.

– Bună idee, aprobă Miles. În seara asta, când Stephanie se va întoarce de la Grinstead, vă propun să ne întâlnim cu toții la „Repaire" pentru a sărbători noul serviciu.

– Se întoarce deja azi ? se miră fata. E un drum lung. Nu crede că va fi puțin... obosită când se va întoarce ?

– Va împrumuta avionul lui Francis Meadows. Are brevet de pilot, știai ?

– N-o însoțești ? întrebă Diana.

– Nu. Bruce voia să-l vadă pe Jeff. E pacientul lui, oricum.

– Sper să ne dai vești despre domnul Lawson...

– Sigur. Va dori cu siguranță să te întâlnească când se va vindeca. O să facem o mică petrecere.

Propunere drăguță și nu implică nimic, se gândi Diana. Își vor mai aminti de ea odată ce Jeff va fi restabilit și Miles se va fi însurat cu Stephanie ?

– De ce nu ? murmură ea încet.

– Așteptând, întâlnirea la „Repaire", în seara asta la nouă, domnișoarelor.

– Va veni și Stephanie ? întrebă domnișoara Brody.

– Nu știu. Trebuie să-mi telefoneze după-amiază.

Diana îl urmări trist cu privirea în timp ce el se îndrepta spre ieșire. Deși epuizat, păstra comportamentul de cuceritor și alura mândră pe care o avusese la prima lor întâlnire.

– Până strângeți, spuse ea, am s-o chem pe sora șefă să-i fac raportul și să-i spun că vom fi la mine în caz de urgență.

★
★ ★

Soneria deșteptătorului o făcu să sară din pat. Avea impresia că nu dormise mai mult de câteva minute.

– Scularea, domnișoară Brody ! E ora șase.

Ea fugi la bucătărie și puse apă la fiert, înainte de a se duce să se închidă în baie. Câteva minute mai târziu se instalară în fața ceainicului și a unei farfurii de pâine prăjită.

– Asta ne va înlocui prânzul pe care l-am ratat, oftă domnișoara Brody. Dar ce importanță are, m-am odihnit și nu voi întârzia să mă întâlnesc cu ceilalți la „Repaire".

– Eu am să mănânc la cantina spitalului. N-am dormit destul și trebuie să recuperez.

– Dar doctorul Stratton v-a invitat ! protestă colega ei aproape indignată.

– O, va fi multă lume, absența mea nu va fi remarcată, spuse Diana zâmbind. Și apoi, cu pacienți ca Mike Carter, voi afla totul despre această seară. Apropo, a venit să-și schimbe pansamentul ?

– Da, ieri înainte de sosirea echipei de noapte. Pare să considere Saint-Boniface clinica sa particulară, dar sunt incapabilă să protestez. E atât de amuzant.

– Merită să fie răsfățat. Ieri, a fost pur și simplu remarcabil. Dacă l-ați fi văzut escaladând stâncile, în pofida rotunjimii sale... Doctorul Tyley era aproape la fel de iute... dar Mike!

– Ați căzut în admirație pentru el?

– Mike e foarte simpatic. Are un farmec aparte...

– Vorbeam despre Bruce Tyley. Evident, nu se compară cu colegul său, dar oricum... Ce noroc să lucrăm în preajma a doi bărbați seducători!

– Cum ar spune doctorul Stratton, reveniți-vă, infirmieră! glumi Diana.

– Ce v-a spus la ureche când v-a sărutat ieri, în ambulanță?

– Nu-i chiar așa, ați tras concluzii pripite. Voia doar să-mi mulțumească că l-am îngrijit pe fratele unei fete pe care o stimează foarte mult. Și acum, pot să vă amintesc că e rândul dumneavoastră să vă ocupați de sterilizator?

– Ah, uitasem!

Diana se întoarse în birou. Deși odihnită, resimțea încă tensiunea și agitația zilei precedente. Vremea se încălzise. În lumina soarelui, insula redevenea oaza de frumusețe și de liniște pe care o știa. Peste câteva zile va fi Paștele. Brusc, își aminti că, fapt rarisim, va avea liber și luni după Paște.

Se gândi imediat la Isobel Horner și se întrebă dacă prietena ei de la Sainte-Beatrice

o va vizita așa cum o lăsase să înțeleagă. Ea se hotărî să-i telefoneze.

— Tocmai voiam să te sun, Diana, țipă Isobel recunoscându-i vocea. Am să-mi petrec Paștele în sud și mi-am zis că pot să stau la tine în noaptea de vineri. Dacă nu te deranjează...

— Deloc. Din contră.

— Să nu-mi spui că vei petrece Paștele cu o prietenă. L-ai întâlnit pe amicul nostru ?

— Doctorul Stratton ?

— Cine altul ? Sper că ești... în bune relații cu el. Dar ai să-mi povestești totul vineri.

— Nu prea e mare lucru de povestit, Isobel, oftă Diana. Nu știai probabil că este deja aproape logodit ? De fapt, vii cu feribotul de la prânz ? Am să te aștept.

— Da, cu acela. O să-mi las mașina la parcare. Locuiești departe de port ?

— Nu, nu tocmai. Dar sunt autobuze, e posibil chiar să-mi împrumute un amic mașina.

— Ah ! exclamă Isobel. Este deci altul !

— Ba nu, te asigur. E doar un simplu prieten.

— Secretoaso ! Pe vineri, deci.

Irene intră în clipa în care Diana închidea telefonul.

— Pot să dau un telefon ? întrebă ea. Aș vrea să-l sun pe Francis. Trebuie să fie acasă, acum. Mi s-a spus că Miles vrea să strângă toată echipa la „Repaire", în seara asta.

– Da, așa se pare. Eu una aș prefera să dorm. Dar domnișoara Brody consideră că aș comite un sacrilegiu.

– Are dreptate. Ești de-acum un membru important al noului serviciu. Adineauri, Bruce îmi spunea că ai dovedit o mare eficacitate.

– E deja în picioare? se miră Diana. Trebuie să fie mort de oboseală.

– Părea cât se poate de odihnit când l-am văzut. A băut un ceai cu Stephanie și făcea o ultimă tură înainte de a merge la han. Pare să se intereseze mai mult de muncă. Fără îndoială că acum se simte mai util.

– Doar dacă nu e opera lui Stephanie, scăpă Diana.

– M-am gândit o clipă că tu nu ești străină de metamorfoza asta.

– Draga mea Irene, îmi supraestimezi puterile.

– Cred că tu te subestimezi, replică Irene ridicând receptorul. Du-te să te schimbi. Trec pe la tine imediat.

*

* *

Toți pescarii din Yarmouth păreau că și-au dat întâlnire la „Repaire". Discutau, se felicitau printre hohote de râs, își povesteau diverse întâmplări.

– A, domnișoara Campion! spuse Dave Attril. Veniți lângă mine.

– Mai târziu, Dave. Sunt așteptată în cealaltă sală, dar am să mă întorc.

Ea se duse și se așeză aproape de Francis Meadows. Bruce și Stephanie erau la o măsuță mai depărtată și păreau să ignore restul lumii. Tânărul doctor însă, o zări și se ridică s-o întâmpine. Zâmbind, el o sărută pe amândoi obrajii.

– Ai călătorit bine ? îl întrebă ea.

– Magnific ! Jeff se restabilește repede. Trebuie să-l întâlnești. Stephanie a auzit mult vorbindu-se despre tine. Vrea să organizeze o petrecere.

– În Anglia sau... în Australia ? murmură Diana zâmbind. Sunt încântată să aud că Jeff se simte mai bine, adăugă ea văzând că Bruce se simte jenat. Stephanie pare fericită, faceți un cuplu frumos.

El o privi o clipă, căutând o urmă de ironie pe figura ei.

– Mulțumesc, reuși el să bâlbâie, emoționat.

Apoi se aplecă și buzele lui le atinseră în treacăt pe ale ei. Dar bărbatul care intrase în sală păru că remarcase gestul.

– Bruce, îl chemă Stephanie. Uite-l pe Miles. Acolo, spuse ea când însoțitorul ei ajunse lângă ea.

Doctorul Stratton se strecură printre mese și veni lângă Diana.

– Îmi dai voie ?

— Te rog, răspunse fata forțându-se să zâmbească.

Inima începu să-i bată cu putere când îl văzu apropiindu-se. Acum, aproape o atingea, iar ea simți o ușoară ameteală.

— Pari... stânjenită, observă el. Pot să-i cedez locul lui Bruce, dacă vrei. Și dacă Stephanie n-are nimic împotrivă.

— Dar nu, de ce, spuse Diana pe un ton pe care-l voia vesel. Ce mai face Jeff ? Bruce nu mi-a spus mare lucru despre el.

Trebuie să mă port cât mai normal posibil, se gândi ea. Să discut, să râd și să glumesc. Nu trebuie în nici un caz să-și dea seama că-l iubesc.

— Am spus despre tine că ai un comportament foarte onorabil, declară el.

Diana se aplecă și, aproape inconștient, apucă cu mâna medalionul pe care-l purta la gât. Ea mișcă ușor lanțul fin de aur, regăsindu-și un obicei din copilărie.

Miles întinse mâna și examină obiectul.

— E o piesă de o mare frumusețe, observă el.

Diana se îndreptă, incapabilă să reziste contactului cu această mână puternică care-i atingea gâtul.

— E în familie de mai multe generații, explică ea.

— Ce este în interior ? Ce secret ai ascuns ?

– Nici unul. În orice caz, nimic care să mă privească direct.

Ea deschise medalionul, scoţând o şuviţă de păr încă strălucitor, în pofida tuturor anilor care se scurseseră.

– Am moştenit-o de la bunica, explică ea.

– Nu te-ai gândit să pui o buclă blondă? întrebă el vrând să pară detaşat.

– Ce idee! Am să las această bijuterie nepoatei mele, când voi fi bătrână. Ea va pune o şuviţă din părul bărbatului cu care se va mărita.

– Să sperăm că va fi brună.

Era puţină amărăciune în vocea lui. Diana căuta un subiect de discuţie mai puţin penibil.

– Avem o prietenă comună, se pare, declară ea. Isobel Horner îmi va face o vizită vinerea viitoare.

– Magnific. Nu ştiam că vă cunoaşteţi. Este o fată admirabilă. Toţi studenţii care au trecut pe la Sainte-Beatrice sunt de aceeaşi părere.

– Va veni cu feribotul la prânz şi i-am promis că o aştept.

– Cade bine, zâmbi Miles. Trebuie să merg şi eu până în port să ridic un colet. Am să te aduc.

– Dar... te va întârzia, protestă ea slab. Am să împrumut o maşină.

– Nu va fi nevoie, o scurtă el. Doar dacă prezenţa mea nu-ţi este pe plac. Ştiu că-mi

porți pică pentru un motiv sau altul, adăugă el ridicând din umeri. Mă eviți de parcă aș fi atins de o boală contagioasă. Sunt fericit că s-a ivit ocazia... să-i fac un serviciu lui Isobel.

El își luă paharul.

— E timpul să propun un toast pentru noul serviciu, anunță el.

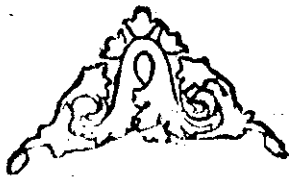

CAPITOLUL VIII

— *Cum ai putut ghici că va fi atât de cald ?* întrebă Diana scoțându-și hanoracul.

Ea privi cu invidie cămașa în carouri și pantalonii crem pe care-i purta Miles.

— *Am o haină de lână în portbagaj,* spuse el. *Marea e calmă, soarele strălucește, dar asta nu înseamnă nimic. Furtuna de ieri...*

— *Nu-mi mai spune,* îl întrerupse fata înfiorată. *Nu pot să uit figura lividă a lui Jeff.*

— *Se reface mai repede decât am crezut. Bruce și Stephanie l-au vizitat din nou. Râdeau când i-am întâlnit.*

— *Coboară geamul,* sugeră el. *Nu mânerul ăla, adăugă el aplecându-se. Este pentru deschis ușa.*

— *Nu sunt idioată !* spuse iritată. *Deja suferea cumplit că se găsea atât de aproape de bărbatul pe care-l iubea și care-i arăta doar indiferență. Trebuia să îndure contactul mâinii lui pe a ei ?*

— *Era ceața pe drumul de coastă, dimineață,* reluă ea. *Sper că Isobel n-a pierdut vaporul.* A trebuit să plece din Londra foarte devreme.

Vine cu mașina și-mi amintesc că nu-i place ceața.

Mașina se oprise la mică distanță de portul Yarmouth.

– O lăsăm aici, decretă Miles. Nici nu putem spera să găsim un loc de parcare. Mergem puțin pe jos, îți va prinde bine.

Se îndreptau încet spre chei, oprindu-se pentru a contempla grupurile de oameni care se pregăteau să iasă în larg.

– Ai navigat vreodată cu o navă cu pânze?

– Da, demult, răspunse Diana cu nostalgie.

– Va trebui să organizăm o ieșire în vara asta, înainte să mă întorc la aviație.

Un alt proiect fără viitor, se gândi ea, cu inima strânsă.

– De ce nu? exclamă ea încercând să pară entuziasmată.

– Într-adevăr ți-ar place? Ei bine, e hotărât.

Precedat de sunetul lugubru al sirenei sale, feribotul apăru din ceață. Ei se apropiară de chei. Deodată, Miles se îndreptă spre ghișeu și se opri în fața unui tablou mare de afișaj.

– Este pentru tine, Diana. Ești chemată la ghișeu.

La biroul de înregistrări, Diana primi o carte poștală pe care Isobel mâzgălise un scurt mesaj.

„Dragă Diana, îți trimit aceste câteva cuvinte cu feribotul pe care nu-l voi lua. Prea

multă ceață. Am să-mi petrec vocanța de Paște la verișoara mea de la New Forest. Dacă Miles și cu tine aveți timp, veniți să mă vedeți. Vă dau numărul meu de telefon..."

– Biata Isobel, comentă Miles când află mesajul. Este o infirmieră de primă mână. Toți avem punctele noastre slabe...

O, da! se gândi Diana cu tristețe. Dar nu te voi lăsa să-l ghicești pe al meu.

– Hai să bem o cafea la „Buccaneer", propuse ea. Doar dacă n-ai alte planuri...

– Am o mulțime de alte planuri, replică el privind spre ceața de la orizont. Din păcate, nu pot realiza nici unul, acum.

Se gândea la Stephanie, care se dusese din nou la Chale însoțită de Bruce ?

Turiștii care debarcaseră se strânseseră cu toții la Buccaneer. Se îngrămădeau cu toții în jurul chioșcurilor cu amintiri, cumpărând cele mai stranii obiecte. Sub privirea sceptică a soțului, o mamă de familie arăta o lampă veche și... șase dopuri de sticlă. Diana zâmbi așezându-se lângă Miles. Gândurile îi zburară. Ea se imagina alături de el, fericită să știe că și el o iubea...

– Să ne întoarcem, spuse el la un moment dat. Mâncăm la „Repaire". Ba da, ba da, adăugă el când ea protestă. Am tot timpul.

Se îndreptară încet spre locul unde lăsaseră mașina. În radă, vapoarele erau într-un val

de ceață, pe care soarele încerca în zadar să-l împrăștie.

— Ceața asta nu prea se ridică dacă continuă să fie așa de cald, remarcă el. Cel puțin nu riscăm să găsim în vârful falezei oameni atinși de hipotermie! Pe de altă parte, cu toți turiștii ăștia care nu știu nimic despre mare, nu s-ar zice că nu vom mai avea surprize neplăcute.

— Să mergem mai aproape de coastă, propuse Diana. Isobel ar fi plătit scump să poată admira un peisaj atât de ametitor. Ea e foarte romantică, știi? Într-o zi, pe malul Tamisei, a început să recite versuri din Tennyson! Îți închipui! „O, valuri impetuoase, lovind dezlănțuite..."

Ochii lui Miles se întoarseră spre valuri.

— „Ecou etern al pasiunilor în care arde inima mea mută," termină el pe un ton grav.

Tulburată de emoția care i se păru că era în vocea lui, Diana nu putu spune decât :

— N-am... știut...

— Că mă interesează poezia?

El ridică mâna și-i mângâie obrazul și aplecându-se, își puse încet buzele pe ale ei. În depărtare, se auzi un strigăt sfâșietor, de pasăre solitară. Era un albatros venit din larg? Amintind de un marinar pierdut, de o dragoste pierdută? Lacrimi de disperare curseră pe obrajii pe care Miles îi ținea în mâinile sale.

— Tennyson a trăit aici, Diana, şopti el. A datorat acestor locuri poezia lui de dragoste, de durere şi de sacrificiu. Uită trecutul, Diana. Pentru că nici un bărbat nu merită nici una din lacrimile tale.

El încerca s-o consoleze, crezând cu siguranţă că ea se gândea la Bruce.

— Sunt poate la fel de sentimentală ca Isobel, spuse ea zâmbind trist.

El o trase spre el şi ea simţi bătăile puternice ale inimii lui.

— Eşti o fiinţă minunată, Diana. Îţi lipseşte doar puţină încredere în tine.

— Tu ai mai mare nevoie de încurajare decât mine, răspunse ea, cu un nod în gât. Ştiu că Stephanie e o fată remarcabilă, dar ar trebui să cunoşti altele...

El strânse îmbrăţişarea fără să răspundă. Ridicând ochii, Diana ştiu că el nu dăduse atenţie ultimei ei remarci. Privirea îi era întoarsă spre mare şi scruta ceaţa care ascundea faleza.

— Ai auzit ?

— Îmi pare că era un ţipăt de pasăre, răspunse ea. O dată cu fluxul, toate zgomotele au tendinţa să se amplifice.

— Mareea ! exclamă el. Ascultă ! Nu, nu cred...

Ţipătul se auzi din nou, slab şi îndepărtat. Avea o notă de panică, făcând-o pe Diana să tresară.

– Din ce direcție crezi că se aude ? întrebă ea făcând un pas pentru a se apropia de coastă.

– Nu te duce prea departe ! ordonă el. Nu se vede nimic, de aici.

Ea se trezi la pieptul lui și-i simți răsuflarea pe obraji și în păr. Ce ușor i-ar fi fost să se cuibărească la pieptul lui, să-i spună cât îl iubea.

Dar plânsul se auzea în depărtare, trezind-o la realitate.

– Nu e o potecă de-a lungul litoralului ? întrebă ea. Cred că-mi amintesc o cărare pe jumătate ascunsă de iarbă. Să căutăm, trebuie s-o putem găsi.

– Și eu am auzit vorbindu-se. Se pretinde că era folosită de pirați.

El o luă de mână și avansă prudent, scrutând ceața groasă și încercând să repereze originea țipătului. Ajuns în fața unei tufe de mure, el se opri.

– Așteaptă aici, mă duc să arunc o privire.

Diana se ghemui în iarbă iar el se îndepărtă, încercând să se ferească de mărăciniș.

– Ai făcut bine că ți-ai luat haina, remarcă ea. Dar va trebui să mă lași pe mine să trec înainte; sunt mai mică și pot să mă strecor mai ușor.

– Nu știm dacă poteca mai există încă, îl auzi ea răspunzând. A dispărut poate, știarsă

de intemperii. Vocea lui nu mai părea la fel de sigură. Au, mormăi el.

Diana țâșni și se aplecă peste mal.

— Guvernanta noastră avea obiceiul să spună că semăn cu un urs când nu eram bine pieptănat mormăi doctorul Stratton. Cu ce semăn acum ?

Frumosul lui păr negru era agățat într-un tufiș spinos și Miles părea să fi renunțat să se elibereze.

— Nu mă privi așa, protestă el. Râzi dacă ai chef, dar ajută-mă să mă eliberez !

Diana își luă forfecuța de unghii și coborî încet să ajungă până la nivelul lui. Cu mare grijă, ea izolă șuvița captivă și o tăie.

De la piciorul falezei urca un geamăt plângăreț, ca și cum accidentatul ar fi început să-și piardă speranța.

— Vino după mine, ordonă Miles. Dar fii atentă.

Înainte de a-l urma, Diana avu timp să ia șuvița de păr rămasă în tufiș. Câțiva țepi și câteva frunzulițe crude s-au rupt odată cu șuvița și ea le puse în buzunar.

— Uite-l ! țipă Miles.

Un adolescent era întins pe o cornișă, mai jos. El se agita și dădea din mâini parcă pentru a-și arăta nenorocirea. Mareea nu-l ajunsese încă, dar urca inexorabil.

— Va ajunge în curând în apă dacă-l lăsăm acolo. Am să rămân în preajma lui. Du-te și

dă alarma. Cere să vină o barcă să-l ia. E rănit, mi se pare. Ai să găsești trusa mea în mașină. Pune-o în barcă, cu o pătură.

Diana urcă din nou panta și începu să alerge spre „Repaire".

– Încă un turist, îmi imaginez ? comentă Mike Carter când ea le spuse descoperirea. N-au să înțeleagă nimic, niciodată ! Mă duc să scot barca. Spuneți că doctorul Stratton e pe faleză ?

Motorul mergea deja când Diana se întoarse cu sacoșa și două pături.

– Nu pot să vă iau, domnișoară Campion, n-am decât două locuri. Dacă sunați la spital să cereți o ambulanță, spuneți-le că acostăm la chei.

Diana se întoarse la han și rămase în fața ferestrei. Ea aștepta ambulanța, cu inima strânsă, înțelegând ce trebuie să simtă nevasta unui marinar așteptând întoarcerea sotului.

Barca de salvare reapăru în sfârșit. Ea avu impresia că trecuseră ore. Curioșii care se adunaseră în fața pontonului se îndepărtară când se auzi sirena ambulanței și mașina albă se opri în apropierea cheiului. Tânărul rănit fusese instalat în câteva secunde. Ceafa îi era plină de sânge. Diana, care îi luă pulsul, nu simți decât o bătaie imperceptibilă. Ea se gândea la Jeff când ridică ochii spre Miles care era lângă ea.

– Mă tem să nu fie într-adevăr grav, confirmă el sumbru. A căzut de pe faleză încercând să ajungă la un cuib de pasăre. Imbecilul! Vocea îi tremura de o furie greu stăpânită. Domnul atacă o specie ocrotită. Şi-a riscat viaţa doar ca să încalce legea. Cum pot fi atât de tâmpiţi ?

Îşi uită repede supărarea şi redeveni medicul eficient şi plin de compasiune.

– Trebuie dus rapid la Grinstead, anunţă el. Îl cunosc pe chirurgul şef, locuieşte lângă spital. Nu va fi nevoie să aducem un specialist de la Londra în caz de necesitate.

Toate figurile erau îndreptate spre el.

– Dar cum ? întrebă Diana.

– Cu avionul, spuse el tare. Cheamă baza, vrei ? ordonă el şoferului ambulanţei. Cere-le să alerteze spitalul. Mă duc să-mi iau câteva lucruri şi ne întâlnim în faţa intrării la urgenţă. De acolo vom merge la avion.

– Cine-l va pilota ?

– Este pe pista veche, gata de decolare. Francis l-a lăsat acolo ca să putem face câteva verificări de rutină.

El făcu o pauză şi privi figura îngrijorată a Dianei.

– Sunt un pilot bun, să ştii. N-ai auzit vorbindu-se niciodată de radio ? spuse el glumeţ. Am să reuşesc, dacă mă va însoţi cineva ca să aibă grijă de pacient. Trebuie să mă concen-

trez asupra pilotajului. Îmi trebuie o persoană în care să am încredere deplină.

Cu siguranță o socotea inaptă pentru o asemenea misiune. Diana se întoarse pe jumătate.

– Să sun la spital să cer o infirmieră? propuse ea, cu un nod în gât.

– Ai să te descurci perfect, răspunse el artăgos. Du-te și ia-ți trusa, vin să te iau în cinci minute.

Diana avu un moment de ezitare, apoi se îndreptă spre casă. Își puse o cămașă de noapte și câteva articole de toaletă într-o valijoară, luă trusa de ajutor și se pregăti să iasă. Privirea îi căzu pe medalionul pe care-l lăsase pe măsuța de la capul patului. „Ne va proteja", se gândi ea punându-și medalionul la gât.

Miles își pusese o salopetă de aviator și urcă în carlingă imediat ce o zări.

– Gata? întrebă el în timp ce ea se instala lângă rănit.

– Gata, răspunse ea ferm. Am să încep să-i schimb pansamentul.

– Foarte bine.

– Acum, oxigen, urmă ea. Am să-i verific pulsul la fiecare două minute. Poți decola, nu te voi deranja decât în caz de absolută necesitate.

Ea avea convingerea că Miles Stratton îi va duce în bune condiții.

★
★ ★

Diana se obișnuise cu zgomotul din avion. Acum, nu-l mai lua în seamă.

Pacientul se agita. Avea momente când delira și o transpirație rece îi apărea pe frunte.

— Calmează-te, șopti ea încet.

Privirea pe care o aruncă afară întâlni doar ceața groasă. Își îndreptă atenția spre rănit. Era legat de targă și încerca să se elibereze, amenințând să scoată acul care îi lega antebrațul de flaconul cu ser. Ea se forță să-l imobilizeze. Lanțul medalionului se agăță în laterala tărgii când ea se aplecă. Îl auzi rupându-se. Ușa se deschise.

— Totul e bine ? întrebă Miles.

— Am ajuns ? se miră ea. N-am simțit aterizarea.

Apărură bărbați cu bluze albe și targa fu luată. Ambulanța se îndepărtă.

Miles o privea, rezemat de fuselaj, zâmbind.

— Ce facem, acum ? întrebă ea calm. Așteptăm în ceață ? Ne-au lăsat la voia întâmplării.

— Va veni o mașină să ne ia într-o clipă. Între timp, trebuie să facem puțină ordine în cabină. Vino, spuse el întinzându-i mâna ca s-o ajute să se urce la bord.

Ea aranjă păturile și le puse în dulap și începu să strângă pansamentele de pe jos.

– Ai să pilotezi și la întoarcere ? întrebă ea deodată.

– Nu, dacă vizibilitatea rămâne la fel de slabă. Turnul de control nu-mi permite.

– Atunci vom lua din nou autobuzul și feribotul ? Am să ajung să cunosc regiunea asta ca-n palmă.

– N-am deloc chef să ajung în port ca să aflu că ultimul feribot a plecat sau că nu va pleca din cauza ceții. Să așteptăm puțin.

Diana se strâmbă a îndoială.

– Bruce n-a fost încântat de camera pe care a împărțit-o cu un coleg medic.

– Nu mă surprinde, nu mă gândeam la spital, răspunse el.

Nu știu unde vei petrece noaptea, eu mă duc la căminul infirmierelor. Ai să mă găsești acolo când va fi să plecăm. Nu-i asta mașina ?

– Da, ia-ți lucrurile, vin și eu într-o clipă.

În timp ce ea cobora, el aruncă o privire în cabină.

– Totul e-n ordine, spuse el ajungând-o din urmă.

Mașina porni spre spital.

– Trebuie să știu dacă au un pat disponibil, declară Diana.

– Nu-i nici o grabă, spuse Miles. Sunt altele mai urgente. O cafea, de exemplu. Și apoi, trebuie să faci o vizită altui pacient, Jeff

Lawson. Avem tot timpul, spuse uitându-se la ceas. Să profităm de aceste clipe de liniște. Am să telefonez la spital să văd dacă putem să-i facem o vizită. Mergem pe urmă să bem o cafea la sora șefă.

— Aș vrea să mă spăl pe mâini. Ne întâlnim peste zece minute ?

Ea intră la toaleta spitalului. Figura pe care o văzu în oglindă o făcu să se înfurie. Își aminti de prima lor întâlnire pe feribot. Nu arăta nici atunci mai bine.

Miles zâmbi când o văzu apropiindu-se.

— Ai să te descurci perfect, șopti el enigmatic.

— Am auzit expresia asta de cel puțin trei ori și nu-i mai înțeleg sensul.

— Când o spune un pescar, este un mare compliment. Putem să-l vizităm pe Jeff. Dar trebuie să ne grăbim, vor să-i schimbe pansamentul.

El deschise ușa ascensorului și o lăsă să urce.

— Era conștient când l-ai văzut, nu-i așa ?

— Așa e. Seamănă foarte tare cu sora lui.

Tensiunea pe care o simțea dispăru imediat ce dădu cu ochii de Jeff. Ședea în pat.

— Îmi place mai mult să vă văd așa, spuse ea zâmbind. Îmi face plăcere.

— Și mie ! replică fratele lui Stephanie. Miles mi-a spus că sunteți foarte frumoasă și văd că n-a exagerat deloc. Nu pot decât să vă

mulțumesc pentru tot ce-ați făcut pentru mine. Bruce îmi vorbise de noul serviciu. Nu știam că voi fi eu primul beneficiar. Stephanie și Bruce ar fi trebuit să vină azi. I-a împiedicat ceața.

O soră aduse o tavă cu cafea și o depuse pe masă. Diana acceptă cana oferită de Miles.

– Sunteți norocos că aveți o soră care știe să piloteze un avion, remarcă ea. Cu transportul public se pierde mult timp.

– Așa e, aprobă Jeff. Ard de nerăbdare să vă dau o veste.

– Fericită, sper ! interveni Miles.

– Foarte. Bruce și Stephanie s-au împăcat și urmează să se căsătorească înainte de a pleca în Australia. Este puțin și vina ta, Miles, că au întârziat să se regăsească. Bruce a crezut, văzând că petreceți atâtea ore împreună pentru noul aparat, că întrețineți relații... privilegiate.

– N-a fost nimic între noi, spuse Miles. Sunt doar bun prieten cu Stephanie.

– Este o veste minunată, exclamă Diana.

– Adevărat ? întrebă doctorul Stratton .puțin uluit.

– Am știut întotdeauna că Bruce o iubea pe Stephanie. Făcea pe indiferentul, dar numele ei era mereu pomenit.

– Nu e singurul care se pune așa, observă Jeff zâmbind.

— E timpul să te lăsăm, Jeff, în grija tandră a infirmierei, declară Miles cu o exuberanță subită. Trebuie să găsim un hotel pentru noapte.

— Telefonați la „Manoir". Nu-i departe. Au mâncare bună și camere încântătoare.

— Eu am să locuiesc în căminul infirmierelor, precizează Diana.

— Ar fi păcat. Urmați-mi sfatul, sunt sigur că Miles va ști să aibă grija dumneavoastră.

— Cu cea mai mare plăcere, afirmă doctorul Stratton pe un ton solemn.

— Nu-i nevoie, comentă ea.

— Jeff are dreptate. După drumul ăsta, meriți ce-i mai bun.

— La revedere, le spuse tânărul convalescent. Și pe curând, sper.

— Trebuie să iau legătura cu Saint-Boniface ca să le spun că totul a mers bine, declară Diana când ieșiră.

— Am trimis deja un mesaj, dar am să sun la „Manoir" ca să fiu sigur că nu vom petrece noaptea pe afară.

— Nu-i nevoie, repliică ea.

Dar el nu ținu seama de protestele ei și se îndreptă spre telefon. Diana îl urmări cu o privire plină de incertitudine.

Se înșelase crezându-l îndrăgostit de Stephanie, dar asta nu însemna că nu era îndrăgostit de altcineva. De ce nu era văzut niciodată în compania nici uneia din fetele de la

Saint-Boniface ? Nu voia să se stabilească pe insula Wight ? Să se stabilească...

– Am aranjat, spuse el venind spre ea. Au fost anulate mai multe rezervări din cauza ceții. Mi-au propus apartamentul nupțial... Nu te teme, am refuzat și am optat cuminte pentru două camere individuale. Fără tragere de inimă, trebuie să mărturisesc, sfârși el fixând-o cu o privire pătrunzătoare.

– Atunci să mergem. Aș vrea să fac o baie fierbinte înainte de masă.

Taxiul îi lăsă în fața unui han vechi, al cărui acoperiș dispăruse pe jumătate în ceață. Un foc mare scânteia în șemineul din hol.

Diana lenevi îndelung în baie. Tot periindu-și părul, încerca să-și ordoneze gândurile. Când se întoarse în cameră, deschise poșeta, apoi valijoara, căutând medalionul. Gesturile ei deveniră frenetice.

– O, nu ! exclamă ea.

Cineva bătu la ușă.

– Intră ! strigă ea răsturnându-și poșeta pe pat.

– Asta cauți ? întrebă Miles.

El zâmbi și medalionul se legăna în mâna lui.

– O, multumesc ! se bucură ea. Credeam că l-am pierdut.

– L-am găsit în avion, explică el întorcând medalionul să-l examineze.

– Nu, nu face asta ! îl rugă ea văzând că vrea să-l deschidă.

– De ce nu ? se miră el, terminându-şi gestul şi venind lângă ea să se aşeze. Am văzut deja şuviţa de păr... ca şi jumătatea goală a medalionului...

– Te rog, Miles, şopti ea. Dă-mi-l.

– Nu înainte să-mi spui de a doua buclă. Ar fi trebuit cel puţin să scoţi ţepii, adăugă el râzând.

Diana ridică ochii cu teamă, dar nu descoperi în privirea lui Miles decât tandreţe. El o trase în braţele lui, ştergând ceaţa, îndoielile şi teama. Şi când el o sărută, ea ştiu că destinul îi era legat, că niciodată tristeţea şi melancolia nu-i vor mai popula nopţile.

Jumătate râzând, jumătate plângând, ea se strânse la pieptul lui, răspunzând sărutărilor lui pasionate.

– Credeam că o iubeşti pe Stephanie, şopti ea.

– Eu am dat dovadă de o orbire şi mai mare, crezând că eşti îndrăgostită de Bruce Tyley.

Printre obiectele răspândite pe pat, el văzu forfecuţa de unghii.

– Am să-ţi dau o buclă mai prezentabilă.

– Ah, nu ! spuse ea reţinându-i mâna. N-am să mai iau masa cu tine dacă te mai atingi de vreo buclă ! Şi apoi, eu pe aceea vreau s-o păstrez. Cu ţepii ei. Îmi va aminti tot ce-am trăit.

– Știu, șopti el câteva clipe mai târziu, n-ar fi trebuit poate să refuz apartamentul nupțial... Dar ne vom întoarce... după căsătorie. Am aruncat un ochi prin cameră. E un Cupidon micuț într-un colț...

Diana roși.

– Vom trage perdelele, decretă ea.

– SFÂRȘIT –

Insula Wight nu era locul visat pentru restabilirea Dianei? Primirea călduroasă a locuitorilor, un nou post de asistentă, iată ce o va face să uite oribilul accident... Din păcate, de ce trebuie doctorul Stratton să strice totul? Este pur și simplu un mitocan, decretează ea cu ușurință. Cum să-și explice însă tulburarea resimțită la fiecare din întâlnirile lor...

Sufletul ei era pradă unei frământări. Din ce în ce mai mult, avea convingerea că Miles Stratton întreținea legături de strânsă prietenie cu Irene Meadows, fizioterapeuta de la Saint-Beatrice.

THE BEST

ISBN 973-9197-18-3

Lei 1300 + 26 TL = 1326

76

Lisa Cooper